Έτος ΙΓ'

Τεῦχος 288ον



ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Νεανικὸ παραστράτημα (τεντυμποϊσμός), ὑπὸ τοῦ κ. Νικολάου Ἀρχιμανδρίτου ... 433

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ ΔΙΑΤΑΓΑΙ

Ἐγκύκλιος διαταγὴ τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίας Τάξεως πρὸς τὰ Σώματα Ἀσφαλείας καὶ Πυροσβεστικὴν Ὑπηρεσίαν. ... 437

ΚΛΑΔΟΣ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἀπολογισμὸς μηνὸς Ἀπριλίου 1965. ... 439

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΕΠΙΤΥΧΙΑΙ

Ἡ βίλλα μὲ τὰ κλειστὰ παράθυρα, ὑπὸ τοῦ τέως Ἀντιπαστυνόμου κ. Γεωργίου Δουκάκη ... 440

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Μέθοδοι διαπιστώσεως τοῦ εἰς τὸ αἷμα οἰνοπνεύματος, ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Α΄ κ. Δημητρίου Κατσιμαγκλῆ ... 449

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I., ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάϊτχεντ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ (συνέχεια) ... 453

ΕΙΔΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ διακονία τῆς Δικαιοσύνης, ὑπὸ τοῦ κ. Θεμιστοκλέους Θεοδωροπούλου ... 457

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Πάσχα στὰ Ὑψηλὰ Ἀλώνια, ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Β΄ κ. Βασιλείου Λάμπρου ... 461

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

Ἡ βράβευσις ὑπὸ τῶν Λάϊονς Ἀθηνῶν τοῦ καλυτέρου Ἀστυφύλακος ἔτους 1964—Διάλεξις καὶ δεξίωσις εἰς τὴν Σχολὴν Ἀξιωματικῶν Ἀστυνομίας Πόλεων πρὸς τὰ στελέχη τῆς Σχολῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. Χαρ. Σταμάτη ... 463

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ἀστυνομικὰ στιγμιότυπα δεκαπενθημέρου, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α. ... 471

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) ... 473

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Δεκαπενθήμερο Τροχαίας, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α. ... 478

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Χειρόγραφα μελετῶν δημοσιευομένων ἢ μή, δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ
Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522-512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΤΜΗΜΑ ΜΕΛΕΤΩΝ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΓ'. | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΜΑΪΟΥ 1965 | ΤΕΥΧΟΣ 288ον

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΝΕΑΝΙΚΟ ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΑ

(Τεντυμποϊσμὸς)

Τοῦ κ. Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ :

1. Κῦμα νεανικοῦ παραστρατήματος σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο.
2. Πῶς ἐξηγοῦν οἱ ἴδιοι νέοι τὴν ἀντικοινωνικὴ συμπεριφορά τους.
3. Ποῦ ἀποδίδουν οἱ κοινωνιολόγοι τὴν ἀντικοινωνικὴ συμπεριφορὰ τῶν παραστρατημένων νέων.
4. Ἀπόψεις τῆς κοινωνιολόγου κ. Καλλιόπης Μουστάκα.

***

1. Κῦμα νεανικοῦ παραστρατήματος σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο.

Τὰ τελευταῖα χρόνια τὸ νεανικὸ παραστράτημα (ὁ τεντυμποϊσμὸς) πῆρε ἀνησυχητικὴ ἔκτασι σ' ὅλα σχεδὸν τὰ κράτη τοῦ κόσμου.

Καὶ δυστυχῶς οἱ χῶρες ποὺ ὑποφέρουν περισσότερο ἀπὸ τὸν ἐφηβικὸ αὐτὸ ἐκτραχηλισμὸ εἶναι ἐκεῖνες ποὺ φημίζονται γιὰ τὰ ὑψηλὸ βιοτικό τους ἐπίπεδο καὶ τὴν τεχνολογική τους μεγάλη πρόοδο.

Ἔτσι ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο, οἱ διεθνεῖς στατιστικὲς γιὰ τὴ νεανικὴ ἐγκληματικότητα παρουσιάζουν ὅλο καὶ ἀνησυχητικώτερα στοιχεῖα. Πολλοὶ νέοι καταλαμβάνονται ἀπὸ ἕνα παράξενο εἶδος ἀμὸκ καὶ ἀχαλίνωτης ἠθικῆς ἀναρχίας.

Βέβαια, γεγονὸς εἶναι ὅτι οἱ νέοι αὐτοὶ ἀποτελοῦν, εὐτυχῶς ἀκόμη, μειοψηφία μέσα στὸ σύνολο τῆς νεολαίας ποὺ ἀκολουθεῖ νομοτελῆ τρόπο ζωῆς.

Μερικὰ ἀπὸ τὰ κρούσματα αὐτὰ νεανικοῦ παραστρατήματος (τεντυμποϊσμοῦ) ἐγγίζουν τὰ ὅρια τῆς βαρβαρότητος. Θὰ ἀναφέρουμε μερικὰ ἀπὸ αὐτά.

— Στὴ Σουηδία, τὰ Χριστούγεννα τοῦ 1963, μιὰ ὁμάδα ἀπὸ τέντυμπόϋς καὶ τῶν δύο φύλων ἐπέδραμαν σὲ μιὰ ἐκκλησία τῆς Στοκχόλμης τὴν ὥρα τῆς χριστουγεννιάτικης λειτουργίας. Ρίχτηκαν ἐπάνω στοὺς πιστούς, γρονθοκόπησαν ἄνδρες, κλώτσησαν γυναῖκες, ἔρριξαν πυροτεχνήματα μέσα στὴν ἐκκλησία, ἔσπασαν τὰ τζάμια, μερικοὶ μάλιστα βεβήλωσαν καὶ τοὺς τάφους τοῦ παρακειμένου μικροῦ νεκροταφείου. Οἱ «Ράγκαρ»—ἔτσι ὀνομάζουν οἱ Σουηδοὶ τοὺς τεντυμπόϋς—ἔχουν γίνει πραγματικὸς δημόσιος κίνδυνος γιὰ τὴν ἥσυχη, πολιτισμένη καὶ εὐημεροῦσα πατρίδα τους. Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, 50 «Ράγκαρ» εἰσέβαλαν στὴν κωμόπολι Κάρλσκογια καὶ σὰν γνήσιος στρατὸς ἐπιδρομέων πυρπόλησαν κτίρια, τραυμάτισαν κατοίκους κι' ἔτρεψαν σὲ φυγή, μὲ πέτρες, σφενδόνες καὶ μαχαίρια, τοὺς πυροσβέστες ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ σβήσουν τὶς πυρκαϊές.

—Στὴν 'Αγγλία, 800 τέντυμπόϋς εἰσέβαλαν τὸ Πάσχα τοῦ 1964 στὴ λουτρόπολι τοῦ Μπράϊτον, ὅπου δημιούργησαν ἕνα φοβερὸ πανδαιμόνιο καὶ ἔτρεψαν σὲ φυγὴ ἀπὸ τὴν πόλι αὐτὴ ὅλους τοὺς παραθεριστάς. Ὅσοι ἀπὸ τοὺς τρομοκράτες συνελήφθησαν καὶ κατεδικάσθησαν σὲ πρόστιμο (200 λιρῶν), τὸ πλήρωσαν ἐπὶ τόπου καὶ ἀφέθησαν ἐλεύθεροι.

Καταστροφὲς σὲ κτίρια, ἐπιθέσεις κατὰ παιδιῶν καὶ βιασμοὶ γυναικῶν, εἶναι στὴν ἡμερησία διάταξι στὶς λαϊκὲς συνοικίες τοῦ Λονδίνου. Συχνὰ οἱ δρᾶστες ὅταν συλλαμβάνωνται βρίσκονται ὑπὸ τὴν ἐπήρεια τῆς «Ντριναμύλης», ἑνὸς διεγερτικοῦ φαρμάκου, τοῦ ὁποίου ἡ χρῆσις ἔχει διαδοθῆ σὲ μεγάλη ἔκτασι μεταξὺ τῶν νέων.

—Στὴ Γαλλία, λίγους μῆνες μετὰ τὰ γεγονότα τοῦ Μπράϊτον, μιὰ συντροφιὰ ἀπὸ νεαρὰ κορίτσια, ὠργάνωσαν ἕνα πρωτότυπο «λαχεῖο». 'Απὸ μία κάλπη ἄρχισαν νὰ τραβοῦν χαρτάκια ποὺ ἔγραφαν τὶς φράσεις: «θὰ αὐτοκτονήσω» ἢ «θὰ κλέψω» ἢ «θὰ ἀποκτήσω ἐραστὴ» καὶ ἄλλα παρόμοια. Καὶ πραγματικά, τὴν ἐπομένη μία ἀπὸ τὶς κοπέλες, ἡ 'Ισαβέλλα, ἄνοιξε τὶς φλέβες της μὲ ξυράφι. Ἡ ἄλλη, ἡ Μαίρη, ἔκλεψε μιὰ ζακέττα, καὶ ἡ τρίτη, ἡ Ἄννα, παραδόθηκε σὲ ἕξη ἄνδρες.....



Οἱ «Μπλουζὸν νουὰρ» τῆς Γαλλίας (τοπικὴ ἐπωνυμία τῶν τέντυμπόϋς) εἶναι ἐξ ἴσου ἐπικίνδυνοι μὲ τοὺς ξένους συναδέλφους τους. Αὐτὸ ἀποδεικνύεται ὄχι μόνο ἀπὸ τὴ «γλῶσσα τῶν ἀριθμῶν» ποὺ λέει ὅτι τὰ κρούσματα τεντυμποϊσμῶν πληθύνονται μὲ ραγδαῖο ρυθμό, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ μιὰ μεγάλη πρόσφατη τεντυμποϊκὴ ἐπιχείρησι, τὴν καταστροφὴ τοῦ Μεγάρου 'Αθλητισμοῦ στὸ Παρίσι, ἀπὸ 6.000 ἐξάλλους νέους ποὺ εἶχαν ἐπηρεασθῆ ἀπὸ τοὺς ἔξαλλους ρυθμοὺς τῆς τραγουδίστριας Συλβὶ Βαρτάν.....

—Στὴν Ρωσία, ἡ δρᾶσις τῶν «Στυλιάγκ», τῶν σοβιετικῶν τέντυμπόϋς, ἔχει παρουσιάσει τέτοια ἔξαρσι, ὥστε παρέστη ἀνάγκη νὰ δημιουργηθοῦν εἰδικὰ δικαστήρια ἀπὸ πολῖτες, τὰ ὁποῖα δικάζουν καὶ τιμωροῦν ὅσους ἐφήβους ἐπιδεικνύουν «ἀντικοινωνικὴ συμπεριφορά».

—Στὴ Βραζιλία, ἕνας ἔφηβος, 17 ἐτῶν, ἔκλεψε ἕνα αὐτοκίνητο καὶ ἐφώρμησε σὰν τρελλὸς στοὺς κεντρικοὺς δρόμους τοῦ Ρίο 'Ιανέϊρο, γιὰ νὰ δῆ τί θὰ βγῆ ὅπως εἶπε. Φυσικὰ σὲ λίγο σκοτώθηκε κι' αὐτὸς καὶ ἡ ἐρωμένη, ποὺ εἶχε πάρει μαζί του, καθὼς κι' ἕνας ἀνύποπτος ταξιτζής, ποὺ τὸ τρελλὸ αὐτοκίνητο ἔπεσε ἀπάνω του σὰν βολίδα.....

—Στὴν 'Ελλάδα, στὶς 19 'Ιανουαρίου 1965, περασμένες 9 τὸ βράδυ, στὴ συνοικία Γαλατσίου, τῶν 'Αθηνῶν, 13 νεαροὶ (μπλοὺ τζίνς, πέτσινα μπουφάν, πλατειὰ σακκάκια, θολὰ μάτια, ὕφος κουρασμένο καὶ χαρακτηριστικὴ ἀκτενισιὰ) βρισκόνταν μέσα σὲ σφαιριστήριο. Κάποτε ἀντελήφθησαν ὅτι δὲν εἶχαν λεφτὰ γιὰ νὰ συνεχί-

σουν τὴν ἀναψυχή τους κάπου ἀλλοῦ, ἢ νὰ πᾶνε στὸν κινηματογράφο. Ρίχτηκε τότε ἀπὸ κάπου ἡ ἰδέα: «Δὲν πᾶμε νὰ κάνουμε σαματὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα;» Μέσα σὲ λίγο ἡ ἰδέα ἔγινε πραγματικότης. Οἱ νεαροὶ παρετάχθησαν ἀνὰ δυάδες, ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς βγῆκε ἀπὸ τὴ γραμμὴ γιὰ νὰ παριστάνῃ τὸ λοχία καὶ ἄρχισαν νὰ παρελαύνουν στοὺς δρόμους τοῦ Γαλατσίου φωνάζοντας ρυθμικὰ «ε-οπ, ε-οπ, ἐάμ, ἐάμ, εἴμαστε τρελλοί, εἴμαστε τρελλοί.» Οἱ κραυγὲς αὐτὲς τῶν τεντυμπόϊδων προκάλεσε φόβο καὶ ἀνησυχία στοὺς πολίτες, ποὺ νόμισαν ὅτι κάτι κακὸ συμβαίνει. Αὐτὸ ἐπεβεβαιώθη στὸ δικαστήριο, ὅπου τὴν ἑπομένη ὡδηγήθηκαν καὶ ἐδικάσθησαν οἱ παραστρατημένοι αὐτοὶ νέοι.

2. Πῶς ἐξηγοῦν οἱ ἴδιοι νέοι τὴν ἀντικοινωνικὴ συμπεριφορά τους.

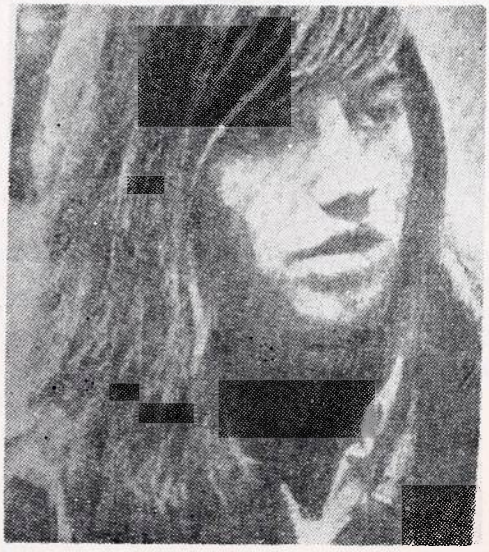
Ἀλλὰ ἂς δοῦμε πῶς ἐξηγοῦν οἱ ἴδιοι αὐτοὶ νέοι τὴν ἀντικοινωνικὴ καὶ καταστροφικὴ μανία, ποὺ τοὺς καταλαμβάνει ὁμαδικά.

Παρετηρήθη πρῶτα-πρῶτα, ὅτι ὅσοι κατὰ καιροὺς ἔχουν ἀνακριθῆ ἀπὸ τὴν ἀστυνομία, δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ δώσουν μιὰ λογικὴ ἐξήγησι. Μερικοὶ ἐπικαλοῦνται τὴν ἀνία τους λέγοντες «βαρέθηκα πιὰ ἀπὸ τὴ ζωὴ» ἢ «χρειάζεται ν' ἀνάβουν πότε πότε τὰ αἵματα». Ἕνας Ἄγγλος τεντυμπόϋς, στὴν ἐρώτησι γιατὶ χτύπησε χωρὶς λόγο κάποιον νυκτοφύλακα, ἀπάντησε: «Ἤθελα νὰ ἀποδείξω στὸν ἑαυτό μου πὼς εἶμαι ἱκανὸς γιὰ τὸ κάθε τι».

Πάντως οἱ ἀπαντήσεις αὐτὲς τῶν ἀντικοινωνικῶν νέων δίνουν μιὰ εἰκόνα μονάχα τῆς ψυχικῆς τους διαθέσεως καὶ δὲν ἐξηγοῦν τὰ αἴτια τῆς διαθέσεως αὐτῆς.

3. Ποῦ ἀποδίδουν οἱ κοινωνιολόγοι τὴν ἀντικοινωνικὴ συμπεριφορὰ τῶν παραστρατημένων νέων.

Πολλοὶ κοινωνιολόγοι, δικαστικοὶ καὶ ψυχίατροι ποὺ ἔχουν ἀσχοληθῆ μὲ τὸ πρόβλημα τῆς νεανικῆς ἐγκληματικότητος καὶ (τοῦ τεντυμποϊσμοῦ) τῆς συμπεριφορᾶς τῶν ἀντικοινωνικῶν νέων, ἔχουν ἐντοπίσει μερικοὺς παράγοντες ποὺ συντελοῦν στὴν ἠθικὴ κατάπτωσι. Γιὰ τοὺς περισσότερους ἐρευνητάς, οἱ βασικοὶ παράγοντες τοῦ φαινομένου εἶναι τὸ εὔκολο χρῆμα καὶ ἡ ἀνεπαρκὴς ἀπασχόλησις τῶν νέων. Κατ' αὐτοὺς παρατηρεῖται σχετικά, πὼς τὸ φαινόμενο τοῦ τεντυμποϊσμοῦ παρουσιάζει ἰδιαίτερη ἔξαρσι στὶς κοινωνικὰ προηγμένες χῶρες, ὅπου οἱ ὧρες ἐργασίας εἶναι λίγες καὶ τὰ ἡμερομίσθια ὑψηλά. Ἡ καλύτερη τροφὴ ἐπιταχύνει τὴ σεξουαλικὴ ὡριμότητα καὶ ἡ ἀνεξάρτητη ἐργασία ἀπομακρύνει τοὺς νέους ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἠμποροῦν πλέον νὰ ἀσκήσουν πάνω σ' αὐτοὺς καμμιὰ ἐπιρροή. Ἐπὶ πλέον πολλοὶ νέοι ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὸ σχολεῖο γιὰ διαφόρους λόγους. Καὶ ὕστερα ἀπὸ τὸ ψυχικὸ τραῦμα, ποὺ τοὺς προκαλεῖ ἡ ἀποτυχία αὐτή, ἀγωνίζονται μὲ πάθος νὰ ἐξασφαλίσουν κάποιο αἴσθημα ὑπεροχῆς μὲ τὴν ἐπιδεικτική, προκλητική, ἀπείθαρχη καὶ ἀντικοινωνικὴ συμπεριφορά τους.



4. Ἀπόψεις τῆς κοινωνιολόγου κ. Καλλιόπης Μουστάκα.

Ἡ κοινωνιολόγος κ. Καλλιόπη Μουστάκα, σὲ ἄρθρο της, ποὺ ἐδημοσιεύθη τελευταῖα σχετικὰ μὲ τὸ νεανικὸ παραστράτημα (τεντυμποϊσμοῦ), ὑποστηρίζει ὅτι καὶ παλαιότερα ὑπῆρχαν περιπτώσεις ἀντικοινωνικῆς συμπεριφορᾶς τῶν νέων, ἀλλὰ δὲν γινόταν αἰσθητό, ὅσο γίνεται σήμερα, λόγω τῶν διαστάσεων, ποὺ παίρνει κάθε ἀντικοινωνικὴ πρᾶξις τῶν νέων. Καὶ τοῦτο λόγω τῆς μεγάλης δημοσιότητος, ἡ ὁποία μάλιστα συντελεῖ στὴν αὐτοκαλλιέργεια τοῦ παραστρατήματος.

Γιὰ νὰ βοηθηθῆ ἕνας παραστρατημένος νέος (τέντυμπόϋς) νὰ ξανάβρη τὸν ἴσιο δρόμο, πρέπει ν' ἀνακαλυφθοῦν πρῶτα οἱ αἰτίες, ποὺ τὸν ἔσπρωξαν ἔξω ἀπὸ τὸν κανονικὸ δρόμο. Χονδρικὰ χωρίζει ἡ κ. Μουστάκα τὶς αἰτίες αὐτὲς σὲ δύο κατηγορίες. Στὴν πρώτη ἀνήκουν οἱ αἰτίες ποὺ πηγάζουν ἀπὸ ἀνικανοποίητες ἀνάγκες καὶ στὴ δεύτερη ἐκεῖνες, ποὺ γεννιοῦνται ἀπὸ τὴν πίεσι τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου πάνω στοὺς νέους. Καὶ ἐπειδὴ οἱ παραστρατημένοι νέοι δὲν προέρχονται πάντοτε ἀπὸ διαλυμένες οἰκογένειες καὶ ἀπὸ οἰκονομικὰ κατώτερες τάξεις, ἀλλὰ ἀπὸ οἰκογένειες, ὅπου οἱ γονεῖς ἔχουν καὶ οἰκονομικὴ ἄνεσι καὶ τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ παιδιά τους, πρέπει νὰ ἀναζητοῦνται οἱ βαθύτερες ψυχολογικὲς ἀνάγκες τῶν νέων.

Μιὰ τέτοια ψυχολογικὴ αἰτία εἶναι ἡ ἀνάγκη γιὰ τὴν αὐτοπεποίθησι ποὺ ἔχει κάθε ἄνθρωπος καὶ ἰδιαίτερα ὁ νέος, νὰ νοιώθη πὼς εἶναι κάτι ξεχωριστὸ ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἐπειδὴ ὅμως στὸ σημερινὸ τρόπο μαζικῆς ζωῆς καὶ μαζικῆς ἀγωγῆς, ἡ ἀνάγκη αὐτὴ δύσκολα ἱκανοποιεῖται, σπρώχνει τὸ νέο νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν ἀφάνεια καὶ τὴ μετριότητα στὴν ὁποία βρίσκεται καὶ ν' ἀποκτήση, ὅπως λένε, «ὄνομα», ἔστω καὶ ἀρνητικὸ ἢ ντροπιασμένο.

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ νομίζουν κατὰ πρῶτο λόγο οἱ γονεῖς καὶ ἐν συνεχεία ἡ κοινωνία καὶ οἱ ἁρμόδιοι κρατικοὶ παράγοντες ὅτι, ἐπειδὴ ὑπάρχουν πολλὲς αἰτίες στὴ σύγχρονη ἐποχή, ἀναγκαστικὰ καὶ οἱ νέοι θὰ παραστρατήσουν καὶ νὰ προσπαθοῦν νὰ τοὺς κρατοῦν μακριὰ ἀπὸ τὶς διάφορες κοινωνικὲς ἐκδηλώσεις. Τὸ μόνο ἀποτέλεσμα ποὺ ἐπιτυγχάνεται τότε, θὰ εἶναι οἱ νέοι αὐτοὶ νὰ γίνουν νευρασθενικοί, γεμᾶτοι φοβίες καὶ χωρὶς κοινωνικὴ ἀγωγὴ ἢ νὰ παραστρατήσουν ἐνωρίτερα.

Καὶ συμπεραίνει ἡ κ. Μουστάκα ὅτι, μποροῦμε νὰ βοηθήσουμε τὸν παραστρατημένο νέο, ὅταν ἐξετάσουμε τὴν περίπτωσί του σὰν κάτι ἀνεπανάληπτο. Καὶ καταλήγει ὡς ἑξῆς. «Δὲν πρέπει νὰ ἁπλώνωμε μιὰ πράξη σὲ ὁλόκληρη τὴν προσω»πικότητα τοῦ παιδιοῦ. Δὲν πρέπει νὰ χάνωμε τὴν πίστη μας στὸν νέο, ποὺ μιὰ ἢ »περισσότερες φορὲς ἔχει ξεκλίνει ἀπὸ τὸ κανονικό. Ἡ ζωὴ θὰ τοῦ παρουσιάση χι»λιάδες εὐκαιρίες, ποὺ θὰ μπορέση νὰ μείνη μέσα σὲ κανονικὰ παραδεκτὰ πλαίσια. »Φτάνει ἐμεῖς νὰ μὴ τὸν δοῦμε σὰν ἀποδιοπομπαῖο τράγο. Γιατὶ δὲν φταίει μόνο αὐ»τὸς ὁ νέος γιὰ τὴν ἀπόκλιση ποὺ παρουσίασε. Φταῖμε καὶ ἐμεῖς ποὺ ἀποτελοῦμε »τὴν οἰκογένεια ἢ τὴν κοινωνία». Συμφωνοῦμε ἀπολύτως μὲ τὴν κ. Μουστάκα καὶ θ' ἀναφέρουμε στὴν ἑπομένη παράγραφο συγκεκριμένα περιστατικὰ ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ πραγματικότητα.

(Συνεχίζεται)

ΓΡΑΦΕΙΟΝ κ. ΥΠΟΥΡΓΟΥ

Ἀριθμ. Πρωτ. 2180
Ἐγκ. 62/1965

Ἀθῆναι τῇ 21 Ἀπριλίου 1965

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Πρὸς ἁπάσας τὰς ὑπηρεσίας

α) Χωροφυλακῆς
β) Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ
γ) Πυροσβεστικοῦ Σώματος

Κοινοποιῶ κατωτέρω χαιρετισμὸν τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως πρὸς τοὺς ἄνδρας τῆς Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς, Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας μετὰ παρατιθεμένου πίνακος, ἐμφαίνοντος τὰς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως παροχὰς πρὸς τοὺς ἄνδρας τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, ὡς καὶ τὰς Ὑπηρεσίας αὐτῶν, πρὸς καλλιτέραν διεξαγωγὴν ὑπηρεσίας καὶ παραγγέλλω διὰ τὴν κοινοποίησιν ταύτης εἰς ἅπαντας.

Ὁ Ὑπουργὸς
Π. ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΑΔΗΣ

«Ἀπευθύνω πρὸς τὰ Σώματα Ἀσφαλείας καὶ τὸ Πυροσβεστικὸν Σῶμα τὸν ἐγκάρδιον χαιρετισμόν μου. Καὶ ἐκφράζω τὴν χαράν μου, διότι ἠδυνήθην νὰ ἱκανοποιήσω τὸ δικαιότατον αἴτημά σας, πρὸς διαβάθμισιν τῶν κατωτέρων ὀργάνων.

Ἀλλὰ ἡ διαβάθμισις δὲν ἀποτελεῖ τὸ μόνον αἴτημα τῶν Σωμάτων, τὸ ὁποῖον ἱκανοποιήσαμεν. Σᾶς ἀνακοινῶ τὸ σύνολον τῶν μέτρων, τὰ ὁποῖα ἔχομεν ἤδη λάβει, ἢ πρόκειται συντόμως νὰ λάβωμεν, πρὸς ἱκανοποίησιν δικαίων αἰτημάτων σας. Ἀποδεικνύει τοιουτοτρόπως ἡ Κυβέρνησις τῆς Ἑνώσεως Κέντρου, ὄχι μὲ λόγους, ἀλλὰ μὲ ἔργα, τὴν ἀληθινὴν στοργὴν της πρὸς τὰ Σώματα Ἀσφαλείας.

Εἰς ἀνταπόδοσιν τῆς στοργῆς μας, ἓν μόνον ζητοῦμεν ἀπὸ τὰ Σώματα Ἀσφαλείας. Νὰ εἶναι πάντοτε ἄξια τῆς ἀποστολῆς των. Νὰ εἶναι εὔορκοι, προσηνεῖς, ὑπερήφανοι ἄνδρες. Ὁ ἀμοιβαῖος σεβασμὸς πρέπει νὰ διέπῃ τὰς σχέσεις των μὲ τοὺς πολίτας. Πρέπει νὰ σέβωνται τοὺς πολίτας, χάριν τῶν ὁποίων ὑπάρχουν, καθὼς καὶ οἱ πολῖται πρέπει νὰ τοὺς ἀνταποδίδουν τὸν σεβασμόν, διότι αὐτοὶ ἐγγυῶνται τὴν ἀσφάλειάν των.

Τὰ Σώματα Ἀσφαλείας πρέπει νὰ εἶναι οἱ λειτουργοὶ τοῦ Κράτους Δικαίου. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπηρετοῦν οὔτε Πρόσωπα, οὔτε Κόμματα. Ἰδεώδη πρέπει νὰ ὑπηρετοῦν : Τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Δημοκρατίαν. Τὴν Ἐλευθερίαν καὶ τὸν Νόμον. Τότε μόνον θὰ αἰσθάνωνται τὴν ὑπερηφάνειαν, ὅτι ἔχουν καταστῆ ἄξια τῆς μεγάλης ἀποστολῆς των.

Εἶμαι βέβαιος, ὅτι οἱ λόγοι μου εὑρίσκουν ἀπήχησιν εἰς τὴν ψυχήν σας. Καὶ μὲ αὐτὴν τὴν πεποίθησιν σᾶς ἐπαναλαμβάνω τὸν ἐγκάρδιον χαιρετισμόν μου.

Ἀθῆναι τῇ 3 Ἀπριλίου 1965

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ
Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως

Α΄ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗ

. . . . . .

Οἰκονομικά :

Οἰκονομικὴ βελτίωσις τῶν ἀνδρῶν κ.λ.π.

1. Διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 769/1963 Β.Δ. πέραν τῆς ἀπὸ 1-1-1964 ἐκ 5% αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἐν γένει, ἐν οἷς καὶ οἱ ἄνδρες

τῶν Σωμάτων 'Ασφαλείας καὶ τοῦ Πυροσβεστικοῦ Σώματος, εἰς τούτους ἐπεφυλάχθη ἰδιαιτέρα μέριμνα διὰ τῆς:

α) Εἰς τοὺς συμπληροῦντας εἰκοσαετῆ στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ἀνθυπασπιστὰς καὶ ὁπλίτας καὶ ἀντιστοίχους 'Αστυνομίας Πόλεων καὶ Πυροσβεστικοῦ Σώματος προσμετρήσεως τοῦ πέραν τῆς δεκαετίας χρόνου ὑπηρεσίας αὐτῶν, εἰς τὸν ἤδη κατεχόμενον βαθμόν, διὰ τὴν ἀπόληψιν ἐπιδόματος εὐδοκίμου παραμονῆς ἢ προσαυξήσεως τριετιῶν.

β) Εἰς τοὺς ὁπλίτας Χωροφυλακῆς καὶ ἀντιστοίχους 'Αστυνομίας Πόλεων καὶ Πυροσβεστικοῦ Σώματος καταβολῆς τοῦ ἐπιδόματος ἐπιφυλακῆς καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν πάσης ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν αὐτῆς.

2. Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 317324/23-12-1963 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν 'Εσωτερικῶν καὶ Οἰκονομικῶν, ηὐξήθη κατὰ 5 δραχμὰς ἡμερησίως καὶ ἀπὸ 1-1-1964, τὸ εἰς ἅπαντας τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ ὁπλίτας τῶν Σωμάτων 'Ασφαλείας καὶ Πυροσβεστικοῦ Σώματος καταβαλλόμενον ἐπίδομα τροφοδοσίας, ἀνελθὸν εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 16 ἡμερησίως.

3. Διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 4448/1964 νόμου, προεβλέφθη ὁ εἰς τὸ διπλάσιον ὑπολογισμός, ὡς πραγματικῆς συνταξίμου ὑπηρεσίας, τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας, τῶν ἀνδρῶν τῶν Σωμάτων 'Ασφαλείας κατὰ τὸ ἀπὸ 2-5-1941 μέχρι 1-5-1943 χρονικὸν διάστημα, ὡς καὶ τοῦ κατὰ περίπτωσιν χρόνου ὑπηρεσίας αὐτῶν, ἐν τῇ ζώνῃ τῶν ἐπιχειρήσεων, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ κατὰ τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν ἀγῶνος, καθὼς καὶ τῶν ἀνδρῶν τοῦ Πυροσβεστικοῦ Σώματος.

. . . . . .

5. Πέραν τῆς ἀπὸ 1-1-1965, ἐκ 5% αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἐν γένει, ἐν οἷς καὶ οἱ ἄνδρες τῶν Σωμάτων 'Ασφαλείας καὶ Πυροσβεστικοῦ Σώματος, εἰς τούτους ἐπεφυλάχθη ἰδιαιτέρα μεταχείρισις, συνισταμένη εἰς τὴν ἀπὸ τῆς αὐτῆς χρονολογίας αὔξησιν τοῦ καταβαλλομένου ἤδη ἐπιδόματος εἰς τοὺς ἀνθυπασπιστὰς Χωροφυλακῆς καὶ ἀντιστοίχους 'Αστυνομίας Πόλεων καὶ Πυροσβεστικοῦ Σώματος, κατὰ ποσοστὸν 10% ἐπὶ τοῦ βασικοῦ αὐτῶν μισθοῦ.

. . . . . .

Β' ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ

1. Παρελήφθησαν καὶ ἐτέθησαν εἰς λειτουργίαν (20) περιπολικὰ αὐτοκίνητα τῆς 'Αμέσου Δράσεως, διὰ τῆς τοιαύτης δὲ ἐνισχύσεώς της, ἡ ἐν λόγῳ ὑπηρεσία ἐξυπηρετήθη εἰς μεγάλον βαθμὸν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων της, ἐξυπηρετοῦσα ἐν ταὐτῷ καὶ τοὺς ἔχοντας ἄμεσον ἀνάγκην βοηθείας πολίτας.

Παρεχωρήθη οἴκημα καὶ οἰκόπεδον, ἔνθα ἐγκατεστάθη συνεργεῖον ἐπισκευῆς ἀστυνομικῶν αὐτοκινήτων.

2. Παρεχωρήθησαν (700) οἰκόπεδα πρὸς ἐγκατάστασιν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων μὴ διαθετόντων ἰδίαν οἰκίαν.

3. Κατηρτίσθη σχέδιον νόμου, δι' οὗ προβλέπεται ἡ αὔξησις τῆς ὀργανικῆς δυνάμεως τοῦ Σώματος κατὰ (800) ἀστυφύλακας καὶ (200) βαθμοφόρους.

4. Συνεστήθη Ταμεῖον 'Αρωγῆς 'Υπαλλήλων 'Αστυνομίας Πόλεων, ὅπερ θὰ παρέχῃ εἰς αὐτούς, κατὰ τὴν ἔξοδόν των ἐκ τοῦ Σώματος, ἐν εἴδει μερίσματος, χρηματικὸν βοήθημα.

5. Τὸ νοσοκομεῖον 'Αστυνομίας Πόλεων, ὅπερ κατ' ὄνομα καὶ μόνον εἶναι νοσοκομεῖον, ὡς μὴ διαθέτον οὐδὲ τὰ πλέον στοιχειώδη μέσα περιθάλψεως καὶ θεραπείας, θέλει καταργηθῆ, ὑπογραφέντος τοῦ σχετικοῦ σχεδίου νόμου παρὰ τῶν ἁρμοδίων Ὑπουργῶν, οἱ δὲ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι καὶ τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν θὰ τυγχάνουν τοῦ λοιποῦ τῆς αὐτῆς, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ διοικητικοὶ ὑπάλληλοι, ἰατροφαρμακευτικῆς περιθάλψεως.

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ
ΚΛΑΔΟΥ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΗΝΟΣ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1965

Κατὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιον ἐ.ἔ. καὶ ἀπὸ 1-30, εἰς Ἀθήνας - Πειραιᾶ - Πάτρας καὶ Κέρκυραν :

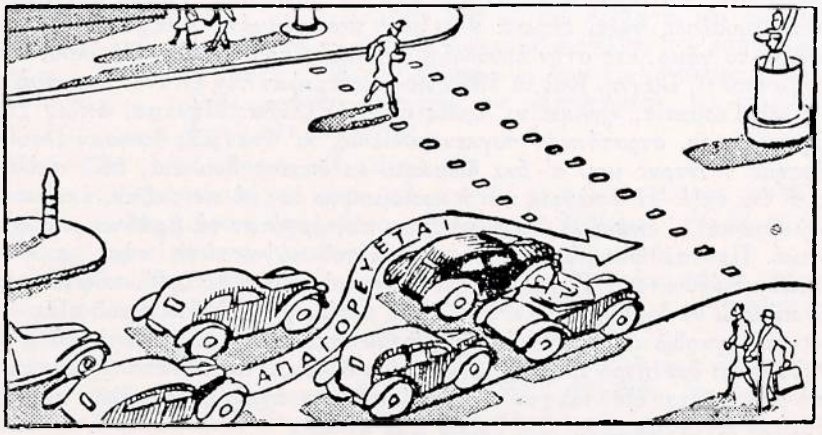
1.	Ἐξητάσθησαν ἀπὸ ἰατροὺς τῆς ἐκλογῆς των οἴκοι	2.187	μέλη
2.	» εἰς ἰατρεῖα » » »	2.684	»
3.	Παρεπέμφθησαν διὰ παρακλινικὰς ἐξετάσεις ἢ θεραπείας εἰς ἰδιώτας ἰατροὺς ἢ ἰδιωτικὰ ἐργαστήρια	1.097	»
4.	Ὑπεβλήθησαν εἰς ὀδοντιατρικὰς θεραπείας ἐν Πάτραις καὶ Κερκύρᾳ	15	»
5.	Εἰσήχθησαν εἰς νοσοκομεῖα καὶ κλινικὰς τῆς ἐκλογῆς των	242	»
6.	Ἐγεννήθησαν εἰς μαιευτήρια	24 νέα	»
7.	Παθολογικαὶ καὶ παρακλινικαὶ ἐξετάσεις πραγματοποιηθεῖσαι εἰς τὰ ἰατρεῖα καὶ ἐργαστήρια τοῦ νοσοκομείου Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ Κλάδου Ὑγείας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς	3.713	
8.	Ἐχορηγήθησαν ὀρθοπεδικὰ εἴδη ἀξίας 18.258 δρχ. εἰς	53	»
	Ἤτοι τὸ Ταμεῖον περιέθαλψεν ἐν συνόλῳ	10.015	»
9.	Ἐξετελέσθησαν εἰς φαρμακεῖα τῆς ἐκλογῆς των 6.739 συνταγαί.		

Ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς ὁ μὴν Μάρτιος ἔχει ὡς ἑξῆς :

Ἔσοδα τακτικὰ	δρχ.	464.105,70
» ἐκ συμμετοχῆς Δημοσίου	»	464.774,30
Σύνολον Ἐσόδων		887.880.—
Ἔξοδα	»	1.011.884,75
Ἔλλειμμα	»	124.004,75

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ
Ὡς Πρόεδρος τοῦ Κλάδου Ὑγείας
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΡΑΜΠΕΤΣΟΣ

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ



Ὅταν σᾶς ὁ σταματήση ὁ ἀστυφύλαξ ἢ τὸ φωτεινὸ σῆμα. δὲν πρέπει νὰ προσπαθῆτε νὰ μπῆτε μέσα στὰ ἄλλα σταματημένα αὐτοκίνητα γιὰ νὰ ἐξασφαλίσετε τὴν προτεραιότητα κατὰ τὴν ἐκκίνησι. Αὐτὸ ἀπαγορεύεται καὶ προκαλεῖ συχνὰ δυστυχήματα.

Η ΒΙΛΛΑ ΜΕ ΤΑ ΚΛΕΙΣΤΑ ΠΑΡΑΘΥΡΑ

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. **Γ. ΔΟΥΚΑΚΗ**

Τὸ πρωὶ τῆς 10ης Δεκεμβρίου τοῦ 1948, μ' ἕνα τηλεφώνημά του, ὁ εἰσαγγελεὺς Πειραιῶς, μακαρίτης Κονδύλης, διέτασσε τὸ Κέντρο Ἀλλοδαπῶν ὅπως ἐπιληφθῆ μιᾶς ὑποθέσεως.

—Προσέξατε, ἐτηλεφώνησε στὸν τότε διοικητὴ τοῦ Κέντρου κ. Γεώργιον Ἀναγνωστόπουλον, τὴν ὑπόθεσι ποὺ θὰ σᾶς ἀναφέρη μιὰ νέα αὐστριακῆς καταγωγῆς, ἡ Ἄννα Πίντερ.

Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, μιὰ λεπτὴ καὶ πολὺ συμπαθητικὴ κοπέλα ζητοῦσε ἀπὸ τὸν σκοπὸ ἀστυφύλακα νὰ δῆ κάποιο προϊστάμενο.

Ὁ ἀστυφύλακας τὴν ὡδήγησε στὸ γραφεῖο μας καὶ τὴν παρουσίασε στὸν ὑπαστυνόμο κ. Βαλσαμῆ.

Ἡ κοπέλα φοβισμένη κάθησε στὸ κάθισμα ποὺ τῆς προσφέρθηκε καὶ εἶπε μὲ τρεμάμενη φωνή:

—Εἶμαι ἡ Ἄννα Πίντερ, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ βοηθήσετε. Κλεῖστε με πάλιν σὲ στρατόπεδο, ὥσπου νὰ μπορέσω νὰ γυρίσω στὴν πατρίδα μου.

—Μὰ τὶ σοῦ συμβαίνει κοπέλα μου; τὴ ρώτησε ὁ ὑπαστυνόμος.

Ἡ κοπέλα μὲ δάκρυα στὰ μάτια καὶ μὲ τὰ παρεφθαρμένα ἑλληνικά της, ἄρχισε νὰ μᾶς ἀφηγῆται τὴν ἱστορία της.

—Ὅπως ξέρετε εἶμαι ἀπὸ τὴ Βιέννη. Ἐκεῖ ἐργαζόμουνα χορεύτρια σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ κέντρο. Ἡ θύελλα τοῦ πολέμου καὶ ὁ χαμὸς τῶν δικῶν μου ἀπὸ βομβαρδισμὸ τῶν Ρώσων, μ' ἔφεραν παντρεμμένη στὴν Ἑλλάδα μὲ τὸν Ἀντώνη Στρατῆ. Ὁ Στρατῆς εἶχε ἔρθει στὴ Γερμανία σὰν ἐλεύθερος ἐργάτης, στὸν πόλεμο, κι' ὅταν ἔγινε ἀνακωχὴ ἐγκαταστάθηκε καὶ δούλευε στὴ Βιέννη. Τότε ἔτυχε νὰ τὸν γνωρίσω. Μοῦ εἶπε πὼς θὰ γύριζε στὴν Ἑλλάδα καὶ τοῦ πρότεινα νὰ μὲ πάρη μαζί του, γιατὶ δὲν μποροῦσα νὰ ὑποφέρω τοὺς μουζίκους, ποὺ ἐξ αἰτίας τους ἔχασα τοὺς γονεῖς μου, καὶ εἶχαν ὑποδουλώσει τὴν πατρίδα μου. Ὅμως δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ τὸν ἀκολουθήσω, γιατὶ ἔπρεπε νὰ εἶμαι παντρεμμένη μαζί του. Συμφωνήσαμε κι' ἐκάναμε τὸ γάμο μας στὴν ὀρθόδοξη ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Παύλου, λίγα χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὴ Βιέννη. Καὶ τὸ 1945 ποὺ ἐπέτρεψαν τὸν ἐπαναπατρισμὸ τῶν ὁμήρων ἀπὸ τὴ Γερμανία, ἤρθαμε κι' ἐμεῖς στὴν Ἑλλάδα. Μέναμε, ὅπως ξέρετε, στὸ «Χατζηκυριάκειο», στρατόπεδο συγκεντρώσεως, κι' ὅταν μᾶς ἄφησαν ἐλευθέρους, μ' ἐγκατέστησε ὁ ἄντρας μου σ' ἕνα δωμάτιο κι' ἔπιασε δουλειά, ἐδῶ στὸν Πειραιᾶ, ὁδηγὸς σ' ἕνα ταξί. Ἡ φτώχεια καὶ ἡ κακομοιριὰ δὲν μὲ πείραζαν, ἐκεῖνο ὅμως ποὺ μ' ἐνωχλοῦσε καὶ μ' ἔκανε νὰ ὑποφέρω ἦταν ποὺ ἐρχόταν τὰ βράδυα μεθυσμένος ἀπὸ ναρκωτικά. Προσπάθησα μὲ κάθε τρόπο νὰ τοῦ κόψω αὐτὴ τὴν κακὴ συνήθεια, ἀλλὰ στάθηκε ἀδύνατον. Ἔγινε πιὸ σκληρὸς καὶ μοῦ εἶπε ὀρθὰ-κοφτὰ πὼς ἔπρεπε νὰ βγῶ κι' ἐγὼ νὰ δουλέψω. Δὲν τοῦ ἔφερα ἀντίρρησι, μὰ ὅταν μοῦ εἶπε πὼς θὰ μὲ πήγαινε νὰ ἐργασθῶ σὲ καμπαρὲ τῆς Τρούμπας, ἀρνήθηκα. Ἀπὸ τότε ἄρχισε νὰ φέρνη στὸ σπίτι ἕνα σωρὸ ἄνδρες, φίλους του δῆθεν. Τώρα καταλαβαίνετε τὶ ζητοῦσαν ἀπὸ μένα. Ὅταν εἶδε πὼς κι' ἐκεῖ ἀπέτυχε, μεταχειρίσθηκε ἄλλο κόλπο. Ἄφησε καὶ πέρασαν λίγες μέρες κι' ἕνα βράδυ μοῦ εἶπε:

—Ἄκουσε Ἄννα, ἀφοῦ δὲν θέλης νὰ ἐργασθῆς σὲ καμπαρέ, θέλεις νὰ πᾶς καμαριέρα σὲ μιὰ ἐξοχικὴ πανσιόν;

—Ναί, τοῦ ἀπήντησα ἐνθουσιασμένη γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὰ χέρια του.

Προχθές, χωρὶς νὰ τὸν περιμένω, ἦρθε βιαστικὸς μὲ τὸ ταξὶ στὸ σπίτι καὶ μοῦ εἶπε,:

—Ντύσου Ἄννα νὰ σὲ πάω ἕνα περίπατο.

Μπήκαμε στ' ἁμάξι καὶ τραβήξαμε ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, στὴν Κηφισιά. Καθίσαμε ἐκεῖ σὲ μιὰ ταβέρνα κι' ἄρχισε νὰ μοῦ λέη καὶ νὰ μὲ προετοιμάζη γιὰ τὴν ἐξοχικὴ πανσιὸν στὴν ὁποία θὰ δούλευα σὰν καμαριέρα.

—Ἐδῶ στὴν Κηφισσιὰ εἶναι. Πᾶμε, εἶπε.

Δὲν τοῦ ἔφερα καμμιὰ ἀντίρρησι καὶ καταχαρούμενη μπήκαμε πάλι στ' ἁμάξι καὶ τραβήξαμε τὸν μεγάλο κεντρικὸ δρόμο. Κάπου στρίψαμε καὶ σταματήσαμε μπροστὰ στὴν καγκελόπορτα μιᾶς βίλλας. Κατεβήκαμε, κτύπησε τὸ κουδούνι ἐκεῖνος, καὶ στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ παρουσιάσθηκε μιὰ κυρία σὰν ἀρχόντισσα. Ἴσως νὰ μᾶς περίμενε. Κατέβηκε γελαστὴ τὰ λίγα σκαλοπάτια καὶ μᾶς ὑποδέχθηκε σὰν νὰ μᾶς γνώριζε.

—Κυρία Φανὴ εἶναι ἡ καμαριέρα ποὺ σᾶς εἶχα μιλήσει.

Ἐκείνη μὲ κοίταξε καλὰ-καλά, μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι, κι' ὅλοι μαζὶ περάσαμε σ' ἕνα πλούσια ἐπιπλωμένο σαλόνι. Μίλησαν λίγο ἰδιαίτερα μεταξύ τους κι' ἔπειτα ἦρθε ἐκεῖνος κοντά μου καὶ μοῦ εἶπε :

—Ἄννα, ἡ κυρία συμφώνησε νὰ μείνης στὴν πανσιόν. Εἶναι καλὴ καὶ καθὼς πρέπει κυρία καὶ νὰ τὴν προσέχης. Ἄντε γειά σου καὶ θὰ ἔρχωμαι νὰ σὲ βλέπω.

Ἡ κυρία Φανὴ ἦρθε καὶ κάθισε πλάϊ μου, μὲ χάϊδευε, μοῦ ἔλεγε λόγια τρυφερὰ σὰν νὰ ἦταν μητέρα μου. Μὲ τὴν συμπεριφορά της αὐτὴ μὲ σκλάβωσε. Ἦταν ἀδύνατο νὰ περάση κακὸ ἀπὸ τὸ μυαλό μου.

—Θὰ περάσης καλὰ μαζί μου, Ἄννα. Εἶσαι μικρὴ κι' ὄμορφη κι' εἶναι κρίμα νὰ ζῆς στὴ φτώχεια. Νὰ χαρῆς τὴ ζωή σου καὶ σὺ ὅπως τόσες καὶ τόσες κοπέλες.

Καὶ συνέχεια χάδια, φιλιὰ καὶ ποτηράκια μὲ δυνατὰ λικέρ, γιὰ νὰ πάρω θάρρος ὅπως ἔλεγε. Μὰ στὸ μεταξὺ κάθε τόσο κτυποῦσε τὸ τηλέφωνο καὶ ἡ κυρία Φανὴ ἔτρεχε καὶ συνωμιλοῦσε. Δὲν περνοῦσε πολὺ ὥρα καὶ κτυποῦσε τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας κι' ἔμπαινε κι' ἀπὸ μιὰ κοπέλα ποὺ τὴν συνώδευε καὶ τὴν ὡδηγοῦσε ἡ κυρία στὰ ἐσωτερικὰ δωμάτια. Στὴν ἀρχὴ νόμισα πὼς εἶναι ἔνοικοι, ὅταν ὅμως σὲ λίγο εἶδα νὰ ἔρχωνται καὶ λογῆς-λογῆς ἄντρες, νέοι καὶ μεσήλικες, ποὺ τοὺς συνώδευε κι' αὐτοὺς ἡ κυρία στὰ δωμάτια, ἀντελήφθηκα πὼς κάτι παράξενο συνέβαινε ἐκεῖ μέσα. Μὰ ὅπως ἤμουν ζαλισμένη ἀπὸ τὰ λικὲρ καὶ τὰ διάφορα ποτά, δὲν κατάλαβα πὼς βρέθηκα κι' ἐγὼ κλεισμένη σ' ἕνα δωμάτιο καὶ ξαπλωμένη σὲ κρεβάτι, μ' ἕνα ἄνδρα μεσόκοπο πλάϊ μου. Μὲ μιᾶς συνῆλθα, τὸν ἔσπρωξα καὶ τοῦ εἶπα νὰ φύγη. Αὐτὸς τὰ ἔχασε, ντύθηκε βιαστικὰ κι' ἔφυγε. Τρομοκρατημένη ἄνοιξα κατόπιν τὴν πόρτα τοῦ δωματίου νὰ φύγω, νὰ ἐξαφανισθῶ, μὰ παρουσιάσθηκε μπροστά μου ἡ κυρία Φανὴ σὰν κέρβερος.

—Ποῦ πᾶς; Δὲν μπορεῖς νὰ φύγης.

Τότε κατάλαβα πὼς εἶχα πέσει σὲ παγίδα μὲ πρωταγωνιστὴ τὸν ἄντρα μου, καὶ ἡ ψυχή μου πλημμύρισε ἀπὸ μῖσος γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ποὺ μὲ πούλησε.

—Θὰ φύγω, εἶπα στὴν κυρία, θὰ πάω στὴν Ἀστυνομία.

Ἐκείνη τότε φοβήθηκε καὶ προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ μὲ καθησυχάση.

—Μοῦ φαίνεται παράξενο, μοῦ ἔλεγε, ἐσὺ κοπέλα ποὺ ἀνατράφηκες στὴν Εὐρώπη, μὲ ἐλευθερία, νὰ θεωρῆς κακὸ αὐτὸ ποὺ συνέβη.

Αὐτὴ ἡ γυναίκα, συνέχισε ἡ Πίντερ, εἶναι ἐπικίνδυνη, εἶναι πανέξυπνη, κι' ἔχει ἕνα τρόπο καὶ μιὰ μαστοριὰ νὰ ξεμυαλίζη ἄβγαλτες κοπέλες. Ἀλίμονο σ' ἐκεῖνες ποὺ θὰ πέσουν στὰ χέρια της. Ἐπὶ τέλους σήμερα κατάφερα νὰ ξεφύγω ἀπὸ κεῖ μέσα, μὰ δὲν θέλω νὰ ξανασυναντηθῶ μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, εἶπε κι' ἐξακολούθησε νὰ μᾶς παρακαλῆ νὰ τὴν στείλουμε στὸ «Χατζηκυριάκειο», ποὺ τὸ χρησιμοποιοῦσε ἡ Ὑπηρεσία μας γιὰ στρατόπεδο συγκεντρώσεως τῶν ξένων.

Ὁ ὑπαστυνόμος, ἀγανακτισμένος μ' ὅσα μᾶς ἀπεκάλυψε, ρώτησε τὴ Πίντερ.

—Γνωρίζεις τὸ μέρος καὶ τὸ σπίτι ποὺ σὲ ὡδήγησε ὁ ἄντρας σου;

—Νομίζω πὼς θὰ μπορέσω νὰ τὸ βρῶ.

Τότε ὁ ὑπαστυνόμος διέταξε νὰ παραμείνῃ ἡ Πίντερ στὸ Τμῆμα ὥσπου νὰ συλληφθῇ ὁ ἄντρας της.

Γιὰ τὴν ἀνακάλυψί του δὲν δυσκολευθήκαμε. Τὸν βρήκαμε, ἐγὼ μὲ τὸν ἀστυφύλακα Γεωργᾶτο, στὴ «πιάτσα» τῶν ταξὶ τῆς Τρούμπας.

Ὅταν εἶπα στὸν Στρατῆ νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ καὶ πὼς θὰ πᾶμε πρῶτα ἀπὸ τὸ σπίτι του, ταράχθηκε. Μὰ ἦταν πονηρὸς καὶ δὲν τὸδειξε. Προσποιήθηκε ἀδιαφορία καὶ μᾶς ὡδήγησε στὰ Καμίνια. Ἡ ἔρευνα στὸ σπίτι του δὲν μᾶς ἐταλαιπώρησε. Ἕνα φτωχικὸ δωμάτιο μ' ἕνα παλιοκρέβατο, λίγες σαραβαλιασμένες καρέκλες καὶ τὸ ντουλάπι τοῦ τοίχου ἄδειο ἀπὸ τρόφιμα, μέσα ὅμως σ' ἕνα τενεκεδένιο κουτὶ βρέθηκαν τσιγάρα μὲ χασὶς (τὰ τσιγαρλίκια του).

Ὁ Στρατῆς νευρίασε, θύμωσε, μὲ τὴν ἀνακάλυψι, μὰ χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῇ, μᾶς ἀκολούθησε στὸ Τμῆμα.

Καὶ περασμένο μεσημέρι τῆς ἴδιας ἡμέρας, ξεκινήσαμε ὁ Γεωργᾶτος, ὁ Σωζόπουλος, ἐγὼ καὶ ἡ Πίντερ ποὺ θὰ μᾶς ἔδειχνε τὸ σπίτι ὅπου τὴν πῆγε ὁ ἄντρας της.

Ὅταν φθάσαμε στὴν Κηφισιά, ζήτησα ἐνίσχυσι ἀπὸ τὴν τοπικὴ Ἀστυνομία, ἕναν ἐνωμοτάρχη γιὰ τὴν τάξι, κι' ὅλοι μαζὶ ἀκολουθήσαμε τὴν Πίντερ, ποὺ προχωροῦσε μπροστὰ γιὰ νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ σπίτι.

Ἀφοῦ περπατήσαμε ἀρκετά, ἡ Πίντερ ἀνεγνώρισε τὸ δρόμο, γιατὶ εἶχε βάλει σημάδι τὰ μεγαλόκορμα δέντρα του, ὅταν τὸσκασε.

Ποιὸς μποροῦσε νὰ φαντασθῇ πὼς σ' ἐκεῖνο τὸ καταπράσινο τοπίο, ἀνάμεσα στὶς ἀνθοστολισμένες βίλλες, τὰ πολύχρωμα λουλούδια καὶ τὶς περιπλοκάδες στοὺς κήπους, βρισκόταν ἕνα σπίτι τῆς διαφθορᾶς.

Ἡ Ἄννα Πίντερ ὅλο καὶ προχωροῦσε καὶ κοίταζε μιὰ-μιὰ τὶς βίλλες τοῦ δρόμου ἐκείνου. Ὅπου σὲ μιὰ στιγμὴ τὴ βλέπομε νὰ σταματᾶ μπροστὰ σὲ μιὰ μεγάλη καγκελόπορτα μὲ ἀριθ. 27, ποὺ ἔκλεινε ἕνα φαντασμαγορικὸ κῆπο καὶ στὸ βάθος μιὰ ὄμορφη βίλλα μὲ κλειστὲς πόρτες καὶ παράθυρα, ποὺ ἔδινε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἦταν ἀκατοίκητη.

—Ἐδῶ εἶναι, μᾶς εἶπε.

Τότε, ἀφοῦ σταθήκαμε πίσω ἀπὸ τὴ φυλλωσιὰ τοῦ κισσοῦ ποὺ σκέπαζε τὰ κάγκελα τοῦ κήπου, παρακάλεσα τὴν Πίντερ νὰ κτυπήσῃ τὸ κουδούνι.

Ἡ καγκελόπορτα ἄνοιξε ἀργά, ἀθόρυβα κι' ἀπὸ τὴν κυρία εἴσοδο τῆς βίλλας ξεπρόβαλε ἕνα ὄμορφο κεφάλι κοριτσιοῦ. Ἡ Πίντερ προχώρησε καὶ πρὶν προλάβῃ νὰ μπῇ στὴν εἴσοδο τῆς βίλλας, ὁ ἐνωμοτάρχης κι' ἐγὼ βρισκόμαστε πλάϊ της. Τὸ κορίτσι τἄχασε καὶ κάπως φοβισμένο μᾶς ρώτησε τὶ θέλουμε. Χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησι ἔκανε νὰ ξανακλείσῃ τὴ πόρτα, μὰ δὲ πρόλαβε, γιατὶ ἐμεῖς εἴχαμε πιὰ προχωρήσει μέσα.

—Μὰ τὶ θέλετε κύριοι; ρωτοῦσε τὸ κορίτσι. Ποιοὶ εἶσθε;

—Ἐσὺ ποιὰ εἶσαι;

—Ἐγὼ εἶμαι καμαριέρα.

—Ἡ Φανὴ Λιβάρη ποὺ εἶναι;

—Ἔφυγε ἀπὸ τὸ πρωὶ γιὰ τὴν Ἀθήνα.

—Ἄκουσε κοπέλα μου, τῆς εἶπα, ἀπ' ἐδῶ ποὺ στέκεις δὲν θὰ κουνηθῇς. Ἐν τῶ μεταξὺ ὁ ἐνωμοτάρχης μὲ τοὺς ἀστυφύλακες προχωροῦσαν στὰ διαμερίσματα τῆς βίλλας.

Ἡ ὄμορφη καμαριέρα εἶχε πῆ τὴν ἀλήθεια. Ἡ Φανὴ Λιβάρη δὲ βρέθηκε πουθενά, μὰ ὁπωσδήποτε ἔπρεπε νὰ πιαστῇ σύμφωνα μὲ τὴ διαταγὴ τοῦ κ. εἰσαγγελέως, γι' αὐτὸ μείναμε στὴ βίλλα νὰ τὴν περιμένουμε.

Ὅπως καθόμασταν στὶς πολυθρόνες κι' ἐσχολιάζαμε τὸ περιστατικό, ἀκούσαμε νὰ κτυπᾶ τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας. Ἡ καμαριέρα σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμα ὅπου τὴν εἴχαμε καθηλώσει, μὰ τὴν ἐμπόδισα.

—Θὰ ἀνοίξουμε ἐμεῖς, τῆς εἶπα. Ἐσὺ θὰ κάθεσαι στὴ θέσι σου.

Μὲ τὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας παρουσιάσθηκε μιὰ πανύψηλη ροδοκόκκινη κοπέλα, ποὺ ὅταν ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω της κατάλαβε πὼς κάτι τὸ ἀσυνήθιστο συνέβαινε, χλώμιασε καὶ χωρὶς νὰ προλάβουμε νὰ τὴ ρωτήσωμε, εἶπε:

—Ἐγὼ εἶμαι νοσοκόμα καὶ ἦρθα νὰ κάνω ἔνεσι στὴν κυρία Λιβάρη ποὺ εἶναι ἄρρωστη.

—Δὲν σὲ ρωτήσαμε κυρία μου τὶ δουλειὰ κάνεις. Τώρα γιατὶ ἦρθες σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, θὰ τὸ βροῦμε ἀργότερα.

Ἐκείνη ἄρχισε νὰ κλαίη καὶ νὰ διαμαρτύρεται.

—Σᾶς ὁρκίζομαι, ἔλεγε, δὲν ἦρθα γιὰ ἄλλες δουλειὲς σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

—Ὥστε γνωρίζεις τὶς δουλειὲς αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ; Πές μας τώρα πὼς λέγεσαι καὶ ποῦ κάθεσαι.

—Ὀνομάζομαι Λουκία καὶ μένω στὸ συνοικισμὸ Ἁγίου Δανιήλ, καὶ μὲ βιασύνη ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσάντα της μιὰ ταυτότητα καὶ γονατίζοντας στὸ πάτωμα μᾶς παρακαλοῦσε νὰ τὴν ἀφήσουμε νὰ φύγη.

—Σήκω ἐπάνω Λουκία, καὶ πές μας τὴν ἀλήθεια γιατὶ ἦρθες κι' ἔπειτα βλέπουμε.

Μὰ τὴ σκηνὴ αὐτὴ τὴ διέκοψε τὸ κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου.

—Πήγαινε ἐσὺ Λουκία, συνέχισα, σειρά σου νὰ μᾶς ἐξυπηρετήσης κι' ἂν εἶναι ἡ Λιβάρη πρόσεξε μὴ πῆς τίποτε, θὰ τὴν ρωτήσης μόνο πότε θὰ γυρίση.

Τὸ τηλεφώνημα ἦταν ἀπὸ κάποιο κύριο ποὺ ἔδινε ἐντολὴ νὰ εἰδοποιηθῆ ἡ φιλενάδα του νὰ συναντηθοῦν ἐκεῖ τὸ βράδυ.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο ξαναχτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ἦταν μιὰ κοπέλα ποὺ ζητοῦσε νὰ τῆς κρατήσουν δωμάτιο, γιατὶ θὰ ἐρχόταν σὲ λίγο μὲ τὸν φίλο της.

Τὰ ραντεβοῦ μέσω τοῦ τηλεφώνου ἔδιναν κι' ἔπαιρναν καὶ ἡ Λουκία, ποὺ ἤξερε πιὰ τὸ μάθημά της, πρόθυμα ἀπαντοῦσε σὲ ὅλους καὶ σ' ὅλες κατάλληλα.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο ἄρχισαν νὰ καταφθάνουν στὴ βίλλα τὰ διάφορα ζευγάρια.

Ἀπὸ τὶς πρῶτες ἦταν μιὰ εἰκοσάχρονη ξανθὴ κι' ὄμορφη κοπέλα, μὲ καταγάλανα σκερτσόζικα μάτια. Μόλις ὅμως μπῆκε γελαστὴ καὶ πεταχτή, ξαφνιάστηκε μὲ τὸν παράξενο κόσμο ποὺ εἶδε στὸ σαλόνι, χαμήλωσε τὰ ὄμορφα μάτια της καὶ γύρισε νὰ φύγη.

—Δεσποινίς, γιατὶ θέλετε νὰ φύγετε; τῆς εἶπα καὶ στάθηκα μπροστὰ στὴν πόρτα. Δὲν σᾶς ἀρέσει ἡ δική μας συντροφιά;

Μὲ κοίταξε μὲ περιφρόνησι καὶ μοῦ ἀπήντησε θυμωμένη:

—Αὐτὸ ἐνδιαφέρει ἐμένα κύριε, κι' ἔκανε νὰ πιάση τὸ χερούλι τῆς πόρτας γιὰ νὰ ἀνοίξη.

—Λυποῦμαι δεσποινίς, ἀλλὰ θὰ μείνετε, θέλετε δὲν θέλετε.

Ἡ κοπέλα ἄρχισε νὰ τρέμη ἀπὸ φόβο καὶ γεμάτη ἀγωνία, ρώτησε:

—Μὰ ποιοὶ εἶσθε ποὺ μὲ ἀναγκάζετε νὰ μείνω;

—Εἶσθε πολὺ ἔξυπνη καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς καταλάβατε ποιοὶ εἴμαστε καὶ τὶ ἤρθαμε νὰ κάνουμε, τῆς εἶπα.

Τότε ὁ ξανθὸς ἄγγελος ξέσπασε σὲ λυγμοὺς καὶ μὲ ὑστερικὲς φωνὲς ζητοῦσε νὰ πληροφορηθῆ τὶ θὰ ἀπογίνη, συνέχεια δὲ μᾶς παρακαλοῦσε νὰ τὴν ἀφήσουμε νὰ φύγη.

—Καθίστε καλύτερα φρόνιμα-φρόνιμα, δεσποινίς, καὶ πέστε μας τὸ ὄνομά σας καὶ ποὺ κατοικεῖτε.

Ἔσκυψε ὁ ὄμορφος ἄγγελος τὸ ξανθὸ κεφάλι του ἀπὸ ντροπὴ καὶ δειλὰ-δειλὰ ἄρχισε νὰ λέη:

—Ὀνομάζομαι Ἑλένη Π., εἶμαι παντρεμμένη, μὰ ἕνα χρόνο τώρα βρίσκομαι σὲ διάστασι μὲ τὸν ἄντρα μου καὶ ἡ ἀφορμὴ εἶναι ἡ Φανὴ ποὺ μὲ παρέσυρε στὸν κακὸ δρόμο. Τὴ γνώρισα σ' ἕνα φιλικό μου σπίτι στὴν Ἀθήνα, κι' ἀπὸ τότε τὸ εὐτυχισμένο σπιτικό μου ἔγινε στάχτη ἐξ αἰτίας της. Μοῦ τριβέλιζε τὸ μυαλὸ γιὰ λεφτά, γιὰ λοῦσα, ὥσπου μὲ κατάφερε νὰ ἀπατήσω τὸν ἄντρα μου. Ἔκανα τὸ πρῶτο βῆμα στὴ ντροπὴ καὶ τώρα κατρακυλῶ στὸ βοῦρκο γιὰ νὰ μπορῶ νὰ ζῶ καὶ νὰ ἐκμεταλλεύεται τὴν κατάντια μου ἡ κυρία Λιβάρη.

Τὸ κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου διέκοψε τὴν τραγικὴ ἐξιστόρησι τῆς Ἑλένης Π. Τηλεφωνοῦσε μιὰ κυρία ποὺ ζητοῦσε νὰ κλείση δωμάτιο γιὰ ὅλη τὴ νύκτα.

Σὲ λίγη ὥρα τὸ σαλόνι εἶχε γεμίσει ἀπὸ κοπέλες, ξανθές, μελαχροινές, παντρεμμένες, ἀνύπαντρες, ἀκόμη καὶ μαθήτριες, τὰ πιὸ τραγικὰ καὶ ἀθῶα θύματα τῆς Λιβάρη.

Ὡστόσο βράδυαζε καὶ ἡ Φανὴ δὲν εἶχε φανῆ. Ἡ Λουκία μὲ τὴν καμαριέρα ἄναψαν τὰ πλούσια πολύφωτα καὶ τὸ ἅπλετο φῶς ἔδειξε τὰ ὄμορφα πρόσωπα τῶν γυναικῶν ποὺ περίμεναν κι' ἀγωνιοῦσαν γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἐπὶ τέλους τὸ τηλέφωνο κτύπησε γιὰ πολλοστὴ φορὰ καὶ στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος ἦταν ἡ Φανὴ Λιβάρη ποὺ ζητοῦσε νὰ μάθη νέα γιὰ τὴν πελατεία της.

Ἀπὸ τὴν ἀπάντησι τῆς Λουκίας καταλάβαμε πὼς φθάνει σὲ λίγο. Σὲ λίγη μόλις ὥρα ἀκούσαμε νὰ σταματᾶ ἀπ' ἔξω ἕνα αὐτοκίνητο καὶ τὸ κουδούνι τῆς πόρτας νὰ κτυπᾶ. Εἶπα στὴν καμαριέρα νὰ ἀνοίξη. Ἦταν ἐκείνη. Παρουσιάσθηκε, ἀεράτη καὶ μὲ ὕφος πριγκήπισσας, μιὰ τριανταπεντάρα καὶ καλοντυμένη κυρία ποὺ ποτὲ δὲν θὰ πίστευε κανεὶς πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ περίφημη μαστροπὸς Φανὴ Λιβάρη.

Προχώρησε στὸ σαλόνι χαμογελαστὴ προφανῶς ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὴν πελατεία ποὺ εἶδε συγκεντρωμένη, μὰ μόλις ἀντελήφθη τὴν Ἄννα Πίντερ νὰ κάθεται ἀνάμεσά μας, κατάλαβε πὼς εἶχε πέσει στὰ χέρια τῆς Ἀστυνομίας. Τὴν ρώτησα ἂν εἶναι ἡ ἰδιοκτήτρια τοῦ σπιτιοῦ. Χωρὶς νὰ μοῦ δώση ἀπάντησι πλησίασε ἀγριεμένη καὶ κατακόκκινη ἀπὸ θυμὸ τὴν Πίντερ καὶ τῆς εἶπε:

—Δουλειά δική σου εἶναι βρωμοθήλυκο.

—Μὴν ἐξάπτεσαι κυρία Φανή, τῆς εἶπα. Εἶσαι ὑπὸ κράτησιν καὶ θὰ μᾶς ἀκολουθήσης στὸν Πειραιᾶ. Γιὰ τὶς κοπέλες θὰ ἀποφασίση ἡ Διοίκησις Χωροφυλακῆς ποὺ ἔχει ἁρμοδιότητα.

Τότε ὁ ἐνωμοτάρχης παρέλαβε τὶς γυναῖκες καὶ τράβηξε γιὰ τὸ Τμῆμα του, κι' ἐμεῖς τὴ Λιβάρη γιὰ τὸν Πειραιᾶ.

Ἔτσι ἀπὸ τὴν περιπέτεια αὐτὴ τῆς ξένης Ἄννας Πίντερ, πιάστηκε ἐπὶ τέλους ἡ περιβόητη ἐκμαυλίστρια Φανὴ Λιβάρη, ποὺ ἤξερε νὰ τραβᾶ σὰν μαγνήτης ὄμορφες κι' ἀθῶες μικροῦλες καὶ νὰ ψαρεύη τοὺς παραλῆδες.

Τὴν ἑπομένη μὲ τὴ δικογραφία ποὺ ἐσχημάτισε ὁ Ὑπαστυνόμος Βαλσαμῆς, ὁ Στρατῆς καὶ ἡ Λιβάρη ἐστάλησαν στὴν Εἰσαγγελία καὶ προεφυλακίσθησαν ἀπὸ τὸν Α' Ἀνακριτήν.

Στὶς 19 Μαΐου 1949 ἔγινε ἡ δίκη τους στὸν Πειραιᾶ. Καὶ οἱ δυό τους καταδικάσθηκαν σὲ μακροχρόνιο φυλάκισι.

Ὅσο γιὰ τὴν Ἄννα Πίντερ, σὲ λίγο καιρὸ γύρισε στὴν πατρίδα της.

Γ. ΔΟΥΚΑΚΗΣ

ΤΑΜΑΡΑ

Η ΦΟΝΙΣΣΑ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

Τὸ ἀφιερώνω στὴν ἱερή, γιὰ μένα, μνήμη τοῦ μεγάλου μου δάσκαλου στὴ δημοσιογραφία Γ.Α. Βλάχου, τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς «Καθημερινῆς», τοῦ συγγραφέα τῆς περίφημης σ' ὅλο τὸν κόσμο «ἐπιστολῆς» πρὸς τὸν κ. Ἀδόλφον Χίτλερ καὶ νεώτερο Δημοσθένη τοῦ γραπτοῦ λόγου, γιατὶ μαζί του ἔκανα τὸ ρεπορτὰζ γιὰ τὴν Ταμάρα γιὰ νὰ γράψουμε στὴν «Καθημερινή», ἐκεῖνος τὴν «Ταμάρα τὴ μάγισσα», ἕνα φιλολογικὸ ἀριστούργημα ἀπὸ τὴ ζωή, τὶς περιπέτειές της καὶ τὰ φοβερὰ ἐγκλήματα ποὺ προκάλεσε, κι' ἐγὼ στὸ συνηθισμένο μὰ συναρπαστικό, ἀπὸ τὸ ἐγκληματικὸ ὑλικὸ ποὺ εἶχα μπροστά μου, ἀστυνομικὸ ρεπορτάζ.

Σ. ΛΕΩΤΣΑΚΟΣ

*

Ἕνας ἀπὸ τοὺς λόφους τοῦ Αἰγάλεω, τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ μικροῦ βουνοῦ, ὅπου ὁ Ξέρξης εἶχε στήσει τὸ θρόνο του γιὰ νὰ καμαρώση τὸ θρίαμβο τῶν πλοίων του καὶ κατάντησε νὰ δῇ τὸ χαμό τους καὶ τὴ δική του συμφορὰ στὴ ναυμαχία τῆς Σαλαμίνας, λέγεται Αὐγό. Εἶναι ἕνας ὁλοστρόγγυλος, σὰν πραγματικὸ αὐγό, τεράστιος καὶ ἀπόκρημνος πέτρινος ὄγκος, ποὺ μόλις διακρίνει κανεὶς ποὺ καὶ ποὺ ἀνάμεσα ἀπὸ προεξέχοντα ἀπότομα μεγάλα βράχια καὶ λίγο χωματάκι μὲ φάνες καὶ θυμάρια, τὴ μόνη του βλάστησι τότε. Ἄλλοι θὰ μποροῦσαν ἀξιόλογα νὰ γράψουν ὅτι τὸ τοπίο ἀπάνω καὶ γύρω στὸ Αὐγὸ ἦταν αὐτόχρημα βιβλικό, ἀλλὰ σὲ μένα ποὺ δὲν ἔχω πάει ποτὲ στὴ Χαναὰν καὶ δὲν ἔχω δῇ τὰ τοπία τῆς Βίβλου, ὁ παράξενος αὐτὸς πέτρινος λόφος μοῦ θύμιζε τὰ ξερὰ καρρακοβούνια τῆς ἰδιαίτερης πατρίδας μου, τῆς Μάνης. Σ' αὐτὸ λοιπὸν τὸ κατάξερο λόφο, ξημερώνοντας Τετάρτη 5 Μαΐου τοῦ 1926 καὶ Τετάρτη τῆς Λαμπρῆς εἶχε πάει ἕνας κυνηγὸς ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, ὁ Ι. Ξεκάκος γιὰ νὰ σκοτώση τίποτε πουλάκια ἢ νὰ βγάλη κανένα λαγό, ποὺ ἀφθονοῦσαν ἐκεῖ τότε, ὅταν ἀπάνω στὴν κορυφὴ εἶδε νὰ βγαίνη λίγος καπνός.

—Καμίνι δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι. Τί στὴν εὐχὴ καὶ σήμερα, Τετάρτη τοῦ Πάσχα, ψήνουνε ἐδῶ ἀρνιά ; Σκέφθηκε ὁ κυνηγός.

Καὶ ὁ Γιάννης Ξεκάκος, ἴσως καὶ γιατὶ δὲν εἶχε τίποτε ἄλλο νὰ κάνη, ἄρχισε ν' ἀνεβαίνη σιγὰ σιγὰ στὸν ἀπότομο λόφο, πρὸς τὴν κορυφή, μήπως ἐκεῖ ποὺ φαινότανε ὁ καπνὸς βρῇ ἀνθρώπους καὶ κάνει παρέα καὶ σκοτώσει τὴν ὥρα του τουλάχιστον ἀφοῦ ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν εἶχε βαρέσει κανένα πουλὶ καὶ δὲν εἶχε ρίξει οὔτε μιὰ ντουφεκιά. Μὰ καθὼς ἀνέβαινε τοῦ ἦλθε ἡ μυρωδιὰ ψημένου κρέατος μὰ ὄχι ἀρνιοῦ.

—Σὰν κάτι ἄλλο νὰ μυρίζη τὸ ψητὸ αὐτό. Ἀρνὶ δὲν εἶναι. Ἴσως εἶναι γουρουνόπουλο. Δὲν πάω κοντά; Ἴσως μοῦ δώσουν κανένα μεζέ, ξανασκέφθηκε.

Μὰ ὅταν ἀνέβηκε ὡς ἀπάνω καὶ ἐπλησίασε στὸν καπνό, ὁ Ξεκάκος σάστισε καὶ τρόμαξε. Γιατὶ εἶδε νὰ ψήνεται ἀπάνω στὴ φωτιὰ ἕνας ὁλόκληρος ἄνθρωπος. Καὶ βέβαιος, μὲ τὴν πρώτη ματιά, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἔγκλημα καὶ ὅτι κάποιον εἶχαν σκοτώσει καὶ προσπάθησαν ὕστερα νὰ κάψουν τὸ πτῶμα του, ἐγύρισε τρέχοντας στὸν Πειραιᾶ. Ἔφτασε στὸ σπίτι του σὲ ἀθλία καὶ ἐλεεινὴ κατάστασι ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ τὴν ἀηδία καὶ μὴ μπορώντας, ἀπὸ τὴ ταραχή του, νὰ πάη ὁ ἴδιος στὸ Τμῆμα Ἀσφαλείας τῆς περιφερείας του, ἔστειλε τὴ γυναίκα του, λέγοντας:

—Τρέχα νὰ τοὺς πῆς ὅτι ἕνα ἔγκλημα ἔχει γίνει ἀπάνω στὸ λόφο τοῦ Αὐγοῦ. Κάποιον ἔχουν σκοτώσει καὶ ἔβαλαν φωτιὰ νὰ τὸν κάψουν. Μόλις συνέλθω θὰ πάω νὰ τοὺς δείξω τὸ μέρος καὶ τὸ μισοκαμμένο πτῶμα.

Ἡ γυναίκα πῆγε πράγματι στὸ Τμῆμα καὶ ἀμέσως ἔγινε συναγερμός. Ὁ Ξεκάκος σὲ λίγο ἐπανέλαβε τὴν σύντομη ἀφήγησί του στὸν ὑπασπιστὴ τοῦ τότε ἀστυνομικοῦ διευθυντοῦ Ἀσφαλείας Χωροφυλακῆς στὸν Πειραιᾶ, τὸν μακαρίτη μοίραρχο τότε Γιαλουράκο, ποὺ στὸ Δεκεμβριανὸ κίνημα ἀντισυνταγματάρχης πιὰ κατακρεουργήθηκε ἀπὸ τοὺς ἐαμοκομμουνιστὲς καὶ τὰ ξανᾶπε στὸν τότε διευθυντὴ ἀντισυνταγματάρχη κ. Γιάννη Νάσκο, ποὺ ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια κατατάχτηκε στὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα καὶ ἔγινε προπολεμικὰ καὶ Ἀρχηγός του. Τώρα πιὰ εἶναι συνταξιοῦχος[1].

Ὁ κ. Νάσκος, στὴν ἀρχή, μὲ τὸ μακαρίτη τὸ Γιαλουράκο καὶ τὸν κυνηγὸ τὸν Γιάννη τὸν Ξεκάκο καὶ ὕστερα ὁ τότε Εἰσαγγελεὺς Πειραιῶς Παπαδημητρόπουλος καὶ ὁ ἰατροδικαστὴς Σπηλιωτόπουλος, βρέθηκαν ἀπάνω στὸ Αὐγό. Καὶ αὐτοὶ ὅμως μὲ τὸ θέαμα ποὺ ἔβλεπαν καὶ ποὺ θύμιζε κάπως Θανάση Διᾶκο, ἔφριξαν. Γιατὶ ἀπάνω σὲ μιὰ ἀνθρακιὰ ἀπὸ ὑπολείμματα καὶ ρίζες ἀπὸ φάνες καὶ θυμάρια, ἐξακολουθοῦσε νὰ καίγεται, νὰ σιγοψήνεται μᾶλλον, ἕνας ἄνθρωπος. Μαζὶ μὲ τὴ φοβερὴ καὶ ἀηδιαστικὴ κνίσσα ἀπὸ τὶς ἀνθρώπινες σάρκες ποὺ ψηνόντουσαν, ἐρχόταν καὶ ἡ μυρωδιὰ ἀπὸ πετρέλαιο μὲ τὸ ὁποῖο οἱ φονηάδες εἶχαν περιβρέξει τὸ πτῶμα τοῦ θύματός τους γιὰ νὰ καῇ γρηγορότερα. Φυσικὰ ἡ πρώτη τους δουλειὰ ἦταν νὰ σβήσουν τὴ φωτιὰ γιὰ νὰ ἐξετάσουν καλύτερα τὸ πρᾶγμα καὶ τότε πρόσεξαν ὅτι τὸ πτῶμα στηριζόταν ἀπάνω σὲ μεγάλες πέτρες γιὰ νὰ παίρνη ἀέρα ἀπὸ κάτω του ἡ φωτιά, ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ καῇ ὁλόκληρο γιὰ νὰ μὴ μπορέσῃ νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃ κανένας. Πρὶν σβεσθῇ ὑπῆρχε ἀρκετὴ ἀνθρακιὰ ἀκόμα καὶ ἀφράτη στάχτη, καιγόντουσαν δὲ γύρω τριγύρω κάτι ξερόχορτα. Τὸ κεφάλι ἦταν μιὰ πλάκα ἀπὸ χτυπήματα καὶ πρισμένο σὲ σημεῖο τέτοιο, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ κανεὶς νὰ διακρίνῃ οὔτε τὸ παραμικρὸ ἴχνος ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικά του. Τὰ μάτια λυωμένα δὲν φαινόντουσαν ἂν ἦταν μαῦρα, καστανά, γκρίζα, γαλάζια ἢ μπιρμπιλωτά. Ἦταν προφανὲς ὅτι ὁ σκοτωμένος καὶ μισοψημένος, ἔπρεπε νὰ εἶχε μαλλιὰ ἄφθονα, ἀλλ' ὅλες οἱ τρίχες ἦταν καψαλισμένες καὶ δὲν φαινόντουσαν παρὰ μικρὰ στρογγυλὰ μπαλάκια ἄφθονα, πιὸ μικρὰ καὶ ἀπὸ τὸ κεφάλι μιᾶς καρφίτσας ἀκόμα, ἀπὸ τὸ πρίξιμο. Ἀδύνατον νὰ πῇ κανένας τί χρῶμα εἶχαν ὅταν ζοῦσε ὁ μακαρίτης. Ἡ κοιλιὰ ἀνοιχτή, καταφαγωμένη ἀπὸ τὴ φωτιά, ἄφηνε νὰ διαφαίνωνται μισοκαμμένα σπλάχνα. Τὰ μπράτσα του ἦταν σχεδὸν σταυρωμένα καὶ ἐσχημάτιζαν καὶ τὰ δύο ὀρθὲς γωνίες. Στὶς παλάμες καὶ τὰ δάκτυλα δὲν διακρινόντουσαν παρὰ καταμαυρισμένα κόκκαλα γιατὶ οἱ σάρκες εἶχαν τελείως καῇ. Ποὺ καὶ ποὺ διέκρινε κανένας ἀπάνω στὸ κορμὶ καὶ στὰ μηριὰ κυρίως μισοκαμμένα ράκη ἀπὸ μαῦρο ὕφασμα φασονὲ ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχε ραφτῇ τὸ παντελόνι τοῦ θύματος. Κάτω ἀπὸ τὸ σχεδὸν πολτοποιημένο κεφάλι τοῦ σκοτωμένου καὶ σ' ἕνα σημεῖο ποὺ δὲν εἶχε φθάσει ἡ φωτιὰ ἀκόμα, ἀπάνω στὸ χῶμα, ὑπῆρχε ἄφθονο πηγμένο αἷμα.

Ἡ ἔρευνα ἄρχισε. Ψάχτηκαν μὲ προσοχὴ μισοκαμμένες ρίζες καὶ οἱ στάχτες μήπως βρεθοῦν μισοκαμμένα χαρτιά, νομίσματα ἢ καμιὰ βέρα ἢ δακτυλίδι, κάτι τέλος πάντων ποὺ νὰ μπορέσῃ νὰ εὐκολύνῃ, ὥστε νὰ βρεθῇ ἡ ταυτότης τοῦ θύματος, γιατὶ δὲν ὑπῆρχε καμμιά, μὰ ἀπολύτως καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα φοβερὸ ἔγκλημα. Τὸ μόνο ποὺ μπόρεσε ἐκείνη τὴ στιγμὴ νὰ πῇ ὁ ἰατροδικαστὴς ἦταν ὅτι τὸ θῦμα τοῦ ἐγκλήματος ἦταν ἄντρας, ὅτι μὲ κάτι, μὲ καμμιὰ μεγάλη πέτρα ἴσως, τοῦ εἶχαν σπάσει τελείως τὸ κρανίο καταστρέφοντας τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου, ὅτι τὸ ἔγκλημα εἶχε γίνει ἐκεῖ στὸν ἴδιο τόπο, ὅπως μαρτυροῦσαν τὰ αἵματα κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι, ὅτι ὕστερα τὸ ἄψυχο καὶ κα-

1. Ὁ Γιάννης Νάσκος πέθανε στὴν Ἀθήνα, τὴν περασμένη Τετάρτη, 12 Μαΐου, 1965.

ταματωμένο πτῶμα εἶχαν μισοανασηκώσει, ἐτοποθέτησαν ἀπὸ κάτω του πέτρες γιὰ νὰ παίρνη ἡ φωτιὰ ἀέρα, τὸ κατάβρεξαν μὲ πετρέλαιο, ὅπως φαινόταν ἀπὸ τὴ μυρωδιὰ καὶ τοῦ ἔβαλαν ὕστερα φωτιά, νομίζοντας ὅτι μποροῦσαν νὰ κάνουν στάχτη καὶ νὰ ἐξαφανίσουν ἔτσι ὁλόκληρο τὸ κορμί.

Ἡ ἔρευνα ἐξακολούθησε καὶ γύρω ἀπὸ τὸ πτῶμα βρέθηκαν τσόφλια ἀπὸ κόκκινα αὐγά, ὑπολείμματα φαγιῶν καὶ ψωμιοῦ καὶ μιὰ μισοσπασμένη μπουκάλα καὶ κομματάκια γυαλιῶν ποὺ μύριζαν πετρέλαιο. Λίγο πιὸ πέρα δεύτερη μεγαλύτερη μπουκάλα μὲ ἴχνη ἀπὸ κρασί. Τὰ πόδια χωρὶς παπούτσια. Στὸ δεξὶ πόδι μιὰ μισοκαμμένη κεραμιδιὰ κάλτσα πολὺ φτηνή. Τὰ δάκτυλά της ἦταν τελείως καμμένα. Πίσω ἡ φτέρνα ἦταν πολλὲς φορὲς μπαλωμένη καὶ στὸ πάνω της μέρος βρέθηκε δεμένη στὸ ποδάρι μὲ ἕνα σπάγγο ποὺ εἶχε τὴ θέσι καλτσοδέτας. Λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὸ πτῶμα καὶ ἀπὸ τὴ φωτιά, βρέθηκαν μιὰ μεγάλη καταματωμένη πέτρα, τὸ φονικὸ ὄργανο προφανῶς, καὶ ἕνα ζευγάρι παληοπάπουτσα, μὲ φόλες καὶ τρύπες ἀπάνω τους ποὺ ὅταν θὰ ἦταν καινούργια, θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουν χρῶμα καφετί.

Τίποτε ἄλλο δὲν ἔβγαινε ἀπὸ τὴν αὐτοψία καὶ τὴ «μακροσκοπικὴ ἐξέτασι» ἀπὸ τὸν ἰατροδικαστὴ παρὰ ὅτι τὸ ἔγκλημα εἶχε γίνει ἀπάνω στὸ Αὐγὸ καὶ στὸν ἴδιο τόπο ὅπου εἶχε μπῆ ὕστερα ἡ φωτιά. Τὸ νὰ εἶχε γίνει ἀλλοῦ τὸ ἔγκλημα καὶ νὰ εἶχε μεταφερθῆ ἐκεῖ τὸ πτῶμα ὕστερα γιὰ νὰ καῆ, ἦταν τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατον γιατί, γιὰ νὰ κουβαληθῆ ἐκεῖ ἕνα πτῶμα σὲ τέτοια κακοτοπιὰ καὶ σὲ τέτοια ἀνηφόρα, θὰ χρειαζόντουσαν ὄχι ἕνας καὶ δύο ἄνθρωποι μονάχα, ἀλλὰ τέσσερες τουλάχιστον, καὶ ἦταν ζήτημα ἂν θὰ τὸ κατάφερναν. Ἄλλως τε καὶ τὸ αἷμα κάτω ἀπὸ τὸ πολτοποιημένο κεφάλι καὶ ἡ καταματωμένη μεγάλη πέτρα μαρτυροῦσαν ὅτι τὸ ἔγκλημα εἶχε γίνει ἐκεῖ ἐπὶ τόπου. Ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος ἄντρας εἶχε φθάσει μὲ τὴν παρέα του ἀπάνω στὸ Αὐγό. Εἶχε φάει μαζί τους καὶ εἶχε πιῆ, ὅπως μαρτυροῦσαν τὰ τσόφλια τῶν αὐγῶν, τὰ ἀποφάγια καὶ ἡ ἄδεια μπουκάλα τοῦ κρασιοῦ, ὕστερα ἔβγαλε τὰ παπούτσια του καὶ ἔπεσε λίγο πιὸ πάνω γιὰ νὰ κοιμηθῆ. Κοιμισμένο τὸν σκοτώσανε, συντρίβοντας τὸ κεφάλι του. Μετὰ οἱ δολοφόνοι μισοσηκώσανε τὸ πτῶμα, βάζοντας ἀπὸ κάτω του μεγάλες πέτρες καὶ ἕνα σωρὸ ἀφάνες καὶ θυμάρια, τὸ ποτίσανε γιὰ καλὰ μὲ πετρέλαιο καὶ τελικὰ ἔβαλαν φωτιὰ στὴν ἐρημιὰ ἐκείνη γιὰ νὰ κάψουν τελείως τὸ πτῶμα καὶ ἐξαφανίσουν κάθε τί ποὺ θὰ ἔδειχνε τὸ ἔγκλημα. Ἔτσι ἐνόμιζαν τοὐλάχιστον. Καὶ ἀφοῦ ἔκαναν ὅλα αὐτά, τὸ ἔσκασαν.

Ἡ αὐτοψία, μεσημέρι πιὰ ἐθεωρήθη τελειωμένη καὶ οἱ ἀρχὲς ἔφυγαν, ἀφοῦ ἔδωσαν ἐντολὴ νὰ μεταφερθῆ τὸ πτῶμα στὸ νεκροτομεῖο καὶ νὰ νεκροτομηθῆ, ὄχι μονάχα ἀπὸ τὸν ἰατροδικαστὴ Σπηλιωτόπουλο, ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς μακαρίτες πιὰ Γιάννη Γεωργιάδη καὶ Γρηγόρη Κάτσα, καθηγητὴ καὶ ὑφηγητὴ τότε τῆς ἰατροδικαστικῆς καὶ τοξικολογίας.

Ὅλες οἱ νεκροψίες γιὰ τὰ ἐγκλήματα τὶς ὁποῖες ἔχω παρατηρήσει μισὸ αἰώνα τώρα, γίνονται μὲ πολλὴ προσοχὴ στὸ ἰατροδικαστικὸ ἐργαστήριο. Μὰ σ' ἐκείνη τὴ νεκροτομὴ τοῦ πτώματος τοῦ Αὐγοῦ ἔγινε μὲ ἐντελῶς ξεχωριστὴ προσοχή, μὲ σχολαστικότητα, μιὰ καὶ τὸ τραγικὸ θῦμα ἦταν ἄγνωστος καὶ ἦταν τόσο ἀποτρόπαιος ὁ τρόπος τῆς διαπράξεως τῆς δολοφονίας του. Γιατὶ ζητούσανε, ἔστω καὶ ἀπὸ κάτι τὸ παραμικρό, νὰ βγάλουνε συμπεράσματα γιὰ τὸ ποιὸς ἔπρεπε νὰ ἦταν ὁ σκοτωμένος καὶ ψημένος καὶ ποιὲς ἦταν οἱ ἀφορμὲς τῆς δολοφονίας. Καὶ νὰ τί βγῆκε καὶ ἀπὸ τὴ νεκροτομή.

Τὸ κρανίο, ὅπως τὸ εἴπαμε ἄλλως τε, βρέθηκε τελείως σπασμένο μὰ ἀπὸ τὰ γύρω στὰ σπασίματα, τὰ «κατάγματα», μαλακὰ μόρια διαπιστώθηκε ὅτι τὸ σπάσιμο ἔγινε μὲ «θλῶν ὄργανο», ἀσφαλῶς μὲ πέτρα καὶ ἐνῶ ζοῦσε ἀκόμα τὸ ἄτομο ποὺ σκοτώθηκε. Οἱ ἀρτηρίες βρέθηκαν ἄδειες τελείως ἀπὸ αἷμα, πρᾶγμα ποὺ ἀπεδείκνυε ὅτι ἀρκετὰ μετὰ τὸ θάνατο εἶχε μπῆ ἡ φωτιὰ ποὺ τὸ μισόκαψε. Τὰ καψίματα ἦταν μεταθανάτια. Καὶ ἐκεῖ στὸ νεκροτομεῖο ἔγιναν πολλὲς προσπάθειες μή-

πως βρεθῆ ἔστω καὶ μία μονάχα τριχίτσα ἀπὸ ὁποιοδήποτε μέρος τοῦ κορμιοῦ του γιὰ νὰ καθορισθῆ τὸ χρῶμα τοῦ τριχώματος. Δὲν εὑρέθηκε καμμία. Ὅλες ἦταν τσουρουφλισμένες. Καὶ τὰ πόδια του τὰ λιγώτερο καμμένα ἦταν σπανά. Ὅπου ἐσώζετο δέρμα ἦταν μαυροκόκκινο ἀπὸ τὴ φωτιά. Τί χρῶμα εἶχε τὸ δέρμα του, ἦταν ἀδύνατον νὰ προσδιορισθῆ. Τὰ μάτια, καθὼς εἴπαμε, εἶχαν πολτοποιηθῆ καὶ συνεπῶς ἦταν ἀδύνατον νὰ βρεθῆ καὶ αὐτῶν τὸ χρῶμα. Τὸ μόνο λοιπὸν ποὺ ἔβγαινε ἦταν ὅτι ὁ σκοτωμένος ἦταν ἄντρας, ψηλός, 1,72 γιὰ τὴν ἀκρίβεια. Ἀπὸ τὰ δόντια του βρέθηκαν μόνο εἴκοσι δύο, κάτασπρα καὶ καθαρά. Τὰ ἄλλα δέκα δόντια ἔλειπαν. Ἂν καὶ εἶχε λυώσει ἀρκετὸ ἀπὸ τὸ λίπος τοῦ ψημένου κορμιοῦ, φαινόταν ὅτι ὁ ἄγνωστος μακαρίτης ἔπρεπε νὰ εἶναι μᾶλλον γεμᾶτος καὶ γεροδεμένος. Μόνα πειστήρια τὰ καφὲ παληοπάπουτσα μὲ τὶς φόλες, ἡ κεραμιδιὰ παληόκαλτσα, ὁ σπάγγος-καλτσοδέτα καὶ ἐλάχιστα μισοκαμμένα ράκη ἀπὸ τὸ ὕφασμα τοῦ παντελονιοῦ ποὺ ἔπρεπε νὰ ἦταν ἀπὸ μαῦρο φασονὲ ὕφασμα.

Συμπέρασμα νεκροψίας καὶ νεκροτομῆς: Δολοφονία ἀγνώστου ἀνδρός, νέου, ἀναστήματος 1,72, ἀπροσδιορίστου χρώματος μαλλιῶν καὶ ματιῶν, μᾶλλον εὐτραφοῦς. Ἡ δολοφονία ἐγένετο προφανῶς ἐνῶ τὸ θῦμα ἐκοιμᾶτο ἀνυπόδητο διὰ συντριβῆς τοῦ κρανίου του μὲ ἐπανειλημμένα καὶ σφοδρώτατα κτυπήματα διὰ τοῦ λίθου ποὺ εὑρέθη καταματωμένος. Ἡ δολοφονία ἐγένετο μετὰ τὸ φαγητό, διότι εὑρέθησαν φαγητὰ τελείως ἀχώνευτα. Ἀρκετὲς ὧρες μετὰ τὸ ἔγκλημα, τὸ πτῶμα περιεβράχη μὲ πετρέλαιον καὶ ἐκάη. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα λοιπὸν δεδομένου ὅτι τὸ μισοκαμμένο πτῶμα εὑρέθηκε τὸ ξημέρωμα τῆς Τετάρτης τοῦ Πάσχα τὸ ἔγκλημα εἶχε γίνει τὴ Δευτέρα τοῦ Πάσχα τὸ ἀπομεσήμερο καὶ τὸ κάψιμο τὴν Τρίτη.

Ποιὸς ἦταν τὸ θῦμα ; Ποιοὶ οἱ δρᾶστες ; Ποιὲς οἱ ἀφορμές ; Ὅλα ἄγνωστα. Μεγάλο μυστήριο αὐτὸ τὸ ἔγκλημα.

Ἡ Διεύθυνσις Ἀσφαλείας Χωροφυλακῆς στὸν Πειραιᾶ ἔδωκε τὴν πιὸ δυνατὴ δημοσιότητα σ' ὅλες αὐτὲς τὶς τόσο λίγες λεπτομέρειες μήπως ἀναγνωρισθῆ τὸ πτῶμα γιὰ νὰ ἔχη κάτι τουλάχιστον ἀπὸ τὸ ὁποῖο νὰ ξεκινήση ἡ ἀνάκρισις. Ἄλλως τε ἦταν τόσο φοβερὸ καὶ μακάβριο, ὥστε δὲν χρειαζόντουσαν καὶ πολλὰ παρακάλια γιὰ νὰ γράψουν οἱ Πειραιῶτες δημοσιογράφοι-ἀνταποκριταὶ τῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων, γιατὶ γιὰ λόγους τοῦ τόπου τῆς διαπράξεως τοῦ ἐγκλήματος, ἦταν ὁλόκληρο τῆς δικῆς τους ἁρμοδιότητος καὶ ὄχι τῶν Ἀθηναίων ἀστυνομικῶν ρεπόρτερς. Ἔτσι ἐμεῖς οἱ τελευταῖοι περιωρισθήκαμε νὰ παρακολουθήσουμε μονάχα τὴ νεκροτομὴ ἀπὸ τοὺς μακαρίτες Γρηγοριάδη καὶ Κάτσα καὶ νὰ συμπληρώσουμε τὸ ρεπορτὰζ τῶν Πειραιωτῶν. Κατὰ τὰ ἄλλα διαβάζαμε κι' ἐμεῖς στὶς ἐφημερίδες τὸ ἔγκλημα.

Μάταια ὅμως ἔγραφε μέρες καὶ μέρες ὁ Τύπος γιὰ τὸ ἔγκλημα τοῦ Αὐγοῦ. Μάταια συνιστοῦσε σὲ ὅποιον ἤξερε ὅτι χάθηκε ἕνας ψηλὸς καὶ μᾶλλον παχὺς ἄντρας, μὲ μαῦρο φασονὲ παντελόνι καὶ κεραμιδιὲς μπαλωμένες κάλτσες καὶ καφὲ παληοπάπουτσα, νὰ προσέλθη μήπως ἀναγνωρίση τὰ πειστήρια αὐτὰ καὶ μπορέση νὰ πῆ σὲ ποιὸν ἀνῆκαν γιὰ νὰ βρεθῆ τὸ θῦμα γιὰ νὰ ξεκινήση ἡ ἀνάκρισις. Δὲν φάνηκε κανένας, δὲν ἀκούστηκε οὔτε συζήτησις κἂν γιὰ τὸ ἔγκλημα. Μάταια ὁ τότε διευθυντὴς τῆς Ἀσφαλείας Πειραιῶς, ἀντισυνταγματάρχης κ. Γιάννης Νάσκος ποὺ προσωπικὰ εἶχε ἐπιληφθῆ μὲ τὸ ἔγκλημα αὐτό, ἔψαχνε καὶ ἐξήταζε ὅλες τὶς ἐξαφανίσεις ἀνδρῶν ποὺ εἶχαν δηλωθῆ ὄχι μονάχα στὸν Πειραιᾶ, ἀλλὰ καὶ στὴν Ἀθήνα καὶ στὰ προάστια ἐκεῖνες τὶς μέρες. Τίποτε καὶ ἀπὸ ἐκεῖ. Ἄντε τώρα νὰ ζητῆς ἀγνώστους δολοφόνους ἀγνώστου ἀνδρός. Εἶναι σὰν νὰ ζητῆς ψύλλους στ' ἄχυρα. Ἔτσι ἐπέρασαν οἱ πρῶτες μέρες καὶ παρὰ τὶς τυμπανοκρουσίες καὶ τὶς ἐκκλήσεις τοῦ Ἀθηναϊκοῦ καὶ Πειραϊκοῦ Τύπου δὲν ἔβγαινε ἀπολύτως τίποτε. Ὕστερα πέρασαν βδομάδες καὶ μετὰ μῆνες καὶ τὸ μυστήριο, ἀντὶ νὰ διαλευκανθῆ, γινόταν ὁλοένα καὶ πιὸ βαθύ. Διετάχθη βέβαια τακτικὸς ἀνακριτὴς τοῦ Πειραιῶς νὰ κάνη ἀνάκρισι. Τί μποροῦσε ὅμως κι' αὐτὸς νὰ κάνη γιὰ νὰ διαλευκάνη τὸ ἔγκλημα ; Ἡ Εἰσαγγελία τοῦ

ΜΕΘΟΔΟΙ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΑΙΜΑ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Α΄ κ. Δ. ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗ

Εἰς προηγούμενον κεφάλαιον ἀνεφέραμεν ὅτι τὰ τροχαῖα ἀτυχήματα ὀφείλονται κυρίως: 1) εἰς τὴν μεγάλην ταχύτητα, 2) εἰς τὴν κακὴν ἢ πλημμελῆ λειτουργίαν τῆς τροχοπέδης καὶ λοιπὴν κατάστασιν τοῦ τροχοφόρου καὶ 3) εἰς τὴν κακὴν κατάστασιν τῆς ὁδοῦ. (Ἀλλ' ἐκ τῆς σπουδῆς τῆς στατιστικῆς διαπιστοῦται ὅτι 100 περιπτώσεις τροχαίων ἀτυχημάτων, εἶχον 250 αἰτίας: ἐξ αὐτῶν αἱ 115 ὠφείλοντο εἰς τὸν ἀνθρώπινον παράγοντα, ἐξ ὧν αἱ 95 εἰς τοὺς ὁδηγοὺς τῶν αὐτοκινήτων, 10 εἰς ἐλάττωμα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ 125 εἰς τὴν ἀκαταλληλότητα τῆς ὁδοῦ. Ἐπίσης ὅτι τὰ 50% τῶν τροχαίων ἀτυχημάτων λαμβάνουν χώραν ἐπὶ εὐθειῶν ὁδῶν (ὅρ. Intern. crim. police review 1960 April Pag. 109 ἑπ.).

Ἀλλ' οὐδὲν ἀνεφέραμεν περὶ τῆς ἀνικανότητος τῶν «ὁδηγῶν» ἢ τῶν «θυμάτων», συνεπεία ἐπιδράσεως τοξικῆς τινὸς οὐσίας (οἰνοπνεύματος, ναρκωτικοῦ κλπ.). Τὴν ἐν λόγω περίπτωσιν ἐκρίναμεν σκόπιμον νὰ ἐξετάσωμεν ἰδιαιτέρως, διότι εἶναι οὐ μόνον μία ἀπὸ τὰς κυριωτέρας αἰτίας τῶν τροχαίων ἀτυχημάτων, ἀλλὰ καὶ πλείστων ἄλλων ἐγκλημάτων.

Ἐπειδὴ μὲ τὰ γνωστὰ κοινὰ μέσα, ἡ Ἀστυνομία καὶ οἱ δικασταὶ δὲν δύνανται νὰ διαπιστώσουν μ ε τ' ἀ σ φ α λ ε ί α ς ἂν πράγματι ἐν ἄτομον εὑρίσκεται ἢ οὐ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν οἰνοπνεύματος, ἐπεκαλέσθησαν τὴν βοήθειαν τῆς Ἐπιστήμης.

Κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν λίαν ἀποτελεσματικαὶ καὶ τελεσφόροι μέθοδοι ἐφαρμόζονται πρὸς διαπίστωσιν καὶ προσδιορισμὸν τῆς εἰς τὸ αἷμα ὑπαρχούσης ποσότητος οἰνοπνεύματος τῶν ὁδηγῶν ἢ τῶν θυμάτων τροχαίων ἀτυχημάτων ἢ ἄλλων ἐγκλημάτων. Καὶ τοῦτο διότι ὑπάρχει ἀναμφισβητήτως ἀλληλεξάρτησις, μ ε τ α ξ ὺ τ ο ῦ β α θ μ ο ῦ τ ῆ ς δ ι α ν ο η τ ι κ ῆ ς ἐ ξ α σ θ ε ν ή σ ε ω ς καὶ τ ῆ ς σ ω μ α τ ι κ ῆ ς ἱ κ α ν ό τ η τ ο ς, συνεπεία τῆς ποσότητος τοῦ εἰς τὸ αἷμα κυκλοφοροῦντος οἰνοπνεύματος, δηλονότι τὸ οἰνόπνευμα καὶ εἰς μικρὰν ποσότητα εἰς μὴ εἰθισμένα εἰς αὐτὸ ἄτομα ἐλαττώνει καὶ τὴν διανοητικὴν καὶ τὴν σωματικὴν ἱκανότητα. Π.χ. οἱ χειρισμοὶ καθίστανται ἀπότομοι εἰς κρισίμους στιγμάς, ἢ αἱ ἀποστάσεις ἐκτιμῶνται λανθασμένως.

Πειραιῶς δὲν ἔπαυσε νὰ λαμβάνῃ κάθε τόσο καὶ ἀπὸ μιὰ ἀνώνυμη ἐπιστολή. Ἄλλες ἀπὸ αὐτὲς ἔδιδαν ἰδέες γιὰ τὸ τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ ἡ ἀνάκρισις γιὰ νὰ διαλευκάνῃ τὸ ἔγκλημα. Μερικὲς ἀνέφεραν καὶ τὸ ποιὸ ἦταν τὸ θῦμα καὶ ποιοὶ οἱ πιθανοὶ δολοφόνοι. Ἀλλὰ τὰ ὑποδεικνυόμενα ἀπὸ τοὺς ἀνωνυμογράφους θύματα ἀνευρίσκοντο ζωντανὰ καὶ ὑγιέστατα καὶ οἱ πιθανοὶ δολοφόνοι πρόσωπα ἔντιμα ἐκτὸς πάσης ὑπονοίας ποὺ κάποιος ἐχθρὸς τους ἤθελε νὰ «καρφώσῃ» γιὰ προσωπικοὺς λόγους.

Καὶ τὸ μυστήριο γιὰ τὸ ἔγκλημα τοῦ Αὐγοῦ ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι σκοτεινὸ καὶ ἀδιαπέραστο ἕνα ὁλόκληρο χρόνο καὶ τέσσερες πάνω κάτω μῆνες, ὅταν ξαφνικὰ καὶ ἀναπάντεχα ἀπὸ μιὰ κατάδοσι, χύθηκε ἀπόλυτο φῶς σ' αὐτό, γιὰ νὰ ἀποκαλυφθῇ ὄχι μονάχα ἐκεῖνο τὸ φοβερὸ κακούργημα, ἀλλὰ καὶ ἕνα ἄλλο ἀκόμα τὸ ἴδιο στυγερό. Ἡ δολοφονία τοῦ φονηᾶ τοῦ πρώτου ἐγκλήματος. Θῦμα τοῦ ἐγκλήματος τοῦ Αὐγοῦ ἕνας Κινέζος. Δράστης ἄλλος Κινέζος. Θῦμα τοῦ δευτέρου ἐγκλήματος ὁ δράστης τοῦ πρώτου. Δρᾶσται τοῦ δευτέρου, Κινέζοι. Καὶ ἠθικὸς αὐτουργὸς τῶν φοβερῶν ἐκείνων κακουργημάτων ποὺ συνετάραξαν τὰ χρόνια ἐκεῖνα τὸ Πανελλήνιον μιὰ Ρωσίδα ἀπὸ τὸ Χάρκοβο. Μιὰ σατανικὴ καλλονὴ καὶ σατανικὴ γυναίκα. Ἡ Ταμάρα, ἡ φόνισσα τῶν Κινέζων.

(Συνεχίζεται)

Ἡ διαπίστωσις ἐπιτυγχάνεται διὰ χημικῶν καὶ ἄλλων φυσικῶν καὶ μηχανικῶν μεθόδων, αἵτινες ἐφαρμόζονται ὑπὸ τῶν πλείστων ἀστυνομικῶν ἐργαστηρίων καὶ ἔχουν ἀναγνωρισθῆ ὑπὸ τῶν μεγαλυτέρων αὐτοκινητιστικῶν ὀργανώσεων καὶ ἀσφαλιστικῶν ἑταιρειῶν τοῦ κόσμου.

Ἔχει διαπιστωθῆ, ἀπὸ διεθνοῦς φήμης εἰδικοὺς ἐπιστήμονας, (Haddon, Bradess Plumat, Holcom B. Smith, Lukas Kalain, Micoll Griffith, Bjerver Coldwel, But, Medic, Assoc Comiter) καὶ ἔχει γίνει ἀποδεκτὸν καὶ ἀπὸ τὰ δικαστήρια ὅτι :

α) Τὸ κυκλοφοροῦν εἰς τὸ αἷμα οἰνόπνευμα δύναται νὰ φθάση μέχρι 0,05 ο/ο εἰς ἓν ἄρρεν ἄτομον βάρους 83 κιλῶν, μὲ κενὸν στόμαχον, ἂν πίη 57 γραμ. καθαροῦ οὐίσκυ (ἕνα κοινὸ ποτήρι κρασιοῦ) ἢ μίαν μεγάλην φιάλην μπύρας (350 κυβικὰ ἑκατ.). Ἂν τὸ ἐν λόγω ἄτομον λάβη φαγητόν, ἡ ποσότης τοῦ ποτοῦ δύναται νὰ αὐξηθῆ πως καὶ ἐνίοτε νὰ διπλασιασθῆ καὶ νὰ ἔχωμεν τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα. Τὸ ἐν λόγω ἄτομον δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὅτι εὑρίσκεται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ οἰνοπνεύματος.

β) Ἂν ἓν ἄτομον 83 κιλῶν βάρους πίη 250 ἕως 300 γραμ. οὐίσκυ, ἢ 6 φιάλας μπύρας, ἡ ἐπίδρασις τοῦ οἰνοπνεύματος θὰ εἶναι κατάδηλος, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰν τοῦ ἀτόμου (ἐξωτερικὰ γνωρίσματα), ἀφ' ἑτέρου δὲ ἂν ἐξετασθῆ τὸ αἷμα του ἢ ἡ ἀναπνοή του ἢ τὰ οὖρα του κλπ. θὰ διαπιστωθῆ ὅτι ἡ περιεκτικότης εἰς οἰνόπνευμα θὰ ἄρχεται ἀπὸ 0,05 ο/ο μέχρι 0,10 ο/ο καὶ γ) Οἱονδήποτε ἄτομον καταναλώση ἄνω τῶν 300 γραμ. οὐίσκυ (ἓξ ψηλὰ ποτήρια), ἡ περιεκτικότης τοῦ εἰς τὸ αἷμα κυκλοφοροῦντος οἰνοπνεύματος θὰ εἶναι ἄνω τῶν 0,15 ο/ο. Καὶ εἰς τὴν ἐν λόγω περίπτωσιν εἰς τὰ ὄμματα τῶν πολλῶν, δυνατὸν οὐδὲν νὰ ὑποπέση.

Ἀλλὰ τὸ ποσοστὸν τοῦ εἰς τὸ αἷμα κυκλοφοροῦντος οἰνοπνεύματος, τὸ ὁποῖον ἐπιδρᾶ καὶ ἐξασθενεῖ τὴν διάνοιαν καὶ γενικώτερον τὴν σωματικὴν ἱκανότητα τοῦ ἀτόμου, ὡς καὶ ὁ βαθμὸς ἀνοχῆς αὐτοῦ, δὲν εἶναι τὰ αὐτὰ εἰς ὅλα τὰ Κράτη. Φέρ' εἰπεῖν εἰς τὴν Νορβηγίαν τὸ 0,05 ο/ο θεωρεῖται ἀρκετὸν καὶ ἑπομένως κολάσιμον. Εἰς τὴν Σουηδίαν τὸ 0,08 ο/ο, εἰς τὴν Δανίαν τὸ 0,10 ο/ο, εἰς τὰς Η.Π.Α. τὸ 0,15 ο/ο. Εἰς τὴν Φινλανδίαν, Δυτικὴν Γερμανίαν καὶ Γιουγκοσλαυίαν, ὑποστηρίζεται ὅτι καὶ 0,3 ο/ο δέον νὰ θεωρῆται ὡς κολάσιμον (ὅρ. L. C. Nickoll the Scientific investigation of Crime 1956 pag 328 καὶ The Police Journal nove Mder 1962 pag 375).

Διὰ τοῦ καθορισμοῦ κατωτάρου ὁρίου (0,05 ο/ο) καὶ ἀνωτάτου ὁρίου (0,15ο/ο) κυκλοφορίας οἰνοπνεύματος εἰς τὸ αἷμα, ἐπιδιώκεται ἡ ἄρσις τῶν ἀντιρρήσεων, αἵτινες δύνανται νὰ προβληθοῦν, ὡς πρὸς τὴν ἀποτελεσματικότητα καὶ τὴν ἀκρίβειαν τῶν χρησιμοποιηθεισῶν μεθόδων. Φέρ' εἰπεῖν, εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν, ἡ ἐξέτασις προστατεύει ἄτομά τινα διανοητικῶς ἀνάπηρα ἢ ἔχοντα ἀποκτήσει ἓν ἐλάττωμα ἢ ἄτινα εἶναι παθολογικὰ καὶ παρουσιάζουν ἐρυθρίασιν τοῦ προσώπου, διαστολὴν τῆς κόρης τῶν ὀφθαλμῶν, τραυλισμόν, τρόμον καὶ ἔλλειψιν μυικῆς δυνάμεως, γνωρίσματα ἅτινα κακῶς καὶ ἐπιπολαίως δύνανται νὰ ἀποδοθοῦν πάντοτε ὡς ὀφειλόμενα εἰς ἐπίδρασιν τοῦ οἰνοπνεύματος.

Εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν, δυνατὸν νὰ βεβαιωθῆ ἢ νὰ ἀναιρεθῆ ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου ὅτι εἶχε καταναλώσει οἰνόπνευμα καὶ ὅτι τὰ φαινόμενα, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ἐσχηματίσθη ἡ τοιαύτη γνώμη, ὠφείλοντο εἰς τὸν τρόμον «σὸκ» ἢ εἰς τὸ «τραῦμα», ὅπερ ἔλαβε κατὰ τὸ τροχαῖο νάτύχημα. Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις, δυνατὸν ἀτόμου τινὸς ἡ ἀναπνοὴ νὰ ἀναδίδη ὀσμὴν οἰνοπνεύματος καὶ τὸ ἐν λόγω ἄτομον νὰ ἰσχυρισθῆ, ὡς συνήθως γίνεται, ὅτι ἔπιε ἓν ἢ δύο ποτήρια μπύρας. Ὁ ἰσχυρισμός του δύναται νὰ ἐπιβεβαιωθῆ ἢ νὰ διαψευσθῆ εἰς πολλὰς περιπτώσεις ἐκ τῆς ἐξετάσεως.

Τέλος δὲν ἐξαπατᾶται ἡ Ἀστυνομία ἀπὸ τὰ ἄτομα ἐκεῖνα, ἅτινα δὲν φέρουν τὰ ἐξωτερικὰ γνωρίσματα τῆς μέθης, λόγω τῆς αἰφνιδίου διεγέρσεως,

ἤτις ἐνίοτε ἐπισυμβαίνει μετὰ τὸ αὐτοκινητικὸν ἀτύχημα καὶ ἥτις εἶναι ἱκανὴ νὰ τὰ ἐξαφανίσῃ καὶ νὰ ἐμφανίζωνται νηφάλια. Ἡ λῆψις ὅμως τοῦ αἵματος (ἡ ἐξέτασις τοῦ αἵματος καὶ τῆς ἐγκεφαλικῆς οὐσίας εἶναι ἡ ἀσφαλεστέρα) θεωρεῖται ὑπὸ πολλῶν νομομαθῶν ὡς σωματικὴ βλάβη καὶ ἠμφεσβητήθη ἂν ἡ δημοσία Ἀρχὴ ἔχῃ τοιοῦτον δικαίωμα, δηλονότι νὰ λάβῃ τὸ αἷμα τοῦ κατηγορουμένου διὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι εὑρίσκεται οὗτος ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν οἰνοπνεύματος ἢ ἄλλης τοξικῆς οὐσίας. Εἰς πλείστας ὅμως χώρας ἐπιτρέπεται τὸ μέσον τοῦτο τῆς ἀποδείξεως, ὁσάκις συγκατατίθεται καὶ ὁ κατηγορούμενος. Δύναται δὲ νὰ ληφθῇ τὸ αἷμα εἰς ἃς περιπτώσεις εἶναι νεκρὸς ἢ εἰς κωματώδη κατάστασιν (ὅρ. εἰς The Police Journal pag 414 1962 ἄρθρ. 1 καὶ 2 νέου νόμου τροχαίας κινήσεως Ἀγγλίας 1962 καὶ ἡμετέρου «Κώδικος Τροχαίας Κινήσεως ἄρθρ. 110 Νομοθ. Δ/τος 4233/25-7-1962. (ἡ διαπίστωσις τῆς μέθης τοῦ ὁδηγοῦ, συνεπείᾳ χρήσεως οἰνοπνεύματος ἢ τοξικῶν οὐσιῶν, ἐ π ι β ά λ λ ε τ α ι νὰ γίνεται διὰ παντὸς «π ρ ο σ φ ό ρ ο υ ἐ π ι σ τ η μ ο ν ι κ ο ῦ μ έ σ ο υ», ἐν περιπτώσει θανατηφόρου ἀτυχήματος ἢ βαρείας σωματικῆς βλάβης). Ὅθεν ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς λήψεως τοῦ αἵματος ἀκουσίως ὡς «σωματικῆς βλάβης» ἀποκλείεται, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 20 τοῦ Κ.Π.Ν., ἐφ' ὅσον, κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον τοῦ Νομοθετικοῦ Δ/τος «ἐ π ι β ά λ λ ε τ α ι νὰ γίνεται διὰ παντὸς π ρ ο σ φ ό ρ ο υ ἐ π ι σ τ η μ ο ν ι κ ο ῦ μέσου». Τὸ αὐτὸ νῦν ἰσχύει εἰς Γαλλίαν καὶ Γερμανίαν. Τὸ ἄρθρ. 43 τοῦ Νόμου 4841/1930 ἐτιμώρει διὰ φυλακίσεως καὶ προστίμου τὸν ἐν μέθῃ ὁδηγοῦντα αὐτοκίνητον, ὡς καὶ τὸν ὁδηγόν, ὅστις παρέδιδε τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὀχήματος εἰς ἄτομον εὑρισκόμενον ἐν μέθῃ.

Δι' ὃ εἰς τὰς πλείστας χώρας λαμβάνεται ἡ «ἐκπνοή», τὰ «οὖρα», «ὁ σίελος», ὁ «ἱδρώς» κλπ., διότι εἶναι οὐσίαι, αἵτινες ἀποβάλλονται τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Ὁ κ α θ η γ η τ ὴ ς κ. Γ α ρ δ ί κ α, εἰς τὸν Λον τόμον τοῦ μνημειώδους συγγράμματός του «Ἐγκληματολογία» (σελὶς 230/1959), συνιστᾷ ὅπως «πρὸς δραστικὴν τιμωρίαν τῆς μέθης οὐ μόνον τῶν ὑπευθύνων τῶν τροχαίων ἀτυχημάτων, ἀλλὰ τῶν δραστῶν καὶ τῶν ἄλλων ἐγκλημάτων, τοῦ θύματος, ἐνίων μαρτύρων, δέον νὰ καταστῇ ὑ π ο χ ρ ε ω τ ι κ ὴ καὶ παρ' ἡμῖν ἡ δι' ἐπιστημονικῶν μεθόδων διάγνωσις τῆς μέθης ἐκ τοῦ ποσοῦ τοῦ εἰς τὸ αἷμα οἰνοπνεύματος».

ΧΗΜΙΚΑΙ ΜΕΘΟΔΟΙ

Αἱ χημικαὶ μέθοδοι πρὸς διαπίστωσιν τοῦ εἰς τὸ αἷμα οἰνοπνεύματος εἶναι ἀκριβεῖς καὶ ἀσφαλεῖς, ὁσάκις ἐνεργοῦνται εἰς ἐργαστήρια τῶν ὁποίων τὸ προσωπικὸν ἔχει τύχει τῆς ἀπαραιτήτου ε ἰ δ ι κ ῆ ς ἐπιστημονικῆς καταρτίσεως καὶ διαθέτει τὴν ἀπαραίτητον πεῖραν.

Κυρίως αἱ χημικαὶ μέθοδοι ἑδράζονται ἐπὶ τῆς ὀξειδώσεως τοῦ οἰνοπνεύματος πρὸς ὀξικὸν ὀξὺ ὑπὸ αὐστηρῶς καθωρισμένας συνθήκας.

Ὁ ἐνεργῶν τὴν ἐξέτασιν, πρὸς ἀποκλεισμὸν οἱουδήποτε λάθους, δέον νὰ πειραματίζεται ταυτοχρόνως διὰ διαφόρων μεθόδων. Τὸ πλέον κοινὸν μέσον ὀξειδώσεως, εἶναι τὸ δ ι χ ρ ω μ ι κ ὸ ν κ ά λ ι ο ν εἰς ὄξινον διάλυμα, ἂν καὶ τὸ ὑ π ε ρ μ α γ γ α ν ι κ ὸ ν κ ά λ ι ο ν ἐνίοτε χρησιμοποιῆται, δηλαδὴ α. C2H5OH/(ἀλκοόλη)+ β. (ὀξειδωτικὸν) = CH3COOH/(ὀξικὸν ὀξὺ) + γ. (ἀναχθεῖσα μορφὴ ὀξειδωτικοῦ) ὅπου α, β καὶ γ εἶναι συντελεσταὶ ἐξαρτώμενοι ἀπὸ τὸ εἶδος τοῦ ὀξειδωτικοῦ π.χ. διχρωμικοῦ ἢ ὑπερμαγγανικοῦ καλίου.

Τὸ (Ox) χρησιμοποιεῖται ὡς ἔνδειξις τῆς παρουσίας ὀξειδωτικοῦ σώματος π.χ. διχρωμικοῦ ἢ ὑπερμαγγανικοῦ καλίου, ἐνῶ τὸ (Rd) δεικνύει τὴν ἀναχθεῖσαν μορφὴν τοῦ ὀξειδωτικοῦ. Τὰ (a), (d) καὶ (c) ἀντιπροσωπεύουν τοὺς ἀριθμοὺς τῶν συντελεστῶν δι' ὧν ἐπιτυγχάνεται ἡ ἰσορρόπησις τῆς ἐξισώσεως.

Εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀλκαλικοῦ ὑπερμαγγανικοῦ καλίου, τὸ οἰνόπνευμα ὀξειδοῦται πρὸς ὀ ξ α λ ι κ ὸ ν ὀ ξ ὺ καὶ οὐχὶ πρὸς ὀ ξ ι κ ὸ ν ὀ ξ ύ. Ἀφοῦ καὶ τὸ διχρωμικὸν καὶ τὸ ὑπερμαγγανικὸν κάλιον ὑφίστανται ἀλλαγὴν χ ρ ώ μ α τ ο ς,

ὅταν ἑνωθοῦν μὲ οἰνόπνευμα, ἡ χρωματικὴ σύγκρισις δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὄργανον ὑπολογισμοῦ καταμετρήσεως τῆς ποσότητος τοῦ εἰς τὸ αἷμα οἰνοπνεύματος. Συνήθως ὅμως τὸ ὀξειδωτικὸν προστίθεται ἐν περισσείᾳ καὶ ὀγκομετρᾶται τὸ ὑπολειφθὲν μετὰ τὴν ὀξείδωσιν τῇ βοηθείᾳ ἀναγωγικῶν οὐσιῶν, ὡς π.χ. ἅλατα ἰωδιοῦχα, ὀξαλικὰ ἢ σιδηροῦχα.

Ἐπίσης πολλοὶ ἐπρότεινον ὅπως τὸ ὀξικὸν ὀξὺ χρησιμοποιηθῇ διὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ ποσοστοῦ εἰς ο/ο τοῦ αἰθυλικοῦ οἰνοπνεύματος. Μετὰ τὴν ἀπόσταξιν τοῦ μείγματος, τὸ ποσοστὸν τοῦ ὀξικοῦ ὀξέος προσδιορίζεται διὰ τῆς ὀγκομετρήσεως τοῦ ἀποστάγματος.

Ὅταν τὸ αἰθυλικὸν οἰνόπνευμα προσδιορίζεται διὰ μεθόδων, εἰς ἃς ἐχρησιμοποιήθη πεντοξείδιον τοῦ ἰωδίου, ἡ ὀξείδωσις προχωρεῖ πέραν τῆς βαθμίδος τοῦ ὀξικοῦ ὀξέος (τουτέστιν διοξείδιον τοῦ ἄνθρακος καὶ ὕδωρ).

Μέθοδοι μὲ βάσιν τὰς ἀναφερθείσας, χρησιμοποιοῦνται διὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ οἰνοπνεύματος εἰς τὸ α ἷ μ α, εἰς τὸν σ ί ε λ ο ν, εἰς τὸ ὑ γ ρ ὸ ν τοῦ νωτιαίου μυελοῦ, εἰς τὴν ἐκπνοὴν καὶ εἰς τὸν ἱδρῶτα.

Αἱ πρακτικαὶ καὶ ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι ἐνεργοῦνται ὑπὸ εἰδικῶν ἐπιστημόνων ἐπὶ δειγμάτων, εἰς ἃς περιπτώσεις ἐπιτρέπεται ὑπὸ τοῦ νόμου, αἵματος, εἰς ἃς δὲν ἐπιτρέπεται, ἐκπνοῆς ἢ οὔρων, ἅτινα καὶ ἀποστέλλονται εἰς τὸ ἐργαστήριον, ἐκτὸς καὶ ἂν τὸ ὑπὸ ἐξέτασιν ἄτομον, ἐπιτρέπῃ τὴν λῆψιν αἵματος. Ὁ σίελος καὶ ἰδίως ὑγρὸν τοῦ νωτιαίου μυελοῦ δὲν χρησιμοποιοῦνται συνήθως, ἂν καί τινες ἐκ τῶν εἰδημόνων (Harger) ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ σίελος δύναται νὰ χρησιμοποιῆται εὐρύτερον, ἀπ' ὅ,τι χρησιμοποιεῖται σήμερον.

ΤΟ ΠΕΔΙΟΝ ΤΩΝ ΔΟΚΙΜΩΝ

Ἂν διαθέτωμεν καὶ δυνάμεθα νὰ χρησιμοποιήσωμεν τὰ κατάλληλα ὄργανα, ἡ ἐξέτασις δύναται νὰ γίνῃ καὶ εἰς τὸν τόπον τοῦ ἀτυχήματος, ἰδιαιτέρως τῆς ἀποπνοίας (ἐκπνοῆς), ἥτις δύναται νὰ ληφθῇ καὶ ἀπὸ πρόσωπα μὴ ἔχοντα ὑποστῇ ἰδιαιτέραν καὶ ἐπιμελημένην ἐκπαίδευσιν. Δύο μέθοδοι ἐξετάσεως τῆς ἐκπνοῆς ἐφαρμόζονται: α) ἡ ἐξέτασις διὰ τοῦ ἀλκοομέτρου τοῦ Greenberg καὶ Keatof, ὅπερ λειτουργεῖ αὐτομάτως καὶ δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ καὶ ἀπὸ πρόσωπα, ἅτινα δὲν ἔχουν ἐκπαιδευθῇ καὶ 2) ἡ ἐξέτασις διὰ τοῦ πινομέτρου (Brunkometer) τοῦ Harger, ὅπερ εἶναι λίαν εὔχρηστον καὶ δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ καὶ ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς, ἂν καὶ ποιά τις προεκπαίδευσις αὐτῶν θεωρεῖται ἀπαραίτητος.

ΑΙ ΜΕΘΟΔΟΙ ΤΟΥ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΥ

Αἱ μέθοδοι ἐξετάσεως τῶν ἐκκρίσεων τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος πρὸς ἀνίχνευσιν καὶ προσδιορισμὸν τῆς ποσότητος τοῦ οἰνοπνεύματος, ἐνεργεῖται εἰς τὸ ἀστυνομικὸν ἐργαστήριον καὶ εἰς τὰς ἑξῆς περιπτώσεις:

1) Ὅταν δὲν ἐγένετο δοκιμαστικὴ ἐξέτασις εἰς τὸν τόπον τοῦ ἀτυχήματος, ἀλλ' ἐλήφθη ἡ ἀναγκαία ποσότης αἵματος ἢ οὔρων ἢ ἐκπνοῆς ἢ σιέλου.

2) Ὅταν ἐπιθυμῶμεν νὰ ἐλέγξωμεν ἀποτέλεσμα ἐνεργηθείσης ἐξετάσεως.

3) Ὅταν τὸ ἄτομον, τοῦ ὁποίου τὸ αἷμα ἢ τὰ οὖρα κλπ. ἐπρόκειτο νὰ ἐξετασθοῦν ἀπεβίωσε πρὶν ἢ ἐνεργηθῇ ἡ ἐξέτασις.

Ὅταν ὑπάρχῃ πιθανότης ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐξετάσεων θὰ ἀμφισβητηθῇ, ἰδίως λόγω τῶν ἐφαρμοσθεισῶν μεθόδων καὶ τῆς ἀκαταλληλότητος τῶν προσώπων, ἅτινα τὰς ἐφήρμοσαν, ἡ μέθοδος τοῦ Kozelka καὶ τοῦ Hine δέον νὰ ἐφαρμόζεται, διότι εἶναι παρὰ πάντων παραδεκτή. Οἱ ἐν λόγω διερευνηταί, ἔχουν καταδείξει ὅτι εἰς τὴν μέθοδόν των αἱ ξέναι οὐσίαι, αἱ δυνάμεναι νὰ παρεισφρύσουν καὶ νὰ ἀλλοιώσουν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξετάσεως, ἔχουν ἀποκλεισθῇ τελείως. Ἑπομένως δὲν παρίσταται ἀνάγκη νέου ἐλέγχου τῆς ἐξετάσεως πρὸς τυχὸν ἐπισήμανσιν φαρμάκων ἢ ἄλλων ξένων μολυσματικῶν οὐσιῶν, αἵτινες δύνανται οὐσιωδῶς νὰ ἐπιδράσουν καὶ νὰ ἀλλοιώσουν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξετάσεως. *(Συνεχίζεται)*

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΦ·ΜΠΙ·ΑΪ

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως **Ντὸν Χουάιτχεντ** «Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I », κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἡ ἐξασφάλισις τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων

Ὅλος ὁ κόσμος σχεδὸν ἐκοιμᾶτο στὴ Νιοῦτον τῆς Γεωργίας, ὅταν κατὰ τὰ ξημερώματα, τὸ αὐτοκίνητο τοῦ ἀστυνόμου Μ. Κλὼντ Σκρούς ἔμπαινε στὸν περίβολο τοῦ δικαστικοῦ μεγάρου. Μέσα στὸ αὐτοκίνητο ἦταν ἄλλοι δύο ἀστυνομικοὶ καὶ ἕνας νέγρος κρατούμενος, ἡλικίας 30 ἐτῶν, ὀνόματι Ρόμπερτ Χώλλ, ποὺ εἶχε συλληφθῆ μὲ τὴν κατηγορία ὅτι ἔκλεψε ἕνα λάστιχο αὐτοκινήτου.

Ὁ Χὼλλ ἦταν δεμένος μὲ χειροπέδες. Ξαφνικά, — σύμφωνα μὲ ὅσα κατέθεσαν οἱ αὐτόπτες μάρτυρες — οἱ τρεῖς ἀστυνομικοὶ ἄρχισαν νὰ δέρνουν τὸν κρατούμενο μὲ γροθιὲς καὶ κλωτσιές. Ἕνας μάλιστα τὸν κτύπησε στὸ κεφάλι μὲ ἕνα γρύλλο βάρους δύο λιβρῶν. Ὁ κρατούμενος τότε ἔπεσε χάμω αἱμόφυρτος, ἐνῶ οἱ τρεῖς ἄνδρες ἐξακολουθοῦσαν νὰ τὸν δέρνουν καὶ νὰ τὸν κλωτσοῦν ἐπὶ μισὴ ὥρα τουλάχιστον. Ἀργότερα, στὴν κατάθεσί τους, ἰσχυρίσθηκαν ὅτι ὁ κρατούμενος τοὺς ἔβρισε καὶ ὅτι ἀπεπειράθη νὰ τραβήξη πιστόλι.

Τελικά, σταμάτησαν νὰ δέρνουν τὸν ἄνθρωπο. Τὸν ἔσυραν ἔξω τραβώντας τον ἀπὸ τὰ πόδια, διέσχισαν τὸν περίβολο μέχρι τοῦ κρατητηρίου, ὅπου τὸν πέταξαν μέσα σ' ἕνα κελλί.

Ἕνας αὐτόπτης μάρτυρας κατέθεσε κατὰ τὴν ἐξέτασί του :

«Ἦταν γεμᾶτος αἵματα καὶ σκόνη, εἶχε χάσει τὶς αἰσθήσεις του καὶ σερνόταν μὲ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια. Τὸ κεφάλι του ἦταν πρισμένο καὶ εἶχε χάσει πολὺ αἷμα. Ἀπὸ τὸ πρίξιμο δὲν μποροῦσε νὰ ἀνοίξη τὰ μάτια του. Στὸν ἀριστερὸ κρόταφο εἶχε μιὰ πληγή. Ἄλλη πληγὴ ἔχαινε στὴν κορυφὴ τῆς κεφαλῆς του... Ἕνα τραυματιοφόρο αὐτοκίνητο κατέφθασε τότε, κατόπιν εἰδοποιήσεως, ἀπὸ τὴν Ἄλμπανυ. Ὁ συνοδὸς νοσοκόμος κοίταξε τὸν κρατούμενο καὶ ρώτησε : «Θῦμα ἀπὸ δυστύχημα ;». «Μάλιστα», ἀπάντησε κάποιος. «Θῦμα δυστυχήματος».

Ὁ Χὼλλ ἀπεβίωσε μερικὰ λεπτὰ μετὰ τὴν ἄφιξι τοῦ τραυματιοφόρου στὸ νοσοκομεῖο. Ἡ κτηνώδης καὶ βάρβαρος μεταχείρισις τοῦ Χὼλλ ἐκ μέρους τῶν ἀστυνομικῶν, ἐξαγρίωσε τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ πληθυσμοῦ τῶν Βορείων καὶ Νοτίων Πολιτειῶν καὶ ἀκούσθηκαν ἀθρόες διαμαρτυρίες ἀπὸ ὅλη τὴν χώρα γιὰ τὴν παραβίασι τῶν συνταγματικῶν δικαιωμάτων τῶν πολιτῶν, μέσα στὰ ὁποῖα συμπεριλαμβάνεται καὶ τὸ δικαίωμα νὰ δικάζεται ὁ πολίτης ἀπὸ τὰ νόμιμα δικαστήρια.

Πράγματι οἱ τρεῖς ἀστυνομικοὶ μὲ τὴν βαρβαρότητά τους, ἀπεστέρησαν ἀπὸ τὸν κρατούμενό τους τὸ δικαίωμα αὐτό, ἡ δὲ πρᾶξις τους ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῆ ἀπὸ τὴν ὁμοσπονδιακὴ Κυβέρνησι.

Κατόπιν διαταγῆς τοῦ ὑπουργείου Δικαιοσύνης, τὸ FBI προέβη σὲ ἔρευνα γιὰ τὴν ἐξακρίβωσι τῶν αἰτίων τοῦ θανάτου τοῦ Χώλλ, καθὼς ἐπίσης καὶ γιὰ τὴν ἐξακρίβωσι, ἐὰν οἱ τρεῖς ἀστυνομικοὶ πράγματι εἶχαν παραβιάσει τὸν ὁμοσπονδιακὸ νόμο, ποὺ ἀπαγόρευε στοὺς κρατικοὺς λειτουργούς, ὅπως ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἐκτελέσεως τῶν καθηκόντων τους, στεροῦν ἀπὸ τοὺς πολίτας τὰ συνταγματικά τους δικαιώματα.

Οἱ ἔνορκοι ποὺ συνεκλήθησαν γιὰ νὰ ἐκδικάσουν τὴν ὑπόθεσι Χώλλ, ἔκριναν ἐνόχους τὸν Σκρούς καὶ τοὺς συντρόφους του καὶ τοὺς κατεδίκασαν καὶ τοὺς τρεῖς. Ἡ ἀπόφασίς τους ὅμως ἐφεσιβλήθη ἐνώπιον τοῦ ἀναθεωρητικοῦ δικαστηρίου.

Τὸ ἀνώτατο δικαστήριο τῶν ΗΠΑ ἀπεκάλεσε τὴν ὑπόθεσι αὐτὴ «συνταρακτικὸ καὶ ἐπαναστατικὸ ἐπεισόδιο ἐπιβολῆς τοῦ νόμου» καὶ ταυτοχρόνως μὲ μιὰ ἀπόφασί του — πέντε ὑπὲρ καὶ τέσσερες κατὰ — διέταξε τὴν ἐπανεκδίκασι τῆς ὑποθέσεως. Ὁ δικαστὴς ἔπρεπε νὰ συστήσῃ στοὺς ἐνόρκους νὰ ἐκδώσουν καταδικαστικὴ ἀπόφασι, μόνον ὅταν θὰ ἀπεδεικνύετο ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχαν κτυπήσει τὸν Χὼλλ μὲ πρόθεσι καὶ σκοπὸ νὰ τοῦ στερήσουν ἕνα ἐκ τοῦ Συντάγματος ἀπορρέον δικαίωμά του.

Οἱ κατηγορούμενοι ἀπηλλάγησαν στὴ δεύτερη δίκη τους, καθ' ὅσον τὸ δικαστήριο δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποδείξῃ ὅτι «ἐσκεμμένως» οἱ ἀστυνομικοὶ προσπάθησαν νὰ στερήσουν τὰ πολιτικὰ δικαιώματα τοῦ κρατουμένου τους.

Ἡ ὑπόθεσις Σκρούς καὶ μερικὲς ἄλλες τέτοιες περιπτώσεις, ἀνάγκασαν τὸν διευθυντὴ τοῦ FBI Χοῦβερ νὰ δηλώσῃ :

«Μπορεῖ νὰ ἔχωμε τὸ Σύνταγμα, τοὺς καλυτέρους νόμους καὶ τὶς πλέον δίκαιες ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων, ἀλλὰ ἐὰν οἱ ἐπιφορτισμένοι μὲ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου ὑπάλληλοι δὲν τηροῦν τὶς δημοκρατικὲς παραδόσεις, δὲν ἵστανται σὲ ὑψηλὸ ἐπίπεδο ἠθικῆς καὶ δὲν κάμνουν τίμια καὶ εὐσυνείδητα τὴ δουλειά τους, οἱ πολιτικὲς ἐλευθερίες συνεχῶς καὶ ἀενάως θὰ παραβιάζωνται».

Ἡ ὑπόθεσις Σκρούς εἶναι ἕνα παράδειγμα σκληρῆς καὶ ἀπανθρώπου συμπεριφορᾶς, ὑπενθύμιζε ὅμως ταυτοχρόνως τὶς εὐθῦνες καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ FBI στὴν ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου, στὸν τομέα τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων.

Σύμφωνα μὲ τὶς τροποποιήσεις τοῦ Συντάγματος, παρέχεται στοὺς πολῖτες ἡ ἐλευθερία στὴν θρησκεία, στὸ λόγο, στὸν τύπο, τὸ δικαίωμα τοῦ συνέρχεσθαι κλπ.

Ἕνα παράδειγμα ἀπὸ τὴ γραμμὴ ποὺ χαράχθηκε ἀπὸ τὴν ὁμοσπονδιακὴ καὶ πολιτειακὴ δικαιοσύνη, πάνω στὰ θέματα τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἦταν ἡ προσπάθεια τοῦ Κογκρέσσου τὸ 1871 νὰ καταργήσῃ τὸ «λυντσάρισμα» καὶ τὶς ὀχλοκρατικὲς ἐκδηλώσεις, καθιστώντας τὶς πράξεις αὐτὲς ὁμοσπονδιακὰ ἐγκλήματα. Ὁ ψηφισθεὶς νόμος ἐστρέφετο κυρίως κατ' ἀρχὰς κατὰ τῆς Κοὺ Κλούξ Κλάν.

Ἐν τούτοις, τὸ ἀνώτατο δικαστήριο δὲν ἐθεώρησε τὸν νόμον αὐτὸν πλήρη καὶ ἔτσι ἕνας ὄχλος μποροῦσε νὰ «λυντσάρῃ» ἕνα ἄτομο χωρὶς μὲ τὴν πρᾶξι του αὐτὴ νὰ παραβιάζῃ ἕνα ὁμοσπονδιακὸ νόμο. Καὶ φυσικὰ ἐφ' ὅσον δὲν παρεβιάζετο ὁμοσπονδιακὸς νόμος, τὸ FBI δὲν εἶχε δικαιοδοσία νὰ ἐπιληφθῆ.

Τὰ δύο βασικὰ πολιτικὰ δικαιώματα, τὰ ὁποῖα λίγο - πολὺ ἀποτελοῦσαν τὴν σπονδυλικὴ στήλη τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ FBI στὸν τομέα αὐτόν, εὑρίσκοντο στὶς παραγράφους 241 καὶ 242 τοῦ κώδικος τῶν ΗΠΑ. Ἡ παράγραφος 241 ἀφορᾶ τὴν ὑποχρεωτικὴ στρατιωτικὴ θητεία, τὰ χρέη καὶ τὰ δικαιώματα τῆς ψήφου. Ἡ παράγραφος 242 ἀναφέρεται κυρίως στὶς ἐνέργειες τῶν ὀργάνων ἐπιβολῆς τοῦ νόμου, ποὺ ἐσκεμμένως ἀρνοῦνται σ' ἕνα ἄτομο τὰ δικαιώματα ποὺ τοῦ παρέχει ὁ νόμος καὶ τὸ Σύνταγμα.

Δὲν ὑπῆρχε πιὸ εὐαίσθητος τομεὺς γιὰ τὸ FBI ἀπὸ τὰ πολιτικὰ δικαιώματα, ὅπου οἱ ἔρευνές του θίγουν τὰ ὑπὸ τῆς πολιτείας προστατευόμενα δικαιώματα καὶ ὅπου τὰ πάθη τῶν ἀνθρώπων ἐξάπτονται εὔκολα. Σὲ μερικὲς περιπτώσεις τὸ FBI κατηγορήθηκε ὅτι ἐπεμβαίνει σὲ πολιτειακὲς ὑποθέσεις, ἐνῶ ἄλλοῦ ἀρνήθηκαν στὸ Γραφεῖο μιὰ τέτοια ἔρευνα καὶ ἔγιναν πιὸ ἐπιθετικοὶ ἐναντίον του.

Ὁ Χοῦβερ δήλωσε τὸ 1956 :

«Γιὰ ὑποθέσεις ποὺ ἀφοροῦν τὰ πολιτικὰ δικαιώματα, τὸ Γραφεῖον θὰ συγκεντρώνῃ στοιχεῖα διὰ νὰ τὰ προσκομίσῃ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου. Ὁ μοναδικός μας σκοπὸς εἶναι νὰ καταστήσωμεν τὸ ἔργον μας τελείως ἀντικειμενικόν».

Ὁ ὑπουργὸς ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης καθώρισε τὶς ἐνέργειες, στὶς ὁποῖες θὰ προέβαινε τὸ FBI, σὲ περιπτώσεις πολιτικῶν δικαιωμάτων :

1. Θὰ ἐνεργῇ προκαταρκτικὴν ἔρευναν, ὅταν θὰ ὑποβάλλεται παράπονον ὅτι παρεβιάσθησαν ὁμοσπονδιακὰ πολιτικὰ δικαιώματα.

2. Τὰ πορίσματα τῆς ἐρεύνης αὐτῆς θὰ ὑποβάλωνται εἰς τὴν ἐγκληματολογικὴν διεύθυνσιν τοῦ ὑπουργείου Δικαιοσύνης πρὸς μελέτην.

3. Ἐὰν ἡ ἐγκληματολογικὴ διεύθυνσις κρίνῃ ὅτι ἡ ὑπόθεσις δὲν ἀφορᾷ παραβίασιν ὁμοσπονδιακοῦ νόμου, ἢ ὅτι δὲν εἶναι θέμα ὁμοσπονδιακοῦ νόμου, τότε τὸ FBI παύει νὰ ἀσχολῆται περαιτέρω μὲ τὴν ὑπόθεσιν.

4. Ἐὰν ἡ ἐγκληματολογικὴ διεύθυνσις κρίνῃ ὅτι πράγματι διεπράχθη μία τοιαύτη παραβίασις, τότε διενεργεῖται πλήρης ἔρευνα καὶ συγκεντρώνονται ὅλα τὰ μαρτυρικὰ στοιχεῖα διὰ νὰ προσκομισθοῦν εἰς τὸ δικαστήριον.

Σὲ καμμιὰ περίπτωσι τὸ FBI δὲν εἶναι ἁρμόδιο νὰ ὑποδείξῃ τὸ τί θὰ ἀποφασίσῃ τὸ ὑπουργεῖο.

Τὸ 1955 ἡ ὁμοσπονδιακὴ Κυβέρνησις ἐδέχθη μεγάλη πίεσι γιὰ νὰ ἀνατεθῇ στὸ FBI νὰ ἐρευνήσῃ τὴν δολοφονία τοῦ Ἔμμετ Λούϊς Τίλλ, ἑνὸς 14ετοῦς νέγρου ἀπὸ τὸ Σικάγο, ποὺ ἐδολοφονήθη στὸ Μισισιπῆ γιατὶ εἶχε κάνει ἀνηθίκους προτάσεις σὲ μιὰ λευκὴ γυναίκα, τὴν Ρόϋ Μπράϊαντ, ποὺ ἐργαζόταν σ' ἕνα κατάστημα τῆς περιοχῆς. Ἑπτὰ ἡμέρες μετὰ τὸ ἐπεισόδιο στὸ κατάστημα, τὸ πτῶμα τοῦ Τίλλ βρέθηκε νὰ ἐπιπλέῃ μέσα στὸν ποταμὸ Ταλαχάτσι. Τὸν εἶχαν πυροβολήσει στὸ κεφάλι. Μετὰ τοῦ ἔδεσαν μιὰν ἐκκοκιστικὴ μηχανὴ βάμβακος στὸ λαιμό του καὶ τὸν ἔρριξαν στὸ ποτάμι. Ἀπὸ τὶς μαρτυρικὲς καταθέσεις προέκυπτε ὅτι ὁ σύζυγος τῆς Μπράϊαντ καὶ ὁ ἑτεροθαλὴς ἀδελφὸς του Μίλαμ, εἶχαν συλλάβει τὸν νεαρὸ Τίλλ στὸ σπίτι τοῦ θείου του τὴ νύκτα καὶ τὸν ἀπήγαγαν. Αὐτοὶ οἱ δύο εἶχαν κατηγορηθῇ ὡς ἔνοχοι τῆς δολοφονίας, ἀλλὰ τὸ ὁρκωτὸ δικαστήριο τοὺς ἀπήλλαξε.

Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι ὁ θάνατος τοῦ νεαροῦ Τίλλ ἦταν μιὰ κτηνώδης, βάρβαρος καὶ ἀποτροπιαστικὴ δολοφονία. Ἡ ἐγκληματολογικὴ διεύθυνσις τοῦ ὑπουργείου Δικαιοσύνης ἀπεφάσισε νὰ ἀναθέσῃ τὴν ὑπόθεσι στὸ FBI, διότι ἀπὸ τὰ μαρτυρικὰ στοιχεῖα ἀπεδεικνύετο ὅτι εἶχε γίνει παραβίασις τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων. Γιὰ τὸ ἔγκλημα τῆς ἀνθρωποκτονίας ποὺ διεπράχθη, τὸ FBI δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ ἐπέμβῃ !...

Ἡ γενικὴ κατακραυγὴ γιὰ τὴν ἐπέμβασι τῶν ὁμοσπονδιακῶν ἀρχῶν γιὰ τὴν ἀπόδοσι δικαιοσύνης στὰ θέματα τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ὅπως στὴν περίπτωσι τοῦ Τίλλ, ἐξεδηλώνετο σὰν μιὰ μακρινὴ ἠχὼ ἀπὸ τὸ 1930, ὅταν προεβάλλετο τὸ αἴτημα γιὰ τὴν ἵδρυσι μιᾶς ὁμοσπονδιακῆς ἀστυνομίας, γιὰ τὴν πάταξι τοῦ γκαγκστερισμοῦ. Τὸ πρόβλημα ὅμως αὐτὸ ἀντιμετωπίζεται ἀπὸ μιὰ ἰσχυρὴ τοπικὴ ἀστυνομία, βοηθουμένη ἀπὸ τὸ κοινό.

Ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἐμπόδια ποὺ συνάντησε τὸ FBI στὸ θέμα τῆς παραβιάσεως τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἦταν ἡ προκατάληψις γιὰ τὴν καταπάτησι τῶν δικαιωμάτων τῆς πολιτείας. Τὰ ὁρκωτὰ δικαστήρια ἠρνοῦντο νὰ καταδικάσουν, ἔστω καὶ ἂν ἀκόμη οἱ κατηγορούμενοι ὡμολογοῦσαν τὸ ἔγκλημά τους. Τὰ χείλη τῶν μαρτύρων ἦταν κλειστὰ ἀπὸ φόβο ἢ συμπάθεια πρὸς τοὺς κατηγορουμένους. Οἱ τοπικὲς ἀρχὲς ἠρνοῦντο τὴ συνεργασία τους. Καὶ ἡ κοινὴ γνώμη παρέμεινε ἀπαθὴς γιὰ τὴν ἀπόδοσι ἢ μὴ τῆς δικαιοσύνης.

Μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ συνταρακτικὲς περιπτώσεις ἀρνήσεως τῶν ἐνόρκων νὰ ἐκδώσουν καταδίκη, συνέβη τὸ 1947 στὴ Νότιο Καρολίνα, ὅπου ἕνας ὁδηγὸς ταξὶ βρέθηκε μαχαιρωμένος κοντὰ στὴν πόλι Λίμπερτυ. Συνελήφθη ὡς ὕποπτος ἕνας νέγρος ὀνόματι Γουίλλυ Ἔρλ, ποὺ ὡδηγήθη στὶς φυλακὲς τῆς Πίκενς γιὰ ἀνάκρισι. Ὁ συλληφθεὶς διαμαρτυρήθηκε ὅτι ἦταν ἀθῶος.

Ἀμέσως διαδόθηκε ἡ εἴδησις ὅτι ὁ ἔνοχος τοῦ ἐγκλήματος, ὁ Ἔρλ, ἐκρατεῖτο στὶς φυλακές. Ἐξαγριώθηκαν τότε οἱ ὁδηγοὶ ταξὶ τῆς πόλεως Γκρήηνβιλλ τῆς Νοτίου Καρολίνας καὶ ἄρχισαν νὰ διαμαρτύρωνται γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ συναδέλφου τους. Γρήγορα τὸ πλῆθος ποὺ συζητοῦσε μετεβλήθη σὲ ὄχλο, ὡπλίσθηκε μὲ κυνηγετικὰ ὅπλα καὶ μαχαίρια καὶ κατευθύνθηκε πρὸς τὶς φυλακὲς Πίκενς. Πα-

ρεβίασαν τὸ διαμέρισμα τοῦ δεσμοφύλακος καὶ ἀπήτησαν νὰ τοὺς ἀνοίξη τὸ κελλὶ τοῦ Ἔρλ.

Ὁ Γουίλλυ Ἔρλ ἐσύρθη ἔξω ἀπὸ τὸ κελλί του καὶ ἐπεβιβάσθη ἑνὸς αὐτοκινήτου. Ἡ συνοδεία σταμάτησε κοντὰ στὸ φράγμα Σαλούντα, ὅπου ὁ κρατούμενος «ὡμολόγησε» τὸ ἔγκλημά του. Τότε ὡδηγήθηκε σ' ἕνα σημεῖο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μπράμλετ τῆς περιοχῆς Γκρήηνβίλλ καὶ ἐκεῖ τὸν κατέβασαν ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Ὁ ὄχλος ἄρχισε νὰ κτυπᾶ τὸν Ἔρλ καὶ νὰ τὸν τρυπᾶ μὲ τὰ μαχαίρια. Ἕνας κατάφερε τὸ κοντάκι τοῦ κυνηγετικοῦ του ὅπλου κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ δυστυχοῦς, ἐνῶ τὰ μαχαίρια συνέχιζαν νὰ κόβουν κομμάτια σάρκες ἀπὸ τὸ σῶμα του. Τελικά, μερικοὶ πυροβολισμοί, μὲ τὰ κυνηγετικὰ ὅπλα, ἀφήρεσαν καὶ τὸ τελευταῖο ἴχνος ζωῆς τοῦ Ἔρλ. Τότε οἱ αὐτοχρισθέντες ἐκτελεσταὶ - δήμιοι ἐπέστρεψαν στὴ δουλειά τους.

Τὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης ἀνέθεσε στὸ FBI νὰ ἐνεργήση πλήρη καὶ λεπτομερῆ ἔρευνα γιὰ τὸ λυντσάρισμα, καὶ γιὰ τὴν ἐξακρίβωσι, ἐὰν ὁ δεσμοφύλακας εἶχε παράσχει βοήθεια ἐθελουσίως στὸν ὄχλο. Τὸ πόρισμα τοῦ FBI ἀπήλλαξε τὸν δεσμοφύλακα.

Τὸ FBI σὲ συνεργασία μὲ τὴν τοπικὴ ἀστυνομία, προέβη στὴν ἔρευνα κατὰ τὴν ὁποία διεπιστώθη ὅτι 28 ἄτομα εὑρίσκοντο μεταξὺ τοῦ ὄχλου. Καὶ τὰ 28 αὐτὰ ἄτομα συνελήφθησαν, κατόπιν ἐκδόσεως σχετικῶν ἐνταλμάτων, μὲ τὴν κατηγορία συνεργείας σὲ ἀνθρωποκτονία καὶ οἱ 26 ἐξ αὐτῶν ὡμολόγησαν ὅτι πράγματι εἶχαν λάβει μέρος στὸ λυντσάρισμα. Οἱ κάτοικοι τῆς Νοτίου Καρολίνας ἐξαγριώθηκαν. Ἀνετέθη στὸν κυβερνήτη τῆς πολιτείας Στρὸμ Θέρμοντ νὰ παρακολουθήση τὴν ἀπόδοσι τῆς δικαιοσύνης. Καίτοι ἡ ὑπεράσπισις δὲν παρέσχε τὰ ἀπαιτούμενα μαρτυρικὰ στοιχεῖα, οἱ ἔνορκοι ἔκριναν καὶ τοὺς 28 κατηγορουμένους ἀθώους, παρ' ὅλον ὅτι οἱ ἴδιοι ὡμολόγησαν τὸ ἔγκλημά τους !...

Ὅταν μία κατηγορία στρέφεται ἐναντίον ἑνὸς ἀστυνομικοῦ ἢ ἄλλου ἐπισήμου κρατικοῦ λειτουργοῦ, περὶ παραβιάσεως ἢ στερήσεως τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, τότε, κατόπιν διαταγῆς τῆς ἐγκληματολογικῆς διευθύνσεως, τὸ FBI ἀναλαμβάνει τὴν διενέργεια ἐρεύνης. Ἡ προστασία τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων ὡδήγησε τὸ FBI μοιραίως σὲ σκληρὴ διαμάχη ὄχι μόνο μὲ τοὺς ἀστυνομικούς, μὲ τοὺς ὁποίους κατὰ καιροὺς εἶχε συνεργασθῆ, ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς κυβερνῆτες τῶν πολιτειῶν.

Τὸ 1952 τὸ FBI ἐνήργησε μιὰ προκαταρκτικὴ ἔρευνα σχετικὰ μὲ τὴν παραβίασι τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων στὸ δημόσιο σχολεῖο θηλέων τῆς πόλεως Γκαίηνεσβίλλ τοῦ Τέξας. Ἕνας ὑπάλληλος τοῦ FBI ἐπεσκέφθη τὸν διευθυντὴ τῆς σχολῆς, ὁ ὁποῖος πρόθυμα συνεργάσθηκε μαζί του καὶ τὸν βοήθησε στὸ ἔργο του. Ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ μαθήτρια ποὺ εἶχε παραβῆ τοὺς κανονισμοὺς τοῦ σχολείου καὶ εἶχε κρατηθῆ ὑπὸ περιορισμὸ ἀπὸ τὴν διεύθυνσι τοῦ σχολείου. Ἐν τούτοις τὸ FBI δὲν διεπίστωσε παραβίασι τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων καὶ τὸ πόρισμά του ἦταν σύμφωνο μὲ τὸ πόρισμα τῶν ἁρμοδίων ἀρχῶν τῆς πολιτείας. Ἕνα ἔτος ὅμως ἀργότερα, ὁ κυβερνήτης τῆς πολιτείας τοῦ Τέξας Ἄλλαν Σίβερς ἐχαρακτήρισε τὴν ἔρευνα τῆς Γκαίηνεσβίλλ σὰν παράδειγμα, ὅτι δηλαδὴ τὸ FBI «χώνει τὴ μύτη του» σὲ ὑποθέσεις ποὺ ἔχουν ἤδη ἐρευνηθῆ ἀπὸ τὶς πολιτειακὲς ἀρχὲς καὶ κατηγόρησε τὸ FBI ὅτι παρέλειψε νὰ ἐνημερώση τὶς τοπικὲς ἀρχὲς πρὶν προβῆ στὴν ἔρευνά του. Ὁ Χοῦβερ τὸ διέψευσε αὐτὸ καὶ ἐδήλωσε ὅτι οἱ ὑπάλληλοί του ἐνημέρωσαν τὶς τοπικὲς ἀρχὲς ἐγκαίρως. Καὶ ἔγραψε στὸν Σίβερς :

«...Ἐμεῖς οἱ ὑπάλληλοι τοῦ FBI δὲν δίδομε λόγο σὲ κανένα ἐκτελοῦντες τὸ καθῆκον μας, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης, τοῦ ὁποίου τὶς ἐντολὲς ἐκτελοῦμε. Ἐὰν ποτὲ ἔλθη μία ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ διευθυντὴς τοῦ FBI θὰ ἐκλέγη τοὺς νόμους ποὺ θὰ ἐφαρμόζη ἡ ὑπηρεσία του, τότε πράγματι θὰ πρόκειται περὶ μιᾶς Γκεστάπο, πρᾶγμα ὅμως ποὺ δὲν συμβαίνει ἐπὶ τοῦ παρόντος».

(Συνεχίζεται)

Η ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. ΘΕΜ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἕνας ὅρος, ἀπολύτως ἀπαραίτητος γιὰ τὴν ἐξασφάλισι καὶ διατήρησι τῆς ψυχικῆς ὑγείας τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἡ διακονία τῆς δικαιοσύνης... Τὸ νὰ εἶναι δηλαδὴ κανεὶς παντοῦ καὶ πάντοτε, τόσο στὸν ἀτομικό, ὅσο καὶ στὸν κοινωνικὸ καὶ δημόσιο βίο του δίκαιος, νὰ ὑπηρετῇ τὴν ἰδέα καὶ τὴν ἀρχὴ τῆς δικαιοσύνης καὶ νὰ πολιτεύεται ἢ νὰ ζῇ σύμφωνα μ' αὐτήν. Τὸ νὰ διακονῇ, μ' ἕνα λόγο, τὴ δικαιοσύνη καὶ νὰ συμβάλλῃ μ' ὅλες του τὶς δυνάμεις γιὰ τὴν ἐπικράτησί της, ἰδίως δ' ὅταν αὕτη ἀγνοῆται, διώκεται ἢ περιφρονῆται... Γιατὶ ἐνεργῶν οὕτω, τὸ μὲν ἀποκτᾷ τὴν πνευματική του γαλήνη καὶ ψυχικὴν ἠρεμία, ποὺ εἶναι ἡ βάσις τῆς ὑγείας τῆς ψυχῆς, τὸ δὲ ἀπεργάζεται τὴν ἀρετὴν ἐν τῷ συνόλῳ της... «Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετὴ ἐστίν», διδάσκει ὁ μεγάλος μας Ἀριστοτέλης ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος ἤδη.

Ὁ πρῶτος σπουδαῖος λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον ὀφείλει λοιπὸν κανεὶς νὰ εἶναι δίκαιος, εἶναι ἡ ἐξασφάλισις τῆς ψυχικῆς ὑγείας, ὅπως εἴπαμεν ἤδη. Ἕνας ἄλλος εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι χωρὶς δικαιοσύνη δὲν δύναταί τις νὰ ἐπισύρῃ στὸν ἑαυτό του τὴ γενικὴ ἐκτίμησι καὶ τὸ σεβασμό, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητος γιὰ τὴν ἀνάδειξι τῆς προσωπικότητος, οὔτε νὰ ἐκτελέσῃ ἕνα χρήσιμο, γόνιμο καὶ καρποφόρον ἔργο στὴν κοινωνία... Ἀλλ' ἂς ἐξετάσουμε κάπως λεπτομερέστερα τὸ ὅλο πρόβλημα τῆς δικαιοσύνης.

Ὅλοι σχεδὸν οἱ ἔχοντες κάποια μόρφωσι ξεύρουν τὶ εἶναι δικαιοσύνη καὶ ἑπομένως δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ δοθοῦν ἐδῶ ὁρισμοὶ περὶ αὐτῆς. Ὡς «τὸ αὑτοῦ πράττειν καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν», τὴν ὁρίζει ὁ μέγας Πλάτων στὴν Πολιτεία του, (4, 433). Ἐξασφαλίζεται δέ, μὲ τὸ νὰ παρέχῃ κανεὶς στὸν καθένα ὅ,τι τοῦ ἀνήκει, ὅ,τι εἶναι δίκαιο καὶ μὲ τὸ ν' ἀναγνωρίζῃ τὰ δικαιώματά του. Τὸ δίκαιον ἑπομένως εἶναι οἱ κανόνες ποὺ διέπουν καὶ ρυθμίζουν τὶς κοινωνικὲς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων... Συγχρόνως δίδουν τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα, τὰ ὁποῖα πολλὲς φορὲς καὶ ὑπὸ ὡρισμένες προϋποθέσεις ἀντικαθιστοῦν τὸ δίκαιον καὶ ἰσχύουν ἀντ' αὐτοῦ.

Ὑπ' αὐτὴ τὴν ἔννοια ἡ δικαιοσύνη ἀποτελεῖ μεγάλην ὑπόθεσι στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων καὶ εἶναι τὸ θεμέλιο τοῦ κοινωνικοῦ βίου. Ἀπόδειξις τούτου εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι ἀνέκαθεν ἡ φιλοσοφία, ἡ θρησκεία, οἱ μεγάλοι διδάσκαλοι καὶ οἱ πνευματικοὶ ὁδηγοὶ τοῦ κόσμου, συνέστησαν παντοῦ καὶ πάντοτε τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ δικαίου. Ἰδοὺ λίγα μόνον ἀποσπάσματα λόγων τους, ἐν συντομίᾳ:

Ὁ προφητάναξ Δαυῒδ λέγει, (ψαλμ. 104), ὅτι συμμορφούμενος πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ «ἐμίσησε πᾶσαν ὁδὸν ἀδικίας...». Ὅτι «δικαιοσύνη ὑψοῖ ἔθνη», ὅτι «Δίκαιος ὁ Κύριος καὶ δικαιοσύνας ἠγάπησεν», (ια΄ 7) κ.ἄ. Ὁ σοφὸς Σολομὼν βεβαιώνει, (Παροιμ. ιβ΄ 28), ὅτι «ἐν ὁδοῖς δικαιοσύνης ζωή...» κ.ἄ. πολλά. Ὁ πατὴρ τῆς φιλοσοφίας Σωκράτης τονίζει στὸν Εὐθύδημο τοῦ Πλάτωνος, ὅτι «χωρὶς δικαιοσύνην δὲν δύναται νὰ ἐννοηθῇ χρηστὸς πολίτης...».

Ὁ Θεάνθρωπος στὸ τροπάριο τῆς γεννήσεως ὀνομάζεται «ἥλιος τῆς δικαιοσύνης...». Στὸ κήρυγμά Του δὲ ἐβροντοφώνησεν, ὅτι «Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται...». Ὁ Θεῖος ἀπόστολος Παῦλος παραγγέλλει, νὰ ζοῦμε «ἐνδυόμενοι τὸν θώρακα τῆς δικαιοσύνης» καὶ «ἀποστήτω ἀπὸ δικαιοσύνης πᾶς ὁ ὀνομάζων τὸ ὄνομα Κυρίου» καὶ πολλὰ ἄλλα. Ὁ σοφὸς τέλος διδάσκαλος τοῦ γένους Κοραῆς, γιὰ ν' ἀρκεσθοῦμε σ' αὐτὸν μόνον ἀπὸ τοὺς νεωτέρους, προσθέτει, ὅτι «μόνη ἡ δικαιοσύνη σώζοι τὰ ἔθνη», καθόσον «πολί-

τευμα ήσυχίας, άρετῆς καὶ εὐδαιμονίας πρόξενον, δὲν ἐννοεῖται ἄνευ δικαιοσύνης...».

Τὰ λίγ' αὐτὰ ἀρκοῦν νὰ δώσουν μίαν ἁπλῆ ἰδέα γιὰ τὴ σημασία τῆς δικαιοσύνης. Ἂς σημειωθῆ ὅμως, ὅτι δὲν δύναται νὰ θεωρῆται δίκαιος, πᾶς ὅστις δὲν συμμορφώνεται μὲ τοὺς κανόνες τοῦ δικαίου ἐξ ἀγαθῆς προαιρέσεως... Ἐκεῖνος δηλαδὴ ποὺ τοὺς ἀκολουθεῖ ἐκ φόβου, ἐξ ἀδυναμίας παραβάσεώς τους, ἢ ἕνεκα ἀπειλῶν ἐναντίον του καὶ ἄλλων ἀναλόγων αἰτίων. Ἐνῶ ἀντίθετα πᾶς ὅστις δυνάμενος νὰ παραβαίνῃ, κατὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον τρόπο τὸ δίκαιον ἀτιμωρητί, διαφυλάσσει ἐν τούτοις τοὺς κανόνες του ἕνεκα σεβασμοῦ τῆς ἰδέας τῆς δικαιοσύνης εἶναι δικαιότατος. «Ἀνὴρ δίκαιος οὐχ' ἐστὶν ὁ μὴ ἀδικῶν φόβῳ, ἀλλ' ὁ δυνάμενος ἀδικῶν μὴ βούλεται...», βεβαιώνει καὶ ἡ φιλοσοφία.

Τὸ συμπέρασμα ποὺ προέρχεται ἀπὸ τ' ἀνωτέρω, εἶναι προφανές. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἠθικὴν ὑποχρέωσι καὶ συνεπῶς ὀφείλουν ν' ἀγαποῦν τὴ δικαιοσύνη. Νὰ τὴν ἐφαρμόζουν παντοῦ καὶ πάντοτε στὴ ζωή τους καὶ νὰ τὴν ὑπερασπίζουν ὅσες φορὲς τὴ συναντοῦν καταπιεζομένη, παραγνωριζομένη καὶ κακοποιουμένη. Μὲ λίγα λόγια σὲ κάθε διδομένη εὐκαιρία εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐνισχύωνται ἐκεῖνοι ποὺ ἐργάζονται γιὰ τὴν ἐπικράτησι τῶν ἀρχῶν τῆς δικαιοσύνης. Νὰ προσπαθῇ κανεὶς ν' ἀποφεύγῃ τὴν ἐνδημοῦσα στὶς σημερινὲς κοινωνίες κακία, καὶ νὰ μένῃ ξένος πρὸς τὴν ἀδικία, ὁπουδήποτε καὶ ἂν τὴ συναντᾷ στὸ δρόμο του...

Καθὼς ἐτονίσθη ἤδη, δύο εἶναι οἱ λόγοι, γιὰ τοὺς ὁποίους ἐπιβάλλεται ν' ἀκολουθοῦν οἱ ἄνθρωποι τὴν τακτικὴν αὐτή. Πρῶτον τὸ γεγονός, ὅτι ἔτσι ζοῦν τὸ βίο τῆς ἀρετῆς καὶ ὁδηγοῦνται στὴν εὐδαιμονία. Γιατὶ ὅπως καὶ ἀνωτέρω εἴπαμεν, καὶ ὅπως βεβαιώνει καὶ ὁ φιλόσοφος αὐτοκράτωρ Μᾶρκος Αὐρήλιος «ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης ἐκπορεύονται καὶ ὅλες οἱ ἄλλες ἀρετές...». Καθὼς δ' ἐδίδαξε καὶ ἡ φιλοσοφία. «Ὁδὸς ἀνθρώποις εἰς εὐδαιμονίαν κατεδείχθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ μία, ἡ δι' ἀρετῆς...». Καὶ δεύτερον γιατὶ κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἐξασφαλίζουν τὴν ψυχική τους ὑγεία, χωρὶς τὴν ὁποία δὲν μποροῦν οὔτοι ν' ἀποκτοῦν τὴν ἰσορροπία, νὰ διατηροῦν τὴν εὐεξία τοῦ ὀργανισμοῦ τους καὶ νὰ ἐκτελοῦν χρήσιμο καὶ γόνιμον ἔργο, ἀπολαμβάνοντες τὴν γενικὴν ἐκτίμησι καὶ τὸ σεβασμό.

Ἀλλ' ὑπάρχει καὶ ἕνας ἄλλος σπουδαῖος λόγος, γιὰ τὸν ὁποῖον ὀφείλουν οἱ ἄνθρωποι νὰ εἶναι δίκαιοι. Τὸ ὅτι δηλαδὴ κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο γίνονται σιγὰ-σιγὰ τέλειοι... Ἔτσι πλησιάζουν πρὸς τὸν «ἥλιο τῆς δικαιοσύνης», ἤτοι τὸν Δίκαιο Πατέρα καὶ Δημιουργό τους Θεὸ καὶ τὸ Υἱὸν Αὐτοῦ καὶ Λυτρωτὴν τοῦ κόσμου Χριστόν, «ὃς δικαιοσύνας ἠγάπησεν...». Γιατὶ ὅπως ἔλεγε καὶ ὁ πατὴρ τῆς φιλοσοφίας Σωκράτης, «Ἐγώ γε οἶμαι, τὸ μὲν μηδενὸς δεῖσθαι Θεῖον εἶναι, τὸ δὲ ἐλαχίστων ἐγγυτάτω τῷ Θείῳ... Καὶ τὸ μὲν Θεῖον κράτιστον, τὸ δὲ ἐγγυτάτω τῷ Θείῳ, ἐγγυτάτω τῷ κρατίστῳ...».

Ἂς προσπαθοῦμε λοιπὸν ὅλοι νὰ εἴμαστε παντοῦ καὶ πάντοτε δίκαιοι. Γύρω μας βασιλεύει ἡ ἀδικία, ὑφ' ὅλες της τὶς ἐκδηλώσεις καὶ τὶς μορφές. Ὅπου καὶ ἂν στρέψουμε τὸ βλέμμα, συναντοῦμε τὸ φάσμα της καὶ ὅπου καὶ ἂν σταθοῦμε, ἀκοῦμε τοὺς στεναγμοὺς τῶν ἀδικουμένων, τὰ δάκρυα καὶ τὶς ἀρές τους... Οἱ φυλακὲς ὅλου τοῦ κόσμου εἶναι γεμᾶτες ἀδικοῦντας καὶ τὰ δικαστήρια δὲν προφθάνουν νὰ τιμωροῦν τοὺς ἀσεβοῦντας πρὸς τὴ δικαιοσύνη...

Τί σημαίνει τοῦτο; Καθ' ἡμᾶς τίποτε ἄλλο, εἰ μὴ ὅτι ἡ ἀδικία ὑπερεπλεόνασε στὸν κόσμο, καὶ ὅτι ἡ αὐθαιρεσία, ἡ βία καὶ ἡ πάσης φύσεως κακία ἀφηνίασαν... Αὐτὰ ὅλα ὅμως δὲν πρέπει καθόλου νὰ μᾶς κάνουν ν' ἀκολουθοῦμε καὶ μεῖς αὐτὸ τὸ δρόμο καὶ νὰ μᾶς πείθουν, ὅτι ἔτσι ἐξασφαλίζουμε τὴν εὐημερία.

Λαμβάνετε λοιπὸν τὴν ἀπόφασι νὰ εἶσθε παντοῦ καὶ πάντοτε δίκαιοι... Δίδετε στὸν καθένα ὅ,τι εἶναι νόμιμο, ὅ,τι τοῦ ἀνήκει, ὅ,τι εἶναι δίκαιο... Ξερριζώνετε ἀπὸ τὴν ψυχή σας τὴν ἀδικία, τὴ μεροληψία, τὴν ἀδυναμία... Μὴ γίνεσθε δήμιοι, τύραννοι ἢ διῶκτες κανενός... Διακονεῖτε παντοῦ καὶ πάντοτε τὴ δικαιοσύνη... Ἂν

χρειάζεται θάρρος γιὰ νὰ τὸ κάνετε, ἀποκτᾶτε το... Ἂν εἶναι ἀνάγκη δυνάμεως, ἀναζητεῖτε την... Ἂν εἶναι ζήτημα ἀποφάσεως, λαμβάνετέ την... Δείχνετε πάντοτε τὴν εὐθύνητα τοῦ χαρακτῆρος, τὸ σθένος τοῦ ἰσχυροῦ, τὴν ἀνωτερότητα τοῦ δικαίου, σώφρονος καὶ τιμίου ἀνθρώπου...

Ἡ ὁδὸς τῶν δικαίων εἶναι ὡραία, ὅπως τὸ φῶς... Μιὰ πρᾶξις δικαιοσύνης εἶναι λαμπρά, λάμπει ὅπως μιὰ ἀκτὶς ἠλεκτρικοῦ φωτὸς μέσα στὸ σκοτάδι... Οἱ πλοηγοὶ βλέπουν τὴ νύκτα στοὺς φάρους καὶ βοηθοῦνται γιὰ νὰ βρίσκουν τὸ δρόμο τους... Ἀλλὰ καὶ ἄνθρωπος εὐθὺς καὶ δίκαιος μοιάζει μὲ φάρον... Καὶ ὅπως αὐτὸς δείχνει τὸ δρόμο στοὺς θαλασσοδαρμένους ναυτικούς, ὁδηγεῖ τοὺς ταξιδεύοντας ἀνὰ τὰ πελάγη καὶ τοὺς δίδει τὴ βεβαιότητα, ὅτι ἡ πορεία τους εἶναι κανονική, κατὰ παρόμοιο τρόπο καὶ ὁ δίκαιος ἄνθρωπος καθοδηγεῖ τὰ βήματα τῶν ἄλλων στὸν πολύπλαγκτο βίο... Δείχνοντας δὲ τὸ δρόμο τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἀρετῆς, σκορπίζει τὸ πνευματικό τους σκοτάδι καὶ τοὺς ὁδηγεῖ σὲ λιμάνι γαλήνης... Ζηλεύετε λοιπὸν τὸ ἔργο του καὶ μιμεῖσθε τὸν δίκαιον...

1. Ἐφαρμογὲς τοῦ δικαίου

Ἡ δικαιοσύνη δὲν εἶναι σχῆμα λόγου μόνο. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ λέγῃ δηλαδὴ ὅτι εἶναι δίκαιος καὶ στὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο του ν' ἀγνοῇ τὶς ἀρχὲς τῆς δικαιοσύνης. Γιὰ νὰ γίνεται δὲ αὐτό, εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ ἐφαρμόζεται παντοῦ καὶ πάντοτε τὸ δίκαιο.

Τὰ στάδια ἐφαρμογῆς τῆς δικαιοσύνης εἶναι πάρα πολλά. Ὡς κυριώτερα ὅμως ἐξ αὐτῶν μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν: ὁ οἰκογενειακὸς βίος, ἡ ἐπαγγελματικὴ δρᾶσις καὶ ἡ κοινωνικὴ ζωή. Αὐτὰ καὶ μόνον ἐξετάζουμε, συνεπῶς, ἐδῶ μὲ συντομίαν.

Ἀρχίζουμε ἀπὸ τὸν οἰκογενειακὸν βίον, ὁ ὁποῖος παρέχει μεγάλα περιθώρια ἐφαρμογῆς τῶν ἀρχῶν τῆς δικαιοσύνης. Τὸ νὰ φέρεται κανεὶς κατὰ τρόπο δίκαιον, ἀποδίδοντας τὸν ἀνάλογο σεβασμό, τὴν ἀγάπη, τὴν εὐπείθεια, κλπ. σ' ἐκείνους ποὺ τοῦ ἔδωκαν τὴ ζωὴ καὶ ἐκουράσθηκαν νὰ τὸν ἀναθρέψουν, δηλαδὴ τοὺς γονεῖς του· τὸ νὰ δείχνῃ τὴν ἁρμόζουσα διαγωγὴ πρὸς ὅλα τὰ ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας του καὶ νὰ τὰ βοηθῇ ὅπου καὶ ὅσο μπορεῖ· τὸ νὰ εἶναι συνεπὴς μὲ τὶς ἠθικὲς ὑποχρεώσεις ποὺ ἀναλαμβάνει διὰ τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου καὶ νὰ μὴ προδίδῃ τὴν ἱερότητά του· τὸ ν' ἀναγνωρίζῃ τὶς ὑπηρεσίες τῶν ἀνθρώπων ποὺ τὸν ὑπηρετοῦν τυχὸν στὸ οἰκογενειακό του περιβάλλον καὶ νὰ χορηγῇ σὲ καθέναν ὅ,τι τοῦ ἀνήκει· ἰδοὺ μὲ κάθε δυνατὴ συντομίαν ὁ κύκλος τῶν καθηκόντων ποὺ διαγράφεται γιὰ ὅλους στὸν οἰκογενειακό τους βίο καὶ μὲ τὴν ἐκπλήρωσι τῶν ὁποίων πρέπει νὰ ἐφαρμόζεται τὸ δίκαιον...

Οἱ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὑποχρεώσεις ὅλων εἶναι ἀρκετὰ σαφεῖς, ὥστε δὲν νομίζουμε ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ προστεθῇ ἄλλο τίποτε ἐδῶ, γιὰ νὰ γίνουν ἀντιληπτές. Ἐντεῦθεν ἀρκούμαστε μόνο νὰ σημειώσουμε, ὅτι ἡ ἄγνοια τῶν ἀρχῶν τῆς δικαιοσύνης στὸ ζήτημα αὐτό, δημιουργεῖ τὰ τόσο πολλά, τόσο μεγάλα καὶ τόσο συχνὰ ἐμφανιζόμενα οἰκογενειακὰ δράματα. Αὐτὰ δηλαδὴ ποὺ βλέπουμε γύρω μας καὶ τὰ ὁποῖα τόσο πολὺ μᾶς σκανδαλίζουν καὶ μᾶς ἐκπλήσσουν, ὅταν ξεσποῦν... Γιὰ νὰ προλαμβάνωνται συνεπῶς, δὲν ἔχει κανεὶς νὰ κάνῃ τίποτε ἄλλο, παρὰ ν' ἀκολουθῇ καὶ νὰ ἐφαρμόζῃ τὶς ἀρχὲς τῆς δικαιοσύνης στὸν οἰκογενειακό του βίο.

Ἐρχόμαστε τώρα στὴν ἐπαγγελματικὴ δρᾶσι, στὴν ὁποίαν ἀνοίγονται ἐπίσης εὐρύτατοι ὁρίζοντες ἐφαρμογῆς τοῦ δικαίου. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ ἐπαγγελματικὲς ἀπασχολήσεις τῶν ἀτόμων εἶναι πολλὲς καὶ διάφορες, οἱ ἀρχὲς ποὺ πρέπει νὰ ἐφαρμόζωνται δὲν εἶναι ὁμοιόμορφες γιὰ ὅλους, οὔτε μποροῦν νὰ τίθενται σ' ἐφαρμογὴ κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο. Πραγματικά, ἀλλοιῶς πρέπει νὰ ἐφαρμόζωνται οἱ ἀρχὲς τῆς δικαιοσύνης ἀπὸ ἐκείνους ποὺ μισθώνουν τὴν σωματικὴ δύναμι, ἢ τὶς πνευματικὲς ὑπηρε-

σίες ἄλλων συνανθρώπων τους, (μισθωτῶν). Καὶ κατ' ἄλλον τρόπον ἀπὸ τοὺς ἀσκοῦντας ἐμπόριον ἢ βιομηχανίαν, ἀπὸ τοὺς ἀσχολουμένους μ' ἐλεύθερα ἐπαγγέλματα, κ.ο.κ. Ἐντεῦθεν ἀρκούμαστε νὰ σημειώσουμε ἁπλῶς ἐδῶ πῶς διαγράφεται ὁ κύκλος τῶν δικαίων ἐνεργειῶν σὲ κάθε περίπτωσιν ἀπὸ αὐτές, γιὰ νὰ δώσουμε μιὰ ἰδέα τοῦ πράγματος.

Καὶ πρῶτα γιὰ τοὺς μισθώνοντας τὴ σωματικὴ δύναμι ἄλλων. Ἐκεῖνοι ποὺ ἐπωφελοῦνται τῆς δυνάμεως αὐτῆς, ὀφείλουν νὰ τὴν ἀμείβουν κατὰ τρόπο δίκαιο. Νὰ μὴ ζητοῦν δηλαδὴ νὰ τὴν ἐκμεταλλεύωνται μόνο πρὸς ὄφελός τους, ἀλλὰ νὰ χορηγοῦν συγχρόνως τ' ἀναγκαῖα μέσα γιὰ τὴν συντήρησιν ἐκείνων ποὺ τὴν προσφέρουν καὶ νὰ τοὺς μεταχειρίζωνται μ' εὐγένεια. Νὰ μὴ βλέπουν, μ' ἄλλα λόγια, σ' αὐτοὺς μόνο πράγματα, (res), κινούμενα, ἀλλὰ ἀνθρώπους ἔχοντας νοῦν, ψυχὴ καὶ ζωή, οἱ ὁποῖοι μπορεῖ ἀπὸ ἠθικῆς ἀπόψεως, νὰ βρίσκωνται σ' ἀνώτερη μοῖρα ἀπὸ τοὺς προϊσταμένους τους. Ποὺ πιθανὸν νὰ βρεθοῦν, μετὰ θάνατο, στοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ, ὅπως ὁ Λάζαρος τοῦ Εὐαγγελίου. Ὀφείλουν συνεπῶς νὰ τοὺς ἔρχωνται ἀρωγοὶ στὶς δύσκολες στιγμὲς τῆς ζωῆς τους, (ἀσθένειες, θανάτους, κινδύνους, κλπ.). Καὶ νὰ μὴ περιμένουν «νὰ τὰ βγάζουν πέρα» μὲ τὸ ξερό τους ἡμερομίσθιο, ἀδιαφορώντας γιὰ τὶς συνθῆκες τῆς ζωῆς τους...

«Οὐ φιμώσεις βοῦν ἀλλοόντα, ἄξιος γὰρ ὁ ἐργάτης τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ», λέγει ὁ Νόμος τοῦ Θεοῦ. Ἂς μὴ θέλῃ κανεὶς νὰ τὸν ἀγνοῇ, γιατὶ οἱ συνέπειες ὁπωσδήποτε θὰ εἶναι εἰς βάρος του. Ἐνῷ ἀντίθετα οἱ καρποὶ ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Θείου Νόμου θὰ εἶναι πολλοί, εὔχυμοι καὶ γλυκεῖς. Συγκεκριμένως οἱ προϊστάμενοι ἑλκύουν τὴν ἐκτίμησι καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ προσωπικοῦ τους, ἐπωφελοῦνται ἀπὸ τὴν εὐσυνειδησία τους, καὶ ἔχουν πολλὲς ἀποδείξεις τῆς εὐγνωμοσύνης τῶν ἀνθρώπων, ποὺ εἶναι στὴν ὑπηρεσία τους.

Ὅ,τι εἴπαμε γιὰ τοὺς μισθώνοντας τὴ σωματικὴ δύναμι ἄλλων, ἰσχύει ἀπόλυτα καὶ γιὰ τοὺς ἐπωφελουμένους ἀπὸ τὴν ἐργασίαν ἐκείνων ποὺ προσφέρουν πνευματικὲς ὑπηρεσίες, (μισθωτῶν). Συνεπῶς δὲν ἔχουμε νὰ προσθέσουμε ἄλλο τίποτε γι' αὐτούς. Ἀρκούμαστε μόνο νὰ σημειώσουμε, ὅτι τὸ δίκαιο δὲν εἶναι μονομερές. Πρᾶγμα ποὺ σημαίνει, ὅτι δὲν ἀρκεῖ νὰ εἶναι δίκαιοι καὶ νὰ ἐφαρμόζουν τὶς ἀρχὲς τῆς δικαιοσύνης οἱ χρησιμοποιοῦντες ἄλλους στὴν ἐργασία τους, ἀλλὰ ὅτι καὶ οἱ τελευταῖοι ἔχουν τὴν ἴδια ὑποχρέωσι. Γιατὶ καὶ αὐτοὶ ὀφείλουν νὰ φέρωνται κατὰ τρόπο δίκαιο στοὺς προϊσταμένους τους. Νὰ τοὺς σέβωνται καὶ νὰ τοὺς ἐκτιμοῦν δηλαδὴ καὶ νὰ μὴν ἔχουν ἀξιώσεις ὑπερβολικὲς καὶ ἀπραγματοποίητες. Ν' ἀναγνωρίζουν κατόπιν τὶς ἀνάγκες καὶ τὶς ὑποχρεώσεις τους, νὰ ἐκπληρώνουν κατὰ τρόπον εὐσυνείδητο τὸ καθῆκον τους, ὅπως ἐνδιαφέρονται γιὰ τὰ δικά τους ζητήματα, κ.ο.κ.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἐλεύθερους ἐπαγγελματίες, ἡ δικαιοσύνη ἐπιβάλλει νὰ σέβωνται καὶ νὰ ἐκτιμοῦν ἐκείνους ποὺ τοὺς χορηγοῦν τὰ μέσα τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀναπτύξεώς τους, δηλαδὴ τοὺς πελάτες τους. Νὰ τοὺς ἐξυπηρετοῦν κατὰ τρόπον εὐσυνείδητο, χωρὶς νὰ τοὺς ζημιώνουν καὶ νὰ τοὺς ἐκμεταλλεύωνται ἀσυνείδητα. Νὰ κάνουν μ' ἄλλα λόγια ὅ,τι μποροῦν γιὰ νὰ τοὺς προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες τους, νὰ μὴ ζητοῦν ὑπερβολικὲς ἀμοιβές, κλπ.

Τέλος οἱ διεξάγοντες ἐμπόριον ἢ βιομηχανίαν, ὀφείλουν νὰ ἐφαρμόζουν τὶς ἀρχὲς τῆς δικαιοσύνης κατ' ἀνάλογον τρόπο. Νὰ παρέχουν δηλαδὴ ἀκριβεῖς καὶ εὐσυνείδητες ὑπηρεσίες σ' ἐκείνους ποὺ προμηθεύονται τὰ ἐμπορεύματά τους. Νὰ μὴ τὰ πωλοῦν λιποβαρῆ ἢ νοθευμένα, νὰ μὴ τὰ διαθέτουν σὲ ὑπερβολικὲς τιμές, νὰ μὴν ἐπωφελοῦνται τῆς ἀγνοίας καὶ τῆς ἀπειρίας τῶν προσερχομένων ἀγοραστῶν γιὰ νὰ κερδίζουν περισσότερα, κ.τ.τ.

Ἡ ἔλλειψις δικαιοσύνης στὴ σύγχρονη κοινωνία εἶναι καταφανής, εἴπαμε προηγουμένως. Ἀλλὰ πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι τὸ φαινόμενο δὲν εἶναι μόνο σημερινό. «Δικαιοσύνην μάθετε οἱ οἰκοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς», ἐβόα ὁ Ἡσαΐας (Κεφ. κστ')

Πάσχα στὰ Ὑψηλὰ Ἀλώνια

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Β' κ. **ΒΑΣ. ΛΑΜΠΡΟΥ**

Ἡ Ἀστυνομικὴ Διεύνθυνσις Πατρῶν, τῇ ἐμπνεύσει καὶ πρωτοβουλίᾳ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ της κ. Παπασπυροπούλου Κωνσταντίνου, τῇ συνεργασίᾳ Ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν Ἀστυνόμου Α' κ. Δρούζα Παναγιώτου, Ἀστυνόμου Β' κ. Παπαφιλιππόπουλου Δημητρίου καὶ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Σύφαντου Ἀναστασίου καὶ τῶν καλλιτεχνῶν Ἀστυφυλάκων Μόρφη Ἀναστασίου, Ὑφαντῆ Ἀνδρέου, Ζαγοριανοῦ Γεωργίου καὶ Σακελλάρη Νικολάου, ὠργάνωσεν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Πάσχα, δεξίωσιν καὶ γεῦμα εἰς τὴν βορειοδυτικὴν πλευρὰν τῆς Πλατείας Ὑψηλῶν Ἀλωνίων.

Ἐκεῖ κάτω ἀπὸ ἕνα νέον Παρθενῶνα, τὸ σύμβολον τῆς αἰωνίας Ἑλλάδος, τὸν ὁποῖον κατεσκεύασαν οἱ ὡς ἄνω Ἀστυφύλακες μὲ πρωτεργάτην τὸν Ἀστυφύλακα Μόρφην Ἀναστάσιον, ἐτοποθέτησε μὲ καλλιτεχνικὸν γοῦστο τραπέζια μὲ λευκὰ τραπεζομάνδηλα μὲ ἄνθη ἐπ' αὐτῶν, τὰ ὁποῖα ἐν ἀφθονίᾳ προσφέρει ἡ Ἀχαϊκὴ γῆ καὶ μὲ ὑπόκρουσιν διαλεκτῆς μουσικῆς, ἐωρτάσθη μὲὲ ξαιρετικὴν λαμπρότητα τὸ Πάσχα.

Ἐδεξιώθη τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην κ. Κωνσταντῖνον, τὸν Νομάρχην κ. Κακούρην, τὸν Δήμαρχον κ. Ἄννινον, τὸν Ναυτικὸν Διοικητήν, τὸν Λιμενάρχην, τὸν Πρόεδρον τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου, τοῦ Ἰατρικοῦ, τὸν Ὑποδιοικητὴν τοῦ Κ.Ε. Τε.Σ., τὸν Ὑποδιοικητὴν τῆς Α.Δ.Χ. Δυτικῆς Ἑλλάδος, τὰ διοικη-

---

ὀκτακόσια ὁλόκληρα χρόνια π. Χ., ἀγανακτισμένος ἀπὸ τὴν ἀδικία ποὺ ἔβλεπε γύρω του. Τὰ αὐτὰ ὅμως ἐπανελάμβανε καὶ ὁ Ρωμαῖος ποιητὴς Βιργίλιος, πολλοὺς αἰῶνας κατόπιν, λέγων: «Ἡ δικαιοσύνη ἐγκατέλειπε τὴν γῆν...! Κατὰ τὸ πέρασμά της ἀπὸ αὐτὴν ἐσταμάτησε σὲ μερικὲς καλύβες χωρικῶν..! Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἀνεχώρησεν ὁριστικά, καὶ οὐδαμοῦ τώρα πλέον ἀνευρίσκεται..!». Τὸ ἴδιο μποροῦμε νὰ εἰποῦμε καὶ σήμερα, δύο περίπου χιλιάδες χρόνια ἔκτοτε. Ἀλλὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὀφείλουν οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐντείνουν τὶς προσπάθειές τους γιὰ τὴν ἐπικράτησι τῆς δικαιοσύνης, ἐφαρμόζοντες αὐτὴν παντοῦ καὶ πάντοτε καὶ ἀπονέμοντες τὸ δίκαιον ὅπου καὶ σ' ὁποιον ἀκριβῶς ἀνήκει, χωρὶς δισταγμοὺς ἢ φόβους.

Ὅπως ὅλοι ξεύρουν, ἀκριβὴς ζυγαριὰ εἶναι ἐκείνη ποὺ ζυγίζει καλά. Θεωρεῖται δὲ ἀκριβής, γιατὶ ζυγίζει κατὰ ὅμοιον τρόπο γιὰ ὅλους. Δὲν ξεύρει δηλαδὴ δικούς μας καὶ ξένους, οὔτε φίλους καὶ ἐχθρούς, οὔτε κυρίους καὶ δούλους... Δὲν συγκινεῖται ἀπὸ αἰσθήματα, δὲν ἐπηρεάζεται ἀπὸ πάθη, δὲν φοβεῖται ἀπειλές, δὲν ὑπακούει σὲ διαταγές... Παρέχει «τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι», μ' ἕνα λόγο, λειτουργοῦσα κατὰ τρόπον ἄμεμπτον...

Κάνετε λοιπὸν καὶ σεῖς τὸ ἴδιο. Διακονεῖτε δηλαδὴ τὴ δικαιοσύνη, τόσο στὸν οἰκογενειακόν, ὅσο καὶ στὸν ἐπαγγελματικό σας βίο... Ζυγίζετε καὶ κρίνετε τοὺς ἀνθρώπους καλά, εἴτε πρόκειται γιὰ φίλους, εἴτε γιὰ ἐχθρούς... Μὴν ἔχετε δύο μέτρα καὶ δύο σταθμά. Μὴν ἐπηρεάζεσθε ἀπὸ συμφέροντα, αἰσθήματα ἢ πάθη, βλέπετε μὲ διαύγεια καὶ μὴ μεροληπτῆτε... Μὴ θελήσετε δηλαδὴ ποτὲ νὰ γίνετε κατώτεροι καὶ ἀπὸ ἕνα κοινὸ μηχανικὸν ἐργαλεῖον, ὅπως εἶναι ἡ ζυγαριά, γιατὶ ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη καὶ εἶναι ἀνώτερος τῶν μηχανῶν. Ἀποκτᾶτε, ἂν δὲν τὸν ἔχετε, τὸν πόθο νὰ φέρεσθε σ' ὅλους μ' εὐγένεια καὶ μὲ εὐθύτητα, μὲ τιμιότητα καὶ μὲ εἰλικρίνεια. «Δικαιοσύνη ὑψοῖ ἔθνη», ἔψαλλεν ὁ Προφητάναξ Δαυΐδ. Ἀλλ' ἀνυψώνει καὶ τοὺς κοινοὺς θνητοὺς καὶ τοὺς ἀναδεικνύει προσωπικότητες, προσθέτουμε ἐμεῖς...

(Συνεχίζεται)

τικὰ συμβούλια πολλῶν Σωματείων καὶ πλῆθος κόσμου πάσης κοινωνικῆς τάξεως.

Τοὺς ἀνωτέρω ὑπεδέχετο ὁ κ. Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας μὲ ὁμάδα Ἀξιωματικῶν καὶ ἀκολούθως διαλεκτοὶ σερβιτόροι τοὺς προσέφεραν ἐκλεκτοὺς μεζέδες, κόκκινα αὐγά, μπύρα καὶ κρασί.

Ἡ δεξίωσις διήρκεσεν ἀπὸ τῆς 11-14ης ὥρας. Ἀκολούθως οἱ συσσιτούμενοι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι εἰς τὴν Λέσχην τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως καὶ πολλοὶ ἀξιωματικοὶ μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των συνεγευμάτισαν μετὰ τοῦ κ. Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του ἐν μέσῳ μιᾶς πολιτισμένης καὶ χαρούμενης ἀτμοσφαίρας.

Ὁμολογουμένως ὑπῆρξε μία λαμπρὰ ἐκδήλωσις, ἡ ὁποία τιμᾶ καὶ προβάλλει τὴν Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν Πατρῶν καὶ ὁλόκληρον τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα.

Εὐμενέστατα ὑπῆρξαν τὰ σχόλια τῶν ἐπισκεπτῶν διὰ τὴν πρωτοτυπίαν τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα, ὑπὸ τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως, καὶ ἰδιαιτέρως διὰ τὴν ἰδέαν καὶ ἐπιτυχῆ κατασκευὴν τοῦ Παρθενῶνος τῆς Ἀκροπόλεως, τοῦ συμβόλου ὅ, τι καλοῦ καὶ ὡραίου, ὅ,τι ἰδανικοῦ.

Ὁ ἑορτασμὸς ἐτελείωσε περὶ τὴν 15ην ὥραν καὶ ἄφησε τὰς καλυτέρας ἀναμνήσεις τόσον εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους καὶ τὰς οἰκογενείας των, ὅσον καὶ εἰς τὸν Πατραϊκὸν λαόν. Παρόμοιοι ἐκδηλώσεις τιμοῦν τοὺς ὀργανωτάς των καὶ τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα.

Σχετικῶς ἡ ἐφημερὶς «Πελοπόνησος» Πατρῶν, γράφει τὰ ἑξῆς :

«Ἕνας κατάλευκος «Παρθενών», κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα τῶν Ὑψηλῶν Ἀλωνίων ἦτο ἡ ἐφετεινὴ καλλιτεχνικὴ διακόσμησις τοῦ χώρου, ὅπου οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ἄνδρες τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἑώρτασαν τὸ Πάσχα. Χιλιάδες Πατρινοὶ ὅλων τῶν τάξεων ἐπεσκέφθησαν τὸν χῶρον αὐτὸν καὶ ηὐχήθησαν εἰς τὸν Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν κ. Παπασπυρόπουλον, τοὺς διοικητὰς τῶν τμημάτων καὶ τῶν ὑπηρεσιῶν, ὡς καὶ εἰς τοὺς κατωτέρους ἀστυνομικοὺς «Καλὸ Πάσχα». Πρὸς ὅλους τοὺς ἐπισκέπτας προσεφέρθη ὀβελίας καὶ ἡ μπύρα ἔρρευσεν ἄφθονος. Ἡ ὡραία ἀτμόσφαιρα διετηρήθη μέχρι τῶν ἀπογευματινῶν ὡρῶν.

Τὸ θαυμάσιον καλλιτεχνικὸν ντεκὸρ ἦτο ἔργον τοῦ Ἀστυφύλακος Α. Μόρφη, ὁ ὁποῖος καὶ ἀξίζει θερμῶν συγχαρητηρίων διὰ τὴν σύλληψιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ συμβόλου τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς ἑλληνικῆς διαρκείας».

Ἐξ ἄλλου, ἡ «Ἡμέρα» ὑπογραμμίζει :

«Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων, ἑώρτασε τὸ Πάσχα ὅπως πάντοτε εἰς τὰ Ὑψηλὰ Ἀλώνια. Ἔναντι τοῦ κτιρίου τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως εἶχε στηθῆ ἕνας κατάλευκος «Παρθενών», σκηνικὸν ἰδιαιτέρων καλλιτεχνικῶν ἀξιώσεων, δημιούργημα τοῦ ἀστυφύλακος Μόρφη, τὸ ὁποῖον ἀπέσπασε τὸν ἀνυπόκριτον θαυμασμὸν τῶν ἐπισήμων.

Οἱ ὀβελίαι ποὺ ἐψήνοντο ἀπὸ πρωΐας εἰς τὸ χῶρον τοῦ κινηματογράφου «Ζενὶθ» προσεφέρθησαν μὲ ἀφθονωτάτην μπύραν, τῆς ὁποίας ἐξηντλήθη τὸ σεβαστὸν ἀπόθεμα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ κινηθῆ ὄχημα τῆς... Ἀμέσου Δράσεως πρὸς ἀνεύρεσιν καὶ ἄλλων φιαλῶν.

Ἡ μπαντίνα μὲ ἑλληνικοὺς σκοποὺς ἀπεκορύφωσε τὸ κέφι, καθὼς καὶ τήν... ὄρεξιν μερικῶν, οἱ ὁποῖοι «στρώθηκαν» ἀπὸ τῆς 11ης π.μ. μέχρι τῆς... 3ης ἀπογευματινῆς παίρνοντας ὄχι ἁπλῶς μεζεδάκι, ἀλλὰ ὁλόκληρες—καὶ ταχέως ἀντικαθιστάμενες μερίδες καὶ φιάλες μπύρας σὰν στὸ σπίτι τους—ἢ μᾶλλον σὰν νὰ μὴν εἶχαν φαγητὸ στὸ σπίτι!!

Ἐξ ἄλλου εἰς τὸν ἀστυνομικὸν σταθμὸν Ἀρόης καὶ εἰς ἕνα μαγευτικὸν περιβάλλον οἱ ἄνδρες συνέφαγον τὸν ὀβελίαν μὲ συγγενεῖς καὶ γνωστούς των».

Τέλος, ἡ ἐφημερὶς «Νεολόγος» ἀναφέρει ἐνθουσιωδῶς ὅτι «ἡ Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Πατρῶν προσέφερεν εἰς τὰ κωφάλαλα παιδιὰ Πατρῶν, μὲ τὴν εὐκαιρία τῶν ἑορτῶν, κουλούρια καὶ αὐγά, ὡς καὶ αὐτοκίνητα διὰ τὴν μετάβασιν τῶν παιδιῶν εἰς Ψαθόπυργον».

Β. ΛΑΜΠΡΟΥ

- Η ΒΡΑΒΕΥΣΙΣ ΥΠΟ ΤΩΝ ΛΑΪΟΝΣ ΑΘΗΝΩΝ ΤΟΥ ΚΑΛΥΤΕΡΟΥ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΟΣ ΕΤΟΥΣ 1964
- ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΚΑΙ ΑΞΙΩΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ ΠΡΟΣ ΤΑ ΣΤΕΛΕΧΗ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ

Η ΒΡΑΒΕΥΣΙΣ ΥΠΟ ΤΩΝ ΛΑΪΟΝΣ ΑΘΗΝΩΝ ΤΟΥ ΚΑΛΥΤΕΡΟΥ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΟΣ ΕΤΟΥΣ 1964

Η ΛΕΣΧΗ «Λαΐονς» τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, συνεχίζουσα τὴν ἀπὸ τοῦ 1956 ἀρξαμένην ἀπονομὴν ἠθικῆς καὶ ὑλικῆς ἐπιβραβεύσεως εἰς τὸν καλύτερον κατ' ἔτος ἀστυφύλακα, ἀπένειμε καὶ ἐφέτος τὸ καθιερωθὲν χρυσοῦν Μετάλλιον Τιμῆς μετὰ χρηματικοῦ βραβείου εἰς τὸν πλέον ἱκανὸν ἀστυφύλακα τοῦ παρελθόντος ἔτους: Τὸν κ. Ν. Μιχαλόπουλον τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, ἕνα ἄριστον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον, ὁ ὁποῖος πλὴν τῆς ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐπιδειχθείσης ἐξαιρετικῆς δραστηριότητος, ἐργατικότητος καὶ ἀφοσιώσεως εἰς τὸ καθῆκον, ἐπέτυχε κατὰ τὸ ἔτος 1964 τὴν σύλληψιν δύο ἐπικινδύνων κακοποιῶν καὶ συνετέλεσε τὰ μέγιστα εἰς τὴν σύλληψιν δύο ἑτέρων τοιούτων καὶ τὴν πλήρη διαλεύκανσιν τῶν παρ' αὐτῶν πραχθέντων ἐγκλημάτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἐκεῖνο τῆς στυγερᾶς δολοφονίας τῆς Μαρίας Μπαβέα.

Ἡ σεμνὴ καὶ ἐπιβλητικὴ τελετὴ ἐγένετο τὴν ἑσπέραν τῆς 5ης Μαΐου τ.ἔ. εἰς τὴν αἴθουσαν διαλέξεων τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας. Παρέστησαν ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν κ. Γ. Ἀθανασιάδης—Νόβας, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Ε. Καραμπέτσος, ὁ Εἰσαγγελεὺς κ. Χατζῖκος, ὁ Διευθυντὴς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν κ. Ε. Ἀρχοντουλάκης, ὁ Διευθυντὴς Ἀστυνομίας Πειραιῶς κ. Δ. Βασιλάκος καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀστυνομικοὶ ἁπάντων τῶν βαθμῶν. Ἐπίσης δημοσιογράφοι, ἐκπρόσωποι τῶν πνευματικῶν ἱδρυμάτων καὶ τῶν τεχνικῶν, ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐπιμελητηρίων Ἀθηνῶν—Πειραιῶς κ.λ.

Πρῶτος ὡμίλησεν ὁ Πρόεδρος τῆς Λέσχης «Λαΐονς» τῶν Ἀθηνῶν κ. Γ. Πεταλᾶς, ἀντιστράτηγος ἐ.ἀ. ὁ ὁποῖος ἀνέπτυξε τοὺς σκοποὺς τοῦ Διεθνοῦς Συνδέσμου Λεσχῶν Λαΐονς, ποὺ ἑδρεύει εἰς τὸ Σικάγον καὶ εἶναι ὀργάνωσις κοινωφελής, ὑπεράνω πολιτικῶν καὶ θρησκευτικῶν διακρίσεων καὶ ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν παγκοσμίων εὐγενῶν ἰδανικῶν. Ἐν συνεχείᾳ ὁ κ. Πεταλᾶς ἔπλεξε τὸ ἐγκώμιον τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ ἀνέπτυξε τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους ἡ Λέσχη Λαΐονς Ἀθηνῶν βραβεύει τὸν κ. Ν. Μιχαλόπουλον, ὡς τὸν καλύτερον ἀστυφύλακα τοῦ ἔτους 1964.

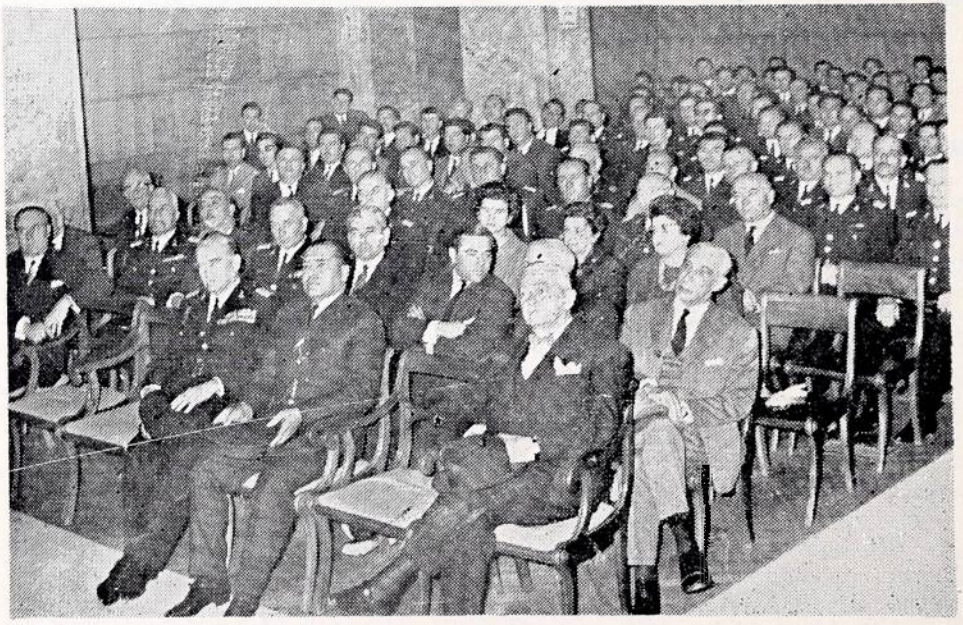
Εἶπε συγκεκριμένως ὁ κ. Γ. Πεταλᾶς πρὸς τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριον τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας:

« Κύριε Ὑπουργέ, Κυρίαι, Κύριοι:

»Ἐκ μέρους τῶν μελῶν τῆς Λέσχης Λαΐονς Ἀθηνῶν καὶ τῶν λοιπῶν Λεσχῶν Λαΐονς Ἑλλάδος σᾶς εὐχαριστῶ διότι προσήλθατε εἰς τὴν ἀποψινὴν Λαϊονιστικὴν ἐκδήλωσιν, καθ' ἣν θὰ τιμήσωμεν τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, διὰ τὰς προσφερομένας εἰς τὴν πόλιν μας ὑπηρεσίας.

»Ὁ Διεθνὴς Σύνδεσμος Λεσχῶν Λαΐονς εἶναι ὀργάνωσις κοινωφελής, ὑπεράνω πολιτικῶν καὶ θρησκευτικῶν διακρίσεων καὶ δοξασιῶν. Ἐπεκτείνεται εἰς ὅλον τὸν ἐλεύθερον κόσμον καὶ ἑδρεύει εἰς Σικάγον Η.Π.Α. Συμμετέχει εἰς τὸ Οἰκονομικὸν καὶ Κοινωνικὸν Συμβούλιον τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, συμβουλευτικῶς.

» Αἱ ἐπιδιώξεις τῶν Λεσχῶν Λάϊονς εἶναι ποικίλαι. Ἐνδιαφέρονται δι' ὅλα τὰ ποικιλόμορφα κοινωνικά, διοικητικά, πλουτοπαραγωγικὰ καὶ ἐθνικὰ προβλήματα τῆς χώρας των. Δὲν ἀποβλέπουσιν εἰς ὀφέλη τῶν μελῶν των. Σκοπός των



Μία ἄποψις τῆς αἰθούσης τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας καθ' ἣν στιγμὴν ὁμιλεῖ ὁ κ. Πεταλᾶς. Διακρίνονται ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων καὶ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν κ. Γ. Ἀθανασιάδης - Νόβας, ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Ε. Καραμπέτσος καί, εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ καὶ τῆς θέσεως κ. Πεταλᾶ, ὁ τιμώμενος ἀστυφύλαξ κ. Ν. Μιχαλόπουλος. Ἐπίσης ὁ Ἀστυν. Δ)ντὴς Πειραιῶς κ. Δ. Βασιλάκος κ.λ.

εἶναι ἡ ἐξυπηρέτησις τῶν ἀτόμων, τῆς Κοινότητός των, τῆς χώρας των, τῆς διεθνοῦς Φιλίας καὶ Εἰρήνης. Αὐτοὶ εἶναι οἱ λόγοι τῆς καταπληκτικῆς διαδόσεως τοῦ Λαϊονισμοῦ εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ Ἐλευθέρου Κόσμου.

»Ἡ κατοχικὴ περίοδος καὶ τὰ ἐπακολουθήσαντα καταστρεπτικὰ γεγονότα, ἐξήρθρωσαν τὴν διοικητικὴν μηχανὴν τῆς χώρας καὶ ἐμείωσαν τὸ κῦρος αὐτῆς. Ἔκτοτε συνεχὴς καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ Κράτους προσπάθεια πρὸς ἐξύψωσιν τοῦ κύρους τῆς Διοικήσεως καὶ ἀποκατάστασιν τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν πολιτῶν πρὸς αὐτήν.

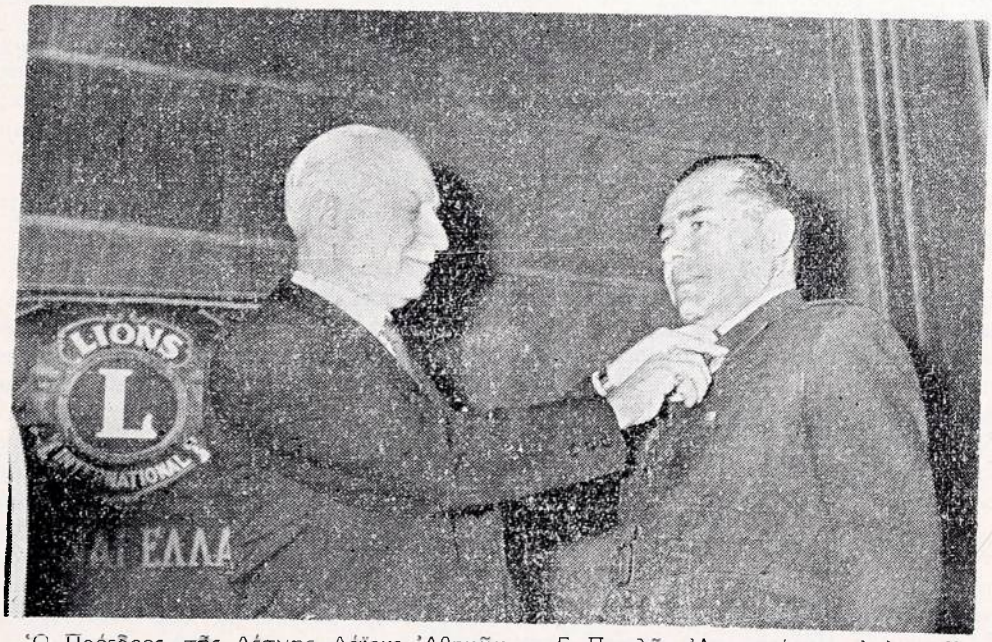
» Τὴν προσπάθειαν ταύτην ἐνισχύει ἡ Λέσχη Λάϊονς Ἀθηνῶν ἀπὸ τῆς συγκροτήσεώς της, τιμῶσα τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, τὸ ὁποῖον νυχθημερὸν προστατεύει καὶ φυλάττει τὴν ζωήν, περιουσίαν, ἡσυχίαν καὶ ἐλευθερίαν τῶν πολιτῶν καθ' ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις, διὰ τῆς πιστῆς καὶ ἀπροσωπολήπτου ἐφαρμογῆς τῶν νόμων τῆς Πολιτείας καὶ τοῦ ὁποίου ἡ δρᾶσις, οἱ μόχθοι καὶ οἱ κίνδυνοι καθημερινῶς προσπίπτουσιν εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ κοινοῦ.

»Ἡ πρώτη τοιαύτη ἐκδήλωσις ἐγένετο τὸ 1956, ἐν συνεστιάσει τῶν μελῶν μας μετὰ προσκεκλημένων, ὅτε ἀπενεμήθη εἰς τὸν ἀρχιφύλακα κ. Φελουκαντζῆν τὸ μετάλλιον τιμῆς μετὰ χρηματικοῦ βραβείου, τὸ θεσπισθὲν ὑπὸ τῆς Λέσχης «Λάϊονς» Ἀθηνῶν διὰ τὰς ἐξαιρέτους πράξεις, ὡς τὸν καλύτερον ἀστυνομικὸν τοῦ ἔτους 1955 ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντός του καὶ ἐσυνεχίσθη τὰ ἑπόμενα ἔτη

ὁμοιοτρόπως, τῆς δημοσιότητος περιερχομένης εἰς τὸ κοινὸν διὰ τοῦ τύπου καί, ἀπὸ τοῦ 1963 καὶ διὰ τοῦ ραδιοφώνου καὶ κινηματογράφου.

»Ἀπὸ τοῦ τρέχοντος ἔτους, ἡ Λέσχη Λάϊονς Ἀθηνῶν ἀπεφάσισε νὰ προσδώσῃ εὐρυτέραν δημοσιότητα καὶ κῦρος εἰς τὴν τιμητικὴν ταύτην ἐκδήλωσιν πρὸς τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, διὰ τῆς προσκλήσεως, ὅπως παραστῶσιν αἱ Διοικητικαὶ καὶ Δημοτικαὶ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως, ὁ πνευματικὸς καὶ ἐπαγγελματικὸς κόσμος τῆς περιοχῆς Πρωτευούσης, ἐκλεκταὶ προσωπικότητες καὶ ἀντιπροσωπεῖαι τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, κατὰ τὴν ἀπονομὴν τοῦ Χρυσοῦ Μεταλλίου Τιμῆς μετὰ χρηματικοῦ βραβείου εἰς τὸν ἀστυφύλακα κ. Μιχαλόπουλον Νικόλαον τοῦ Κωνσταντίνου, τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, ὡς τὸν καλύτερον ἀστυνομικὸν τοῦ ἔτους 1964 ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντός του, διότι ἐπέδειξεν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα, ἐργατικότητα, ζῆλον καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὸ καθῆκον, ἐπιτυχὼν κατὰ τὸ ἔτος 1964 τὴν σύλληψιν δύο ἐπικινδύνων κακοποιῶν (διαρρηκτῶν) καὶ συντελέσας τὰ μέγιστα εἰς τὴν σύλληψιν ἑτέρων δύο τοιούτων καὶ τὴν πλήρη διαλεύκανσιν τῶν παρ' αὐτῶν πραχθέντων ἐγκλημάτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ τῆς δολοφονίας τῆς Μπαβέα Μαρίας.

»Ἀστυφύλαξ Νικόλαε Μιχαλόπουλε, ἡ Λέσχη Λάϊονς Ἀθηνῶν σᾶς συγχαίρει καὶ σᾶς ἀπονέμει τὸ **«Χρυσοῦν μετάλλιον τιμῆς»** μὲ τὰς λέξεις **«Αἰὲν ἀριστεύειν»** καὶ σᾶς εὔχεται παντοῦ καὶ πάντοτε νὰ ἀριστεύετε».



Ὁ Πρόεδρος τῆς Λέσχης Λάϊονς Ἀθηνῶν κ. Γ. Πεταλᾶς, Ἀντιστράτηγος ἐ. ἀ., καθ' ἣν στιγμὴν ἀπονέμει τὸ χρυσοῦν Μετάλλιον Τιμῆς εἰς τὸν ἀστυφύλακα κ. Ν. Μιχαλόπουλον.

Ἀπήντησεν εἰς τὰ ἐμπνευσμένα λόγια τοῦ κ. Πεταλᾶ ὁ βραβευθεὶς ἀστυφύλαξ κ. Ν. Μιχαλόπουλος, ὁ ὁποῖος κατασυγκεκινημένος ἐτόνισεν:

«Μὲ ἰδιαιτέραν συγκίνησιν ἀποδέχομαι τὴν τιμήν, ἡ ὁποία μοῦ γίνεται διὰ τῆς ἀπονομῆς τοῦ Μεταλλίου τῆς Λέσχης Λάϊονς. Εὐχαριστῶ θερμότατα.

»Ἐπιτρέψατέ μου νὰ θεωρῶ, ὅτι τὸ Μετάλλιον Τιμῆς συμβολικῶς ἀπενεμήθη

εἰς ἐμὲ καὶ ὅτι οὐσιαστικῶς ἀνήκει εἰς ὅλους τοὺς συναδέλφους μου τῆς Ἀστυνομίας καὶ εἰδικώτερον τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, οἱ ὁποῖοι ἐν στενῇ συνεργασίᾳ μεταξύ των καὶ ὑπὸ τὰς φωτισμένας ὁδηγίας τῶν προϊσταμένων των μοχθοῦν, κυριολεκτικῶς, νυχθημερὸν διὰ νὰ προστατεύουν τὴν τιμήν, ζωὴν καὶ περιουσίαν τῶν πολιτῶν τῶν Ἀθηνῶν.

» Βεβαιωθῆτε Κύριε Πρόεδρε, ὅτι αἱ εὐγενικαὶ ἐκδηλώσεις, ὡς ἡ τῆς Λέσχης σας, ἑρμηνεύονται ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν ὡς πανηγυρικὴ ἀναγνώρισις τῶν ἐπιμόχθων προσπαθειῶν των χάριν τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου.

»Ἡ ἀναγνώρισις δὲ αὐτὴ δὲν ἀποτελεῖ μόνον ἠθικὴν ἱκανοποίησιν, ἀλλὰ καὶ τὴν μεγαλυτέραν ἐνθάρρυνσιν τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων πρὸς ἐξακολούθησιν, μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου καὶ περισσοτέρου ἐνθουσιασμοῦ, τῆς ἀποστολῆς των, τῆς ὁποίας τελικὸς σκοπὸς εἶναι ἡ ἐξασφάλισις ἁρμονικῆς καὶ πολιτισμένης συμβιώσεως τῶν μελῶν τῆς κοινωνίας. Καὶ πάλιν σᾶς εὐχαριστῶ».

* * *

Ἀκολουθως ὡμίλησεν ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Εὐάγγελος Καραμπέτσος, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ὑπεγράμμισεν ὅτι ἡ ἐφετεινὴ τελετὴ προσλαμβάνει ἰδιαιτέρως πανηγυρικὸν χαρακτῆρα, διότι παρίστανται πλὴν τῶν ἄλλων ἐξέχοντες ἐκπρόσωποι τῆς πόλεως Ἀθηνῶν καὶ ἰδίως ὁ πρόεδρος τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Ἀκαδημίας κ. Γ. Ἀθανασιάδης—Νόβας, ἐξέφρασε δημόσιον ἔπαινον εἰς τὴν Λέσχην τῶν Λάϊονς διὰ τὴν πολυσχιδῆ καὶ κοινωφελῆ δραστηριότητά της. Ἐν συνεχείᾳ συνεχάρη τὸν τιμηθέντα ἀστυφύλακα καὶ ἐξέφρασε προσωπικῶς καὶ ἐξ ὀνόματος ὅλων τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων εὐγνωμοσύνην πρὸς τοὺς Λάϊονς Ἀθηνῶν, οἱ ὁποῖοι εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ κ. Μιχαλοπούλου ἐτίμησαν τὰς προσπαθείας καὶ τοὺς ἀγῶνας τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῶν πολυτιμοτέρων ἀγαθῶν τοῦ πολίτου.

Ἡ ἐμπεριστατωμένη αὐτὴ ὁμιλία τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Κύριε Πρόεδρε τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων καὶ τῆς Ἀκαδημίας, Κύριε Πρόεδρε, Κυρίαι καὶ Κύριοι:

» Αἰσθάνομαι ἰδιαιτέρως ζωηρὰν ἱκανοποίησιν, διότι παρίσταμαι εἰς τὴν ἐβδόμην—ἂν δὲν μὲ ἀπατᾶ ἡ μνήμη—κατὰ σειρὰν τελετὴν ἀπονομῆς μεταλλίου τιμῆς ἐκ μέρους τῆς Λέσχης τῶν Λάϊονς εἰς ἀστυφύλακα. Μάλιστα δέ, κατὰ τὴν παροῦσαν περίπτωσιν, δύναμαι νὰ εἴπω ὅτι ἡ τελετὴ προσέλαβε περισσότερον ἢ ἄλλοτε πανηγυρικὸν καὶ λαμπρὸν χαρακτῆρα, διότι, διὰ πρώτην φοράν, παρίσταται ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων, ὁ κ. Νόβας, ὁ ὁποῖος συμβαίνει νὰ εἶναι καὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ ἀνωτάτου Πνευματικοῦ Ἱδρύματος τῆς χώρας, τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, ἐκλεκτοὶ ἐκπρόσωποι τῶν Ἐπιμελητηρίων, πλειὰς διακεκριμένων πνευματικῶν ἀνθρώπων, ὡς καὶ σημαντικὴ ἀντιπροσωπεία ὑπαλλήλων τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

» Οἱ Λάϊονς, ἡ σοβαρὰ αὕτη ὁμὰς εὐυπολήπτων κυρίων, διὰ τῶν ἐκδηλώσεών των, ὡς ἡ σημερινή, ἐπιδιώκουν, ἐκτὸς τοῦ δημοσίου ἐπαίνου τῶν διακεκριμένων πράξεων καὶ τῶν φορέων των, ὅπως ὑποδαυλίσουν, ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, τὸν δημιουργικὸν ζῆλον τῶν μελῶν τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν καὶ δὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, τῆς ὁποίας ὑπογραμμίζουν οὕτω τὴν ὑψηλὴν κοινωνικὴν ἀποστολήν.

» Κατὰ ταῦτα χάριτας πολλὰς ὀφείλω πρὸς τοὺς Λάϊονς τῶν Ἀθηνῶν, τοὺς ὁποίους καὶ εὐχαριστῶ θερμῶς, διότι, διὰ τῆς εὐγενοῦς πρωτοβουλίας των, προβάλλουν, κατὰ τὸν πλέον τιμητικὸν τρόπον, τὸ ὑπὲρ τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, τῆς Πολιτείας καὶ τῆς Πατρίδος, ἔργον τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

»Ἂς μοῦ ἐπιτραπῇ, ἤδη, νὰ ὑπογραμμίσω ὅτι οἱ Λάϊονς, κατὰ παράδοσιν πλέον, ἐξαίρουν δημοσίᾳ καὶ ἐπιβραβεύουν πράξεις ὀφειλομένας ὄχι εἰς τὴν δραστηριότητα αὐτῶν τῶν ἰδίων, ἀλλ' εἰς ἐκείνην προσώπων μὴ ἀνηκόντων εἰς τὸν κύκλον των.

»Ἡ ἀνωτέρω ἔμμονος ἀποχὴ ἀπὸ πάσης αὐτοπροβολῆς καὶ ἡ ἔξαρσις καὶ προβολὴ πράξεων, ὀφειλομένων εἰς τὴν δραστηριότητα τρίτων, ἀποτελεῖ καὶ τὸν σπουδαιότερον τίτλον τιμῆς διὰ τὴν Λέσχην τῶν Λάϊονς, τῆς ὁποίας ἡ πολυσχιδὴς κοινωφελὴς δραστηριότης εἶναι εὐφήμως γνωστή.

» Καὶ ἤδη αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην, ὅπως συγχαρῶ καὶ δημοσίᾳ τὸν τιμώμενον ἀστυφύλακα κ. Μιχαλόπουλον, ὁ ὁποῖος, διὰ τῶν ἀναφερθεισῶν ὑπὸ τοῦ Στρατηγοῦ κ. Πεταλᾶ προσπαθειῶν καὶ ἐπιτυχιῶν του, συνέβαλε, σοβαρῶς, εἰς τὴν ἐμπέδωσιν τοῦ αἰσθήματος ἀσφαλείας τῶν πολιτῶν, τόσον ἀναγκαίου διὰ τὴν ἀπερίσπαστον καὶ ἀποδοτικὴν ἐπίδοσίν των, εἰς τὰ εἰρηνικά των ἔργα.

» Δὲν κρίνω ἄσκοπον νὰ ὑπογραμμίσω, ἐπ' εὐκαιρίᾳ, ὅτι ὁ κ. Μιχαλόπουλος, ἕνας ἄριστος ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀστυνομικός, πλὴν τῶν μνημονευθεισῶν ἐπιτυχιῶν του, ἐπεδείξατο, ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν, ἐξακολουθητικῶς, ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα, ἐργατικότητα, ζῆλον καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὸ καθῆκον.

» Κατόπιν ὅλων αὐτῶν, ὀφείλω, ἀκόμη, νὰ εὐχαριστήσω τὸν τιμώμενον, διότι, διὰ τῆς ἀφοσιώσεώς του εἰς τὸ καθῆκον, τῆς ἀκαταπονήτου δραστηριότητός του καὶ τῶν μεθοδικῶν, ὅσον καὶ εὐφυῶν ἐνεργειῶν του, μεθ' ὧν ἐπιδίδεται εἰς τὸ ἀθόρυβον, ἀλλὰ καὶ τόσον κοινωφελὲς ἔργον του, ἤχθη εἰς τὰ προαναφερθέντα ἀποτελέσματα καὶ παρέσχεν οὕτω τὴν δυνατότητα εἰς τὴν Λέσχην τῶν Λάϊονς τῶν Ἀθηνῶν, ὅπως ἐπιβραβεύσῃ αὐτὸν καὶ ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει τοὺς συναδέλφους του ἐν τῷ συνόλῳ των, ἐνῷ, ἐξ ἄλλου, ἀνύψωσεν ἑαυτὸν εἰς θέσιν ἐξόχου παραδείγματος, ἐμπνέοντος τοὺς συναδέλφους του εἰς ἀνάπτυξιν εὐγενοῦς ἁμίλλης, ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ τε κοινοῦ καὶ τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

» Περαίνων, ἤδη, ἐπιθυμῶ νὰ ἐκφράσω προσωπικῶς, ἀλλὰ καὶ ἐξ ὀνόματος ὅλων τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν πρὸς τοὺς Λάϊονς τῶν Ἀθηνῶν, διότι, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἀστυφύλακος κ. Μιχαλοπούλου, τιμοῦν τὴν ἐπίμοχθον ἐργασίαν ὅλων ἡμῶν, διὰ τὴν ἐξασφάλισιν ἀσφαλοῦς, συμφώνου πρὸς τοὺς νόμους τῆς Πολιτείας, πολιτισμένης καὶ ἁρμονικῆς συμβιώσεως τῶν πολιτῶν».

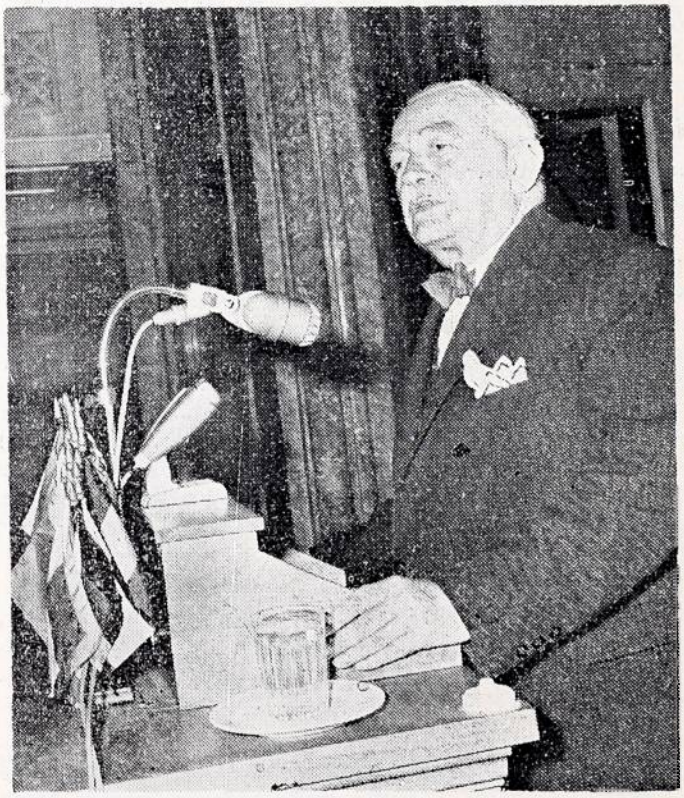
Τὴν ὅλην τελετὴν ἔκλεισεν ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς καὶ τοῦ Ἀκαδημίας κ. Γ. Ἀθανασιάδης—Νόβας, ὁ ὁποῖος, δι' ἐμπνευσμένων λόγων, ἐξῆρε τὸ ἔργον τῶν Λάϊονς καὶ ἐγκωμίασε τὴν ἀποστολὴν τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων. Ἐτόνισε μεταξὺ τῶν ἄλλων ὁ κ. Νόβας:

«Εἶναι γεγονὸς ὅτι ἡ παρακολούθησις τοῦ δημοσίου βίου ἀπὸ τὴν κοινωνίαν κάπως ἐναργέστερον, συντελεῖ κατὰ πολὺ καὶ εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῶν ὀργάνων τῆς Πολιτείας καὶ εἰς τὸν παραδειγματισμὸν καὶ εἰς τὴν δημιουργίαν ἁμίλλης εὐγενοῦς. Εἶναι ἄξιοι συγχαρητηρίων οἱ Λάϊονς καὶ δράττομαι τῆς εὐκαιρίας νὰ συγχαρῶ τὸν κ. Πρόεδρον καὶ ὅλα τὰ μέλη τὰ παρόντα, οἱ ὁποῖοι εἶχαν τὴν εὐγενῆ αὐτὴν πρωτοβουλίαν.

»Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ Ἀστυνομία Πόλεων, τῆς ὁποίας καὶ ἐγὼ παρηκολούθησα ἀπὸ τὰ πρῶτα της βήματα τὴν ἵδρυσιν, τὴν ὀργάνωσιν καὶ τὴν δρᾶσιν καὶ εἶχα τὴν τιμὴν ἐπανειλημμένως ὡς ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν—τὴν πρώτη φορὰ τακτικός, τὴ δεύτερη προσωρινός—ἐκ τοῦ σύνεγγυς νὰ παρακολουθήσω τὴν δρᾶσιν της καὶ τὴν πάντοτε δημιουργικὴν προσπάθειαν ἀνυψώσεως τοῦ Σώματος καὶ ὀργανικῶς καὶ ἠθικῶς, προσφέρει πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὴν πρωτεύουσάν μας καὶ εἰς τὰς ἄλλας πόλεις, ὅπου ἔχει ἐγκαθιδρυθῆ.

» Εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὴν πρόσκλησιν ποὺ μοῦ ἐκάματε νὰ παρακολουθήσω τὴν σεμνὴν αὐτὴν τελετήν. Συγχαίρω ἐκ νέου τὴν ὀργάνωσιν τῆς Λέσχης τῶν Λάϊονς καὶ τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ τὸν τιμώμενον κ. Μιχαλό-

πουλον. Καὶ εὔχομαι νὰ ὑπάρχῃ πάντοτε αὐτὸ τὸ αἴσθημα τῆς ἱκανοποιήσεως ἀπὸ τὴν δρᾶσιν καὶ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ Σώματος Ἀστυνομίας Πόλεων».



Ὁ κ. Γ. Ἀθανασιάδης-Νόβας, Πρόεδρος τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, ἐκφωνῶν τὸν λόγον του.

Θερμὰ συγχαρητήρια ἐκφράζουν καὶ αἱ στῆλαι αὐταὶ πρὸς τὸν ἀστυφύλακα κ. Ν. Μιχαλόπουλον. Ἂς εἶναι πάντοτε ἔμβλημά του καὶ ἔμβλημα ὅλων μας τὸ **«Αἰὲν ἀριστεύειν!»...**

ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΚΑΙ ΔΕΞΙΩΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ ΠΡΟΣ ΤΑ ΣΤΕΛΕΧΗ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ

ΕΙΣ ΤΑ ΠΛΑΙΣΙΑ τῶν κατ' ἔτος διενεργουμένων ἐπισκέψεων εἰς ἀνωτάτας Σχολὰς καὶ Ἱδρύματα, εἰς νευραλγικὰς κρατικὰς ὑπηρεσίας, ἀρχαιολογικοὺς χώρους κ.λ., ἡ Σχολὴ Ἐπιμορφώσεως Στελεχῶν Ἐθνικῆς Ἀμύνης ἐπεσκέφθη κατὰ τὰς μεσημβρινὰς ὥρας τῆς 7ης Μαΐου καὶ τὴν Σχολὴν Ἀξιωματικῶν Ἀστυνομίας Πόλεων, πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν φοιτώντων ἐπὶ ἀστυνομικῶν γενικῶς ζητημάτων.

Πρόκειται περὶ ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν τοῦ Στρατοῦ, Ναυτικοῦ, Ἀεροπορίας, Χωροφυλακῆς, Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ ἀνωτέρων ὑπαλλήλων διαφόρων Ὑπουργείων, οἱ ὁποῖοι ἐκλέγονται ἑκάστοτε ὑπὸ τῶν ὑπηρεσιῶν των, πρὸς ἐτησίαν φοίτησιν εἰς τὴν Σχολὴν Ἐθνικῆς Ἀμύνης. Πρόκειται ἐπίσης περὶ ἐπισκέψεως, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ μέρος ἑνὸς εὐρυτάτου προγράμματος ποικίλων ἐκδηλώσεων, ἀπο-

σκοποῦντος εἰς τὴν πλήρη ἐνημέρωσιν τῶν φοιτώντων ἐπὶ ὅλων τῶν τομέων τῆς ἑλληνικῆς πραγματικότητος.

Τοὺς ἀφιχθέντας ὑπεδέχθη ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς κ. Π. Λυκούσης, 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Α', ὁ ὁποῖος ἔδωσεν ἐμπεριστατωμένην διάλεξιν περὶ τῆς ὀργανώσεως, τοῦ ρόλου καὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων. Εἶπεν ὁ κ. Λυκούσης ὅτι ἡ 'Αστυνομία Πόλεων εἶναι ὁ τελευταῖος σταθμὸς τῆς ἐξελίξεως τοῦ ἀστυνομικοῦ θεσμοῦ ἐν 'Ελλάδι, σήμερον δέ, 'Αστυνομία Πόλεων καὶ 'Ελληνικὴ Βασιλικὴ Χωροφυλακὴ μάχονται συνεχῶς καὶ ἐν πολέμῳ καὶ ἐν εἰρήνῃ κατὰ παντοίων ἐχθρῶν τῆς τάξεως καὶ τῆς ἀσφαλείας. Μόνον ὑπὸ καλὰς προϋποθέσεις τάξεως καὶ ἀσφαλείας, ἐτόνισεν, εἶναι δυνατὸν τὸ ἄτομον καὶ ἡ πολιτεία νὰ διανοίξουν ὁδοὺς προόδου καὶ εὐημερίας καὶ ἐκ τούτου σαφῶς καταφαίνεται ἡ σπουδαιότης τῆς ἀστυνομικῆς ἀποστολῆς.



Τὰ στελέχη τῆς Σχολῆς 'Εθνικῆς 'Αμύνης πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς Σχολῆς 'Αξιωματικῶν 'Αστυνομίας Πόλεων. Μεταξὺ αὐτῶν ὁ 'Αρχηγὸς τῆς περιόδου 1964-1965 'Υποναύαρχος κ. Χ. Φούφας, ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς μας κ. Π. Λυκούσης, ὁ Διευθυντὴς τῆς 'Αστυνομίας Πειραιῶς κ. Βασιλάκος καὶ ἄλλοι.

'Εν συνεχείᾳ ὁ ὁμιλητὴς ἀνεφέρθη εἰς τὰ ἀπὸ τοῦ 1828 μέχρι τοῦ 1921 κρατοῦντα εἰς τὴν χώραν μας ἀναφορικῶς μὲ τὴν ἀστυνόμευσιν καὶ ἀνέλυσε τὰ τῆς συστάσεως τοῦ θεσμοῦ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων. 'Ακολούθως ἐξῆρε τὴν ἀποστολὴν καὶ τὸ ἔργον τῆς 'Αστυνομίας καὶ ἔδωσε μίαν παραστατικὴν εἰκόνα ἐν σχέσει μὲ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων καὶ γενικῶς τῆς κειμένης νομοθεσίας, τὴν ταχεῖαν καὶ πρόθυμον ἐξυπηρέτησιν τῶν πολιτῶν, τὴν δίωξιν τῶν πάσης φύσεως κακοποιῶν, τὴν τήρησιν τῆς δημοσίας τάξεως καὶ εἰδικώτερον τὴν ρύθμισιν τῆς κυκλοφορίας ὀχημάτων καὶ πεζῶν, τὴν ἀγορανομικὴν προστασίαν τοῦ κοινοῦ, τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἀντεθνικῶν προπαγανδῶν καὶ δὴ τῆς κομμουνιστικῆς κ.λ. Εἰδικώτερον ἀνεφέρθη εἰς τὸ τεραστίας ἐκτάσεως προληπτικὸν ἔργον τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, εἰς τὸ κατασταλτικὸν τοιοῦτον, τὸν πάσης μορφῆς ἔλεγχον τῶν ἀλ-

λοδαπῶν, τὴν μεγίστην συμβολὴν τῆς 'Αστυνομίας εἰς τὸν τομέα τοῦ Τουρισμοῦ καὶ τὴν εὐρεῖαν προστασίαν τοῦ Συναλλάγματος. 'Εν τέλει ἀπέτισε φόρον τιμῆς εἰς τοὺς ἡρωικοὺς νεκροὺς καὶ τραυματίας τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ τὴν κοινωνίαν καθήκοντος, καταχειροκροτηθεὶς καὶ ἀποσπάσας τὰ συγχαρητήρια ἁπάντων τῶν στελεχῶν τῆς Σχολῆς 'Εθνικῆς 'Αμύνης.

'Επηκολούθησεν ἑλληνικωτάτη καὶ πλήρης ἐνθουσιασμοῦ δεξίωσις, εἰς τὴν αἴθουσαν τελετῶν τῆς Σχολῆς μας. Κατ' αὐτὴν παρευρέθησαν—πλὴν τῶν στελεχῶν τῆς Σ.Ε.Α. καὶ τοῦ δεξιουμένου ταῦτα Διοικητοῦ τῆς Σχολῆς κ. Π. Λυκούση—ὁ 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Πειραιῶς κ. Δ. Βασιλάκος, ὁ Διοικητὴς τῆς Υ.Γ.Α. 'Αθηνῶν κ. Γ. Ταμιωλάκης, ὁ πρῶτος 'Υποδιευθυντὴς τῆς 'Αστυνομικῆς Διευθύνσεως 'Αθηνῶν κ. Α. Στρατῆς, ὁ Διοικητὴς τῆς 'Υποδιευθύνσεως 'Αγορανομίας 'Αθηνῶν κ. Ν. Τσαλτάκης, ὁ 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Β' κ. Θ. Γαλανόπουλος, ὁ 'Υποδιοικητὴς τῆς Σχολῆς 'Αξιωματικῶν 'Αστυνομίας κ. Κ. Πολίτης, ὁ Κοσμήτωρ τῆς Σχολῆς κ. Λ. Παπαθανασίου, ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς 'Αστυφυλάκων κ. Α. Ντουφεξῆς καὶ οἱ 'Υπαστυνόμοι Α'—ἐκπαιδευταὶ τῆς Σχολῆς 'Αξιωματικῶν—κ.κ. Π. Βλαχάκης, Κ. Κουβέλης, Σ. 'Αβραάμ, Κ. Νοτάκης καὶ Δ. Χατζάκος. 'Από ἀστυνομικῆς ἀκόμη πλευρᾶς παρίστατο—καὶ ἐξεπροσώπει τὴν 'Αστυνομίαν Πόλεων εἰς τὴν Σχολὴν 'Εθνικῆς 'Αμύνης—ὁ μοναδικὸς ἐφετεινὸς «φοιτητής», ὁ 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Β' καὶ Β. Σακελλαρίου.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ δεξίωσις αὐτὴ ὑπερέβη πᾶσαν προσδοκίαν ἀπὸ πλευρᾶς ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἑλληνικωτάτης διασκεδάσεως. Βοηθούντων τοῦ πνεύματος ἀλληλεγγύης καὶ κατανοήσεως ποὺ διέπουν τὰ ἐπιφανῆ στελέχη τῆς ἑλληνικῆς κρατικῆς μηχανῆς, τοῦ πλουσιωτάτου «μπουφὲ» καὶ ἑνὸς τμήματος τῆς φιλαρμονικῆς μας, ὑπὸ τὴν μουσικὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐκλεκτοῦ συναδέλφου καὶ μουσουργοῦ κ. Δ. Μπουκουβάλα, διήρκεσεν ἐπὶ δίωρον, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ὁποίου ἐχορεύθησαν ἅπαντες σχεδὸν οἱ ἑλληνικοὶ χοροί. 'Ο γράφων δὲν ἠμπορεῖ ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ νὰ παραλείψῃ μερικὰς «δεινὰς» χορευτικὰς ἐπιδόσεις ποὺ ἐσημείωσε : Τοῦ 'Αστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Πειραιῶς κ. Δ. Βασιλάκου εἰς τὸν «καλαματιανόν», τοῦ Διοικητοῦ Υ.Γ.Α. 'Αθηνῶν κ. Γ. Ταμιωλάκη εἰς τὸν «κρητικόν», τοῦ Διοικητοῦ τῆς Σχολῆς 'Αξιωματικῶν 'Αστυνομίας Πόλεων κ. Π. Λυκούση εἰς τὸν «τσάμικον», τοῦ Συνταγματάρχου κ. Πετροπούλου εἰς ὅλα αὐτὰ συλλήβδην καὶ τοῦ συναδέλφου κ. Π. Βλαχάκη εἰς τόν... ζεϊμπέκικον! Ἂς μοῦ συγχωρηθοῦν αὐταὶ αἱ «ἀποκαλύψεις» ἀπὸ ὅλους τοὺς σεβαστοὺς προϊσταμένους μου, ὅπως καὶ τὸ ὅτι δὲν συνεκράτησα τὰ ὀνόματα τόσων ἄλλων «δεινῶν» χορευτῶν μεταξὺ τῶν κ.κ. συνταγματαρχῶν, τῶν πλοιάρχων, σμηνάρχων καὶ ἀνωτέρων δημοσίων ὑπαλλήλων...

'Η λαμπρὰ καθ' ὅλα δεξίωσις ἔκλεισε μὲ συγκινητικὸν ἀποχαιρετισμὸν ἀπὸ μικροφώνου ἐκ μέρους τοῦ κ. Π. Λυκούση. 'Απήντησεν ὁ 'Αρχηγὸς τῆς ἐφετεινῆς ἐκπαιδευτικῆς περιόδου Σχολῆς 'Εθνικῆς 'Αμύνης, 'Υποναύαρχος κ. Χ. Φούφας, ὁ ὁποῖος ἔπλεξε τὸ ἐγκώμιον τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων καὶ συνεχάρη τὸν κ. Π. Λυκούσην διὰ τὰ ὅσα οἱ φοιτῶντες ἤκουσαν καὶ ἔζησαν ἐπὶ ἕνα τρίωρον εἰς τὴν Σχολήν μας. 'Ακολούθως οἱ φιλοξενηθέντες ἐπεβιβάσθησαν τῶν ἀναμενόντων λεωφορείων καὶ ἀνεχώρησαν μὲ τὰς πανθομολογουμένως καλυτέρας ἐντυπώσεις.

Εἶχε προστεθῇ μία ἀκόμη ἐπαινετὴ ἀστυνομικὴ ἐκδήλωσις εἰς τὰς σχέσεις 'Αστυνομίας καὶ ἐπιφανῶν ἐκπροσώπων τῶν λοιπῶν ἀρχῶν.

Χ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ



Ὑπὸ τοῦ κ. Ν.Α.

* ΕΠΤΑ νεαροὶ ἔφτιαξαν συμμορία γιὰ νὰ κλέβουν μοτοποδήλατα ἀπὸ τὶς συνοικίες τῶν Ἀθηνῶν. Ὅλοι εἶναι ἡλικίας 17 - 19 ἐτῶν. Ὁ ἕνας εἶναι τεχνίτης μοτοποδηλάτων, ὁ ἄλλος ὑδραυλικός, ὁ τρίτος τεχνίτης αὐτοκινήτων, ἄλλος ξυλουργὸς καὶ ἕνας μαθητής. Εὐτυχῶς συνελήφθησαν καὶ ἐξηκριβώθη ὅτι εἶχαν κλέψει ἑκατὸ μοτοποδήλατα, τὰ ὁποῖα διέλυαν καὶ πωλοῦσαν τὰ ἐξαρτήματα ὡς ἀνταλλακτικά. Εἴκοσι μοτοποδήλατα εὑρέθησαν ἄθικτα (9-4-65).

* ΔΥΟ ριφιφῆδες 15ετεῖς συνελήφθησαν στὴν Ἁγία Παρασκευὴ (Ἀττικῆς), γιατὶ εἶχαν κάνει τρεῖς κλοπὲς διὰ ρήξεως περιπτέρων (10-4-1965).

* Ὁ ΣΩΜΑΤΕΜΠΟΡΟΣ Γ. Θ. Ἀλεξανδρόπουλος, ἐτῶν 32, συνελήφθη γιατὶ ἀπὸ τοῦ 1961 ἐξέδιδε τὴν σύζυγό του, Ἀμαλία, ἐτῶν 27, τὴν ὁποία εἶχε χαρακτηρίσει ἄσεμνο. Ταυτοχρόνως ὅμως τὴν ἐξυλοκοποῦσε ἀγρίως ὅταν νόμιζε ὅτι δὲν τοῦ ἔδινε σωστὸ λογαριασμὸ τῶν εἰσπράξεων. Τώρα ἡ Ἀμαλία βρίσκεται στὸ νοσοκομεῖο ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἄγριο ξυλοκόπημα καὶ ὁ Ἀλεξανδρόπουλος στὴν εἰσαγγελία (12-4-65).

* Τὸ ΣΤΑΥΡΟ τους ἔκαναν οἱ δυὸ διαρρῆκτες Ν.Ο., ἐτῶν 70 καὶ Α.Κ., ἐτῶν 33, πρὶν ἀπὸ κάθε διάρρηξι γραφείου καὶ ἔτσι ἄρχιζαν αἰσιόδοξοι μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι θὰ τοὺς βοηθήσῃ ὁ Θεός. Ἀλλὰ κατὰ τὴν 17η ἐπιχείρησι, στὸ μέγαρο τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας 91, ἀτύχησαν καὶ συνελήφθησαν. Ὁ Ν.Ο. ἐξηκριβώθη ὅτι εἶχε στὴ τσέπη του καὶ φυλακτό (15-4-1965).

* Ὁ ΨΥΧΡΑΙΜΟΣ κλέπτης ἦταν κουφός. Ὁ νυκτοφύλακας τῆς ὑαλουργίας «Γιούλα» εἶδε ἕναν ἄγνωστο νὰ προχωρῇ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἐργοστασίου καὶ τοῦ φώναξε νὰ σταματήσῃ, ἀλλὰ ἐκεῖνος συνέχισε τὸν δρόμο του σὰν νὰ μὴν ἄκουσε. Ἔτρεξε τότε πίσω του φωνάζοντας πάντα, ἀλλὰ ὁ ἄγνωστος, οὔτε ταραχὴ ἔδειξε, οὔτε ἔτρεξε νὰ φύγῃ. Μόλις ὅμως ὁ νυκτοφύλακας βγῆκε μπροστά του, ἔβγαλε ἕνα πιστόλι καὶ χρησιμοποιώντας το σὰν ρόπαλο, τὸν κτύπησε στὸ κεφάλι καὶ ἐξηφανίσθη. Καὶ εἶχε νὰ τὸ κάνῃ ὁ νυκτοφύλακας ὅτι συνήντησε τὸν πιὸ ψύχραιμο κλέπτη τοῦ κόσμου, μέχρι ποὺ ἀπεκαλύφθη, ὅτι ὁ κλέπτης ἦταν ὁ Π. Μαγνίσαλης, ἐτῶν 25, ἐργάτης, καὶ ἐκ γενετῆς... κωφάλαλος (14-4-65).

* Ἡ ΜΟΙΡΑ πάντα ἠλεκτρίζει τὶς γυναῖκες. Ἔτσι καὶ ἡ ἁπλοϊκὴ γυναίκα ποὺ ἔμενε στὸ Ν. Ἡράκλειο ἔχασε τὶς οἰκονομίες της, 6.500 δραχμές.

— Νὰ σοῦ ποῦμε τὴ μοῖρα σου ;

— Τὴν ξέρω καὶ εἶναι κακορίζικη.

— Νὰ σοῦ ποῦμε ἂν θὰ πεθάνῃς.

— Χριστὸς καὶ Παναγιά.

— Βλέπεις αὐτὴ τὴν ἄσπρη κλωστή ; Θὰ τὴν κάνουμε κόμπο καὶ ἅμα μαυρίσῃ θὰ πεθάνῃς.

Καὶ φυσικὰ δὲν μαύρισε ἡ ἄσπρη κλωστὴ καὶ φυσικὰ χάρηκε ἡ κοπελίτσα, ἀλλὰ καθὼς κοίταζε τὶς τσιγγάνες, περιῆλθε σὲ κατάστασι ὑπνώσεως καὶ ὅταν συνῆλθε, ἔλειπαν καὶ οἱ τσιγγάνες καὶ οἱ 6.500 δραχ. ἀπὸ τὸ μπαοῦλο. Καὶ οἱ μὲν τσιγγάνες βρέθηκαν σ' ἕνα τσαντήρι, στὸ Μενίδι, καὶ κατεδικάσθησαν εἰς ἑπτὰ

μηνῶν φυλάκισι, ἀλλὰ οἱ 6.500 δραχμὲς χάθηκαν μαζὶ μὲ τὴν ἐλπίδα γιὰ τὸ οἰκοπεδάκι (14-4-65).

* ΤΟ ΜΟΥΣΙ τὸν ἐπρόδωσε. Ἦταν τουρίστας καὶ ἔκρινε καλὸ νὰ κλέψῃ ἕνα μοτοποδήλατο γιὰ τὶς περιοδεῖες του. Μαζὶ μὲ δύο ἄλλους νεαρούς, τὸν Α.Τ., ἐτῶν 16 καὶ τὸν Α.Π., ἐτῶν 19, ποὺ εἶχαν κι' αὐτοὶ κλέψει μοτοποδήλατα, ἔκαναν νυκτερινὴ περιήγησι. Τὸ περιπολικὸ ὅμως αὐτοκίνητο ἐθεώρησε ὑπόπτους τοὺς νεαροὺς καὶ τὸν τουρίστα μὲ τὸ μούσι καὶ ἔτσι διέκοψε τὴν περιοδεία τους (14-4-65).

* ΟΙ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΟΙ διεθνῶν διπλωμάτων ὁδηγῶν αὐτοκινήτων ἦταν Ἕλληνες καὶ εἶχαν τὴν ἕδρα τους στὴν Ἀθήνα. Οἱ δυό, ἤτοι ὁ Π.Π. καὶ ὁ Δ.Β., συνελήφθησαν στὴν Ἀθήνα. Οἱ ἄλλοι τρεῖς βρίσκονται στὴ Γερμανία καὶ εἶναι: οἱ Δ.Α.Δ., Χ. Τ. καὶ Λ.Κ. Τοὺς ἀναζητεῖ ἡ Ἰντερπόλ (17-4-65).

* ΤΑ ΒΑΡΕΛΟΤΑ καὶ τὰ πυροτεχνήματα προκάλεσαν τὸν τραυματισμὸ 79 ἀτόμων στὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ. Ἐπίσης ἀπὸ ρουκέτα ποὺ ἐρρίφθη ἀπὸ ἄγνωστο, προεκλήθη πυρκαϊὰ σὲ διαμέρισμα τῆς ὁδοῦ Λουκιανοῦ 6. Ἀκούσθηκαν καὶ ἀρκετὰ μάσκουλα ποὺ τὰ ἔρριχναν οἱ ἐκκλησιαστικὲς ἐπιτροπὲς μετὰ τὴν Ἀνάστασι. Σὲ μιὰ περίπτωσι, ἕνα παιδί, 13 ἐτῶν, πλησίασε καὶ καμάρωνε τὸ μάσκουλο, ὅταν δὲ ἐβεβαιώθη ὅτι δὲν τὸν ἔβλεπε κανείς, ἔβαλε φωτιὰ στὸ φυτίλι καὶ ἀπομακρύθηκε. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἔκρηξις ἄργησε, πλησίασε ξανὰ καὶ ἐπεχείρησε νὰ φυσήξῃ τὸ φυτίλι. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ μάσκουλο ἔσκασε καὶ τὸ ἐτραυμάτισε θανάσιμα (27-4-65).

* ΔΙΑΡΡΗΞΙΣ σὲ σπίτι καὶ ἁπαγωγὴ χρηματοκιβωτίου μὲ 200.000 δραχμὲς καὶ ἄλλα ἀντικείμενα ἔγινε ἀπὸ ἀγνώστους στὸ Μαρούσι, ὁδὸς Ἡρώδου Ἀττικοῦ (19-4-65).

ΞΕΝΗ ΕΙΔΗΣΕΟΓΡΑΦΙΑ

* ΜΟΙΑΖΕΙ μὲ ἀπίθανη ἱστορία ἡ περίπτωσις τῆς Ἀγγλίδος ποὺ προσέφερε τσάϊ στοὺς διαρρῆκτες τοῦ χρηματοκιβωτίου της. Ἡ σχετικὴ εἴδησις ἔχει ὡς ἀκολούθως : Στὴ Βρεταννία, ἡ ὥρα τοῦ τσαγιοῦ εἶναι ἱερὴ ἀκόμη καὶ γιὰ τοὺς γκάγκστερς. Ἡ κυρία Κάθριν Ο'Γκρέηντυ, ἡλικίας 70 ἐτῶν, ζέσταινε τὸ νερὸ γιὰ τὸ τσάϊ της ὅταν ἄκουσε θόρυβο στὸ κάτω ὄροφο τοῦ σπιτιοῦ της. Κατέβαινε μὲ ἀθόρυβα βήματα γιὰ νὰ ἰδῇ τί συνέβαινε. Τρεῖς γκάγκστερς ἐπιχειροῦσαν νὰ διαρρήξουν τὸ χρηματοκιβώτιό της. Χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμία της παρακολουθοῦσε τοὺς διαρρῆκτες χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι ἡ πρᾶξις τους τὴν τρομάζει ἢ τὴν ἐκπλήσσει. «Προσφέρατέ μας λοιπὸν ἕνα φλυτζάνι τσάϊ, ἐνῶ οἱ σύντροφοί μου θὰ τελειώνουν τὴν ἐργασία τους», τῆς εἶπε ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας, μόλις τὴν ἀντελήφθη. Ἡ κυρία Ο'Γκρέηντυ ἐσερβίρισε μὲ εὐγένεια τοὺς κακοποιούς. Ἀφοῦ ἀπήλαυσαν τὸ τσάϊ τους, οἱ τρεῖς ἄνδρες ἀπῆλθον συναποκομίζοντες 200 λίρας, ὅσες εὑρίσκοντο στὸ χρηματοκιβώτιο τῆς εὐγενεστάτης οἰκοδεσποίνης.

Ἡ περίπτωσις αὐτὴ μοῦ θύμισε μιὰ διήγησι τοῦ παποῦ μου. Μοῦ εἶχεν εἴπει ὅτι πρὸ πολλῶν ἐτῶν, στὴ Δημητσάνα, δύο κλέφτες μπῆκαν στὴ σιταποθήκη ἑνὸς καλοῦ νοικοκύρη καὶ ἀφοῦ γέμισαν ἕνα σακκὶ σιτάρι, τὸ φορτώθηκε ὁ ἕνας καὶ ἑτοιμαζόταν νὰ φύγουν. Κείνη τὴ στιγμὴ παρουσιάσθηκε ὁ ἰδιοκτήτης καὶ ἀντὶ νὰ θυμώσῃ ἢ νὰ φωνάξῃ, λέγει : «Μὰ γιατὶ μόνο ὁ ἕνας φορτώθηκε; Ἔλα καὶ σὺ νὰ πάρης ἕνα σακκί». Καὶ ἔδωσε καὶ στὸ δεύτερο σιτάρι, λέγοντας : «Ἄλλοτε νὰ μὴν ἔρχεστε κρυφά, ἐλᾶτε σὲ μένα καὶ ζητήσετέ μου ὅ,τι θέλετε».

* ΛΗΣΤΕΙΑ διέπραξαν τρεῖς ἄνθρωποι τοῦ ὑποκόσμου. Οἱ Γ.Τ., ἐτῶν 25, Δ.Μ.,ἐτῶν 19 καὶ Μ.Σ., ἐτῶν 27, οἱ ὁποῖοι διασκεδάζοντες στὸ κέντρο «Χαβάη» παρέσυραν τὸν Καναδὸ κ. Μπὲρτ Οὐρμπίσκη, ἐτῶν 25, γιὰ νὰ συνεχίσουν τὴ διασκέδασί τους ἀλλοῦ καὶ στὴν ὁδὸν Ἀλαμάνας, ὑπὸ τὴν ἀπειλὴ μαχαιριοῦ, τοῦ πῆραν 200 δραχμὲς καὶ τὸ σακκάκι του. Ὁ Καναδὸς εἶχε τὴν πρόνοια τὰ ἄλλα λεφτά του νὰ τὰ ἀφήνῃ στὴν ὑπεύθυνο τοῦ ξενοδοχείου «Ρίο», ὅπου διέμενε.

Ν. Α.



ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Μηλιώνη Χρίστου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κανάρη 21, στὴν πλατεῖα «Φιλικῆς Ἑταιρίας» (Κολωνακίου).

Ὁ Χρῖστος Μηλιώνης, ἁρματολὸς καὶ κλέφτης τοῦ ΙΗ αἰῶνος, γεννήθηκε στὴ Δωρίδα. Ἔδρασε μὲ τοὺς Λάμπρο Τσεκούρα καὶ Βλαχαρμάτα καὶ τὰ κατορθώματά του ἀναφέρονται στὰ δημοτικὰ τραγούδια καὶ τὶς λαϊκὲς τοπικὲς παραδόσεις.

Μήλου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Καυκάσου 31, στὸ «Πολύγωνο», ἀπέναντι ἀπὸ τὴ Σχολὴ Εὐελπίδων.

Πρόκειται γιὰ τὸ γνωστὸ νησὶ τοῦ Αἰγαίου, ποὺ ἀνήκει στὸ σύμπλεγμα τῶν Κυκλάδων καὶ ἔχει ἔκτασι μὲν 158,06 τετρ. χιλ., πληθυσμὸ δὲ περὶ τοὺς 5 χιλιάδες κατοίκους. Τὸ λιμάνι τῆς Μήλου εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα φυσικὰ λιμάνια τοῦ κόσμου. Στὴ Μῆλο ὑπάρχουν ἀργυροῦχος βαρίτης, ἀργυροῦχοι τόφφοι, μεταλλεύματα μολύβδου καὶ μαγγανίου, γύψος, θειομετάλλευμα, στυπτηρία καὶ μυλόπετρες.

Ἀρχικὰ τὴν Μῆλο κατώκισαν Φοίνικες, ἀργότερα δὲ Δωριεῖς καὶ Μινῦες ἀπὸ τὴν Λακωνία. Ἔλαβε μέρος στὴ ναυμαχία τῆς Σαλαμῖνος (480 π.Χ.) καὶ τὸ 416 κατελήφθη ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους. Τὴν ἐποχὴ τῶν Βυζαντινῶν, ὑπήγετο στὸ θέμα τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Τὸ 1207 ἡνώθη μὲ τὸ δουκᾶτο τῆς Νάξου, τὸ 1537 ἐκυριεύθη ἀπὸ τὸν Χαϊρεδδὶν Βαρβαρόσσα καὶ τὸ 1677 κατέστη «βασίλειον», ὑπὸ τὸν Ἕλληνα πειρατὴν Ἰωάννην Κάψην.

Ἡ Μῆλος, κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, ὑπῆρξε ἕνα ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα κέντρα τοῦ Κυκλαδικοῦ πολιτισμοῦ. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στοῦ «Ζωγράφου»).

Μηνιάτη Ἠλία.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μάρκου Μουσούρου 14, στὸ «Μέτς».

Ὁ Ἠλίας Μηνιάτης (1669-1714), λόγιος κληρικός, συγγραφεὺς καὶ ἐπιφανὴς ἐκκλησιαστικὸς ῥήτωρ, κατήγετο ἀπὸ τὸ Ληξούρι τῆς Κεφαλληνίας. Κατ'

ἀρχὰς ἐδίδασκε στὴ Βενετία, Κεφαλληνία καὶ Ζάκυνθο καὶ ἀργότερα διωρίσθη καθηγητὴς τῆς πατριαρχικῆς σχολῆς καὶ ἱεροκήρυξ τῆς Μ. Ἐκκλησίας. Ὅταν ἀργότερα παρητήθη, ἐπέστρεψε στὴν πατρίδα του καὶ διωρίσθη ἀρχιεπίσκοπος Κερνίτσης καὶ Καλαβρύτων (1711).

Ὁμιλώντας καὶ γράφοντας σὲ ἁπλοελληνικὴ γλῶσσα, κατέστη ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον ἀγαπητοὺς λογίους τὴν ἐποχὴ τῆς τουρκοκρατίας. Οἱ ρητορικοί του λόγοι ποὺ ἐξεδόθησαν τὸ 1825 στὴ Βενετία μὲ τὸν τίτλο «Διδαχαί», ἐγνώρισαν πολλὲς ἐπανεκδόσεις.

Μηνοδότου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μητροδώρου 9, κοντὰ στὸν Ἅγιο Τρύφωνα τῆς Ἀκαδημίας Πλάτωνος.

Ἔλαβε τὴν ὀνομασία αὐτή, πρὸς τιμὴν τῶν συνωνύμων : 1) Ἕλληνος φιλοσόφου καὶ ἰατροῦ (τῆς ἐμπειρικῆς σχολῆς) ποὺ κατήγετο ἀπὸ τὴν Νικομήδεια τῆς Βιθυνίας καὶ 2) τοῦ Σαμίου περιηγητοῦ καὶ ἱστοριογράφου.

Μηριόνου.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Ἀθηνῶν (Καβάλας), μετὰ τὸν Προφήτη Δανιήλ.

Κατὰ τὴν μυθολογία, ὁ Μηριόνης, Κρὴς ἥρως, ἐκ Γόρτυνος, ἦταν σύντροφος τοῦ Ἰδομενέως καὶ διεκρίθη στὸν Τρωικὸ πόλεμο.

Μητροδώρου.

Συνέχεια τοῦ τέρματος τῆς ὁδοῦ Μύλων (Λένορμαν 126), κοντὰ στὸν Ἅγιο Τρύφωνα τῆς Ἀκαδημίας Πλάτωνος.

Ὁ Μητρόδωρος, Ἕλλην φιλόσοφος ἀπὸ τὴν Χίο, ἔζησε τὸν Ε - Δ π.Χ. αἰῶνα, διετέλεσε μαθητὴς τοῦ Δημοκρίτου, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἀναξάρχου καὶ εἶναι ὁ πρόδρομος τῆς σχολῆς τῶν σκεπτικῶν.

Μητρομάρα.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βείκου 8, στοῦ «Μακρυγιάννη».

Ὁ Μητρομάρας, ὁπλαρχηγὸς ἀπὸ τὰ Μεσόγεια τῆς Ἀττικῆς, ὑπῆρξε ἀπὸ τοὺς πρωτεργάτες τῆς ἐξεγέρσεως ποὺ προεκάλεσε ὁ Ὀρλὼφ τὸ 1769. Ἡ δρᾶσις του, κατὰ τὴν προεπαναστατικὴ περίοδο, ὑπῆρξε ἀξιόλογος. Ἀπέθανε τὸ 1772 στὴ νησίδα Ἀγκίστρι, ὅπου εἶχε καταφύγει, πληγωμένος ἀπὸ κάποια μάχη.

Μητροπόλεως.

Πάροδος τῆς πλατείας «Συντάγματος».

Ἔλαβε τὴν ὀνομασία αὐτή, ἐπειδὴ ὁδηγεῖ στὸν μητροπολιτικὸ ναὸ τῶν Ἀθηνῶν.

Μητρώου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πανός, στὴ «Πλάκα», κοντὰ στὴ «Ρωμαϊκὴ ἀγορά».

Μητρῶον ὠνομάζετο ἀρχικὰ τὸ ἱερὸ τῆς μητέρας τῶν Θεῶν Κυβέλης, ποὺ ἀνηγέρθη ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους στὴν Ἀγορά, κοντὰ στὸ παλαιὸ βουλευτήριο. Κοντὰ στὴ θέσι αὐτὴ τὸ 160 π.χ. ἐκτίσθη κτήριον, ἀποτελούμενον ἀπὸ τέσσαρες χώρους, στὸ ὁποῖο συμπεριελήφθη τὸ μικρὸν ἱερὸν τῆς Κυβέλης. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ νέο οἰκοδόμημα, ποὺ ἐκαλεῖτο ἐπίσης Μητρῶον, ἐφυλάσσοντο τὰ ἐπίσημα ἀρχεῖα τῆς ἀθηναϊκῆς πολιτείας. Τὸν Ε μ.Χ. αἰῶνα, τὸ Μητρῶον μετετράπη σὲ χριστιανικὴ βασιλική. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴν Ἀμφιθέα).

Μητσαίων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου 15, στοῦ «Μακρυγιάννη».

Ἔλαβε τὴν ὀνομασία αὐτὴ πρὸς τιμὴν τῆς συνωνύμου οἰκογενείας τοῦ Κρανιδίου, τῆς ὁποίας μέλη διεκρίθησαν κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821.

Μητσάκη Μιχαήλ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πατησίων 336, στοῦ «Κλωναρίδου».

Ὁ Μιχαὴλ Μητσάκης (1868-1916), λογοτέχνης καὶ δημοσιογράφος, γεννήθηκε στὰ Μέγαρα καὶ διετέλεσε συνεκδότης τοῦ σατιρικοῦ «Ἄστεως». Κατὰ καιροὺς ἐδημοσίευσε σὲ ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες ἰδιότυπα πεζογραφήματα, καθὼς καὶ κριτικές. Ἀπέθανε σὲ φρενοκομεῖο. Τὰ ἅπαντά του ἐξεδόθησαν τὸ 1956, ὑπὸ τὸν τίτλο «Μιχαὴλ Μητσάκη· τὸ ἔργον».

Μητσοπούλου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Νορντάου, στὸ τέρμα τῶν λεωφορείων «Γκύζη».

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στοὺς Ἡρακλῆ καὶ Κωνσταντῖνο Μητσόπουλο, γεωλόγους καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Ὁ πρῶτος (1816-1892), διετέλεσε καθηγητὴς τῆς ζωολογίας, γεωλογίας, παλαιοντολογίας καὶ ὀρυκτολογίας 47 χρόνια, τὸ 1864 ἐξελέγη πρύτανις καὶ εἶναι ὁ ἱδρυτὴς τοῦ Ζωολογικοῦ Μουσείου. Γιὰ τὴν εὐρυμάθειά του, ἀπεκλήθη «πατὴρ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν ἐν Ἑλλάδι».

Ὁ δεύτερος (1846-1911), διετέλεσε καθηγητὴς τῆς ζωολογίας καὶ ὀρυκτολογίας στὸ Πανεπιστήμιο καὶ γιὰ 35 χρόνια στὸ Πολυτεχνεῖο. Εἶναι ὁ ἱδρυτὴς τοῦ Γεωλογικοῦ καὶ Ὀρυκτολογικοῦ Μουσείου.

Μιαούλη.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ 80, στὸ «Μοναστηράκι».

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὴν γνωστὴ ἱστορικὴ οἰκογένεια τῆς Ὕδρας, τῆς ὁποίας πολλὰ μέλη διεκρίθησαν ὡς ἀγωνισταὶ καὶ πολιτικοί, τόσον κατὰ τὴν περίοδο τῆς Ἐπαναστάσεως, ὅσον καὶ μετά. Γνωστότερος ὅλων εἶναι ὁ Ἀνδρέας Μιαούλης (1769-1835), ὁ περίφημος ναύαρχος τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, ὁ ὁποῖος κατὰ μιὰ ἐκδοχή, ἐπωνομάσθη ἔτσι (τὸ πατρώνυμό του ἦταν Βῶκος) ἀπὸ τὴν ὀνομασία ἑνὸς τουρκικοῦ σκάφους «Μιαούλ», ποὺ ἠγόρασε σὲ νεαρὴ ἡλικία. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ πολλὰ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Μιθριδάτου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀνατολίου 27, στὸν Ἅγιο Ἀρτέμιο.

Ὁ Μιθριδάτης ἢ Μιθραδάτης ὁ ΣΤ΄, ἐπικαλούμενος Μέγας Εὐπάτωρ, ὑπῆρξεν ὁ ἐπιφανέστερος βασιλεὺς τοῦ Πόντου (120-63 π.Χ.), καθυποτάξας ὁλόκληρη τὴν Μ. Ἀσία. Ἡ ἐπεκτατική του αὐτὴ πολιτική, ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῆς ἐκρήξεως τῶν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν Ρωμαίων «Μιθριδατικῶν» καλουμένων πολέμων (88-63 π.Χ.). Κατὰ τὴν διάρκεια τῶν πολέμων αὐτῶν, ἠγωνίσθη ἐναντίον τῶν Σύλλα, Λουκούλλου καὶ τοῦ Πομπηίου. Ἀργότερα ηὐτοκτόνησε στὸ Παντικάπαιο, πολιορκηθεὶς ἀπὸ τὸν ἐπαναστατήσαντα γυιό του Φάρνακο. (Ὁ Μιθριδατισμός, ἤτοι ὁ ἐθισμὸς σὲ μεταλλικὰ καὶ φυτικὰ δηλητήρια ποὺ ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴν χορήγησι μικροτάτων δόσεων, αὐξανομένων βαθμηδόν, ἔλαβε τὴν ὀνομασία ἀπὸ τὸν Μιθριδάτη, ὁ ὁποῖος, συμφώνως μὲ τὴν παράδοσι, εἶχεν ἐθισθῆ κατὰ τὸν τρόπον αὐτόν, στὰ δηλητήρια, φοβούμενος μὴ δηλητηριασθῆ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του).

Μικρᾶς Ἀσίας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Παπαδιαμαντοπούλου 57, στὰ Ἠλίσια.

Πρόκειται γιὰ τὴν γνωστὴ χερσόνησο τῆς Μ. Ἀσίας, ποὺ πολιτικῶς ἀνήκει ὁλόκληρη στὴ Τουρκία. Τὸν Δ π.Χ. αἰῶνα, ἡ Μικρὰ Ἀσία ὑπετάγη στὸν Μ. Ἀλέξανδρο καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν διαδόχων του ἱδρύθησαν σ' αὐτὴ διάφορα ἀνεξάρτητα κράτη, ὅπως τῶν Σελευκιδῶν, Ἀτταλιδῶν κ.ἄ. Ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ Β π.Χ. αἰῶνος, οἱ Ρωμαῖοι ἄρχισαν τὶς ἐπιθέσεις στὴ Μ. Ἀσία, ποὺ τελικὰ ἀπετέλεσε ρωμαϊκὴ ἐπαρχία.

Μὲ τὴν διάδοσι τοῦ Χριστιανισμοῦ στὴ Μ. Ἀσία, ὁ πληθυσμὸς της ἐξηλλη-

νίσθη, πλὴν ὅμως ἀλλεπάλληλα πλήγματα τῶν διαφόρων ἐπιδρομέων (Περσῶν, Ἀράβων, Σελτζούκων καὶ Ὀθωμανῶν Τούρκων, Τατάρων), ἔκαμψαν κατὰ πολὺ τὸ ἑλληνικὸ στοιχεῖο, μέχρις ὅτου ἡ χώρα περιῆλθε στὴ κυριαρχία τῶν Ὀθωμανῶν (1453). Κατὰ τὴν περίοδο τῆς τουρκοκρατίας στὴ Μ. Ἀσία, τὸ ἑλληνικὸ στοιχεῖο, ἀλλὰ καὶ τὸ χριστιανικὸ γενικώτερα, ὑπέστη φοβερὲς διώξεις, ποὺ ἀπεκορυφώθησαν, σὲ σημεῖον ἐξοντώσεως, κατὰ τὸν ρωσοτουρκικὸ πόλεμο (1769 - 1774) καὶ κατὰ τὸ 1821.

Τὸ 1914 ἀπηλάθησαν 120 χιλιάδες Ἕλληνες ἀπὸ τὶς παραλιακὲς πρὸς τὸ Αἰγαῖο περιοχὲς (Δαρδανέλλια - Τσεσμέ). Τὸν Μάϊο τοῦ 1919, ὕστερα ἀπὸ ἔγκρισι τῶν Μ. Δυνάμεων γιὰ τὴν πρόληψι νέων διωγμῶν, ἑλληνικὲς δυνάμεις κατέλαβον τὴν Σμύρνη. Ἔτσι ἄρχισεν ἡ γνωστὴ μικρασιατικὴ ἐκστρατεία (Μάϊος 1919 - Σεπτέμβριος 1922), μὲ τὰ ἐπίσης γνωστὰ ἀποτελέσματα. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Μικρομάνης.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Κηφισίας 211, ἀπέναντι στὴν Ἁγία Τριάδα τοῦ «Ἐρυθροῦ Σταυροῦ».

Ἡ Μικρομάνη, κωμόπολις τῆς ἐπαρχίας Καλαμάτας, εἶναι ἕδρα ὁμωνύμου κοινότητος καὶ ἔχει σήμερα περὶ τοὺς 1000 κατοίκους.

Μίκωνος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Καραϊσκάκη 29, κοντὰ στὴ πλατεῖα «Ἡρώων» (Ψυρρῆ).

Ὁ Μίκων, Ἀθηναῖος γλύπτης καὶ ζωγράφος τοῦ Ε π.Χ. αἰῶνος, ἦταν γυιὸς τοῦ Φανομάχου ἢ Φανόχου καὶ συνεργάτης τοῦ Πολυγνώτου.

Μιλήτου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀταλάντης 10, κοντὰ στὴ στάσι «8» τῶν λεωφορείων «Σεπόλια».

Ἡ Μίλητος, μεγίστη καὶ ἀκμαιοτάτη ἰωνικὴ πόλις τῆς Μ. Ἀσίας, βρίσκετο στὸ μυχὸ τοῦ Λατμικοῦ κόλπου. Μετὰ τὴν ἅλωσι τῆς Τροίας, οἱ Ἴωνες, ὑπὸ τὸν Νηλέα, ἐγκατεστάθησαν στὴν Μίλητο, ποὺ μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου ἔγινε σημαντικώτατο ναυτικὸ καὶ ἐμπορικὸ κέντρο, ἀλλὰ καὶ κέντρο τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν. Τὸ 129 π.Χ. ἡ Μίλητος ὑπήχθη στοὺς Ρωμαίους, ὑπὸ τοὺς ὁποίους καὶ ἐγνώρισε νέα ἀκμή. Κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους εἶχε σχεδὸν παρακμάσει καὶ τὸν ΙΔ αἰῶνα περιῆλθε στοὺς Σελτζουκίδες. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν)

Μιλτιάδου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Μάρκου 22, κοντὰ στὴ Χρυσοσπηλιώτισσα τῆς ὁδοῦ Αἰόλου.

Πρόκειται γιὰ τὸν περιώνυμο Ἀθηναῖο στρατηγό, γυιὸ τοῦ Κίμωνος, ποὺ διεκρίνετο γιὰ τὴν τόλμη καὶ τὴν στρατηγικὴ του ἰδιοφυία. Ὅταν ὁ Ξέρξης εἰσέβαλε στὴν Ἑλλάδα, ἀνέλαβε τὴν ἀρχιστρατηγία τοῦ ἀθηναϊκοῦ στρατοῦ καὶ κατετρόπωσε τοὺς Πέρσες στὴν γνωστὴ μάχη τοῦ Μαραθῶνος (490 π.Χ.). Ἀργότερα, θέλοντας νὰ ἐκδικηθῆ τὶς μηδισάσες νήσους τῶν Κυκλάδων, ἀπέτυχε κατὰ τὴν ἐναντίον τῆς Πάρου ἐκστρατεία του, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ κατηγορηθῆ ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων του καὶ νὰ καταδικασθῆ σὲ βαρύτατο πρόστιμο. Τελικά, μὴ μπορώντας νὰ πληρώσῃ τὸ πρόστιμο, ἐφυλακίσθη καὶ ἀπέθανε. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Μίλωνος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πύρρας 16, ὄπισθεν τοῦ Ἁγίου Σώστου τῆς λεωφόρου Συγγροῦ.

Ὁ Μίλων ὁ Κροτωνιάτης, περιώνυμος Ἕλλην ἀθλητὴς τῆς ἀρχαιότητος,

ἦταν γυιὸς τοῦ Διοτίμου καὶ κατήγετο ἀπὸ τὸν Κρότωνα τῆς Κάτω τῆς Ἰταλίας. Νικητὴς πολλῶν ὀλυμπιακῶν, πυθικῶν, ἰσθμιακῶν καὶ νεμεακῶν ἀγώνων πάλης, ἀπέθανε κατασπαραχθεὶς ὑπὸ ἀγρίων θηρίων. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Π. Φάληρο).

Μιμνέρμου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μελεάγρου 7, ὄπισθεν τῶν Βασιλικῶν Ἀνακτόρων.

Ὁ Μίμνερμος ὁ Κολοφώνιος, ἐλεγειακὸς ποιητὴς τοῦ Ζ π.Χ. αἰῶνος, ὑπῆρξε ὁ ἱδρυτὴς τῆς ἐρωτικῆς ἐλεγείας καὶ ἐξετιμᾶτο πολὺ ἀπὸ τοὺς Ἀλεξανδρινοὺς καὶ Ρωμαίους ποιητάς.

Μινιὰκ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Γενναίου Κολοκοτρώνη 31, κοντὰ στὸν Ἅγιο Νικόλαο τοῦ Φιλοπάππου.

Ὁ Μινιὰκ (Mignac), Γάλλος φιλέλλην ἀξιωματικός, ὑπηρέτησε, κατ' ἀρχήν, ὡς λοχαγὸς τῶν Οὐσσάρων στὸ στρατὸ τοῦ Ναπολέοντος, μετὰ ὅμως τὴν ἔκρηξι τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, ἦλθε στὴν Ἑλλάδα καὶ κατετάγη στὸ σῶμα τῶν φιλελλήνων τοῦ στρατηγοῦ Νόρμαν. Ἡ ἀνδρεία του ὑπῆρξε μεγάλη καὶ ἐθαυμάζετο ἀπὸ ὅλους. Ἐφονεύθη στὴ μάχη τοῦ Πέτα (4/7/1822).

Μίνωος.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Βουλιαγμένης 100, στὴ «Δάφνη».

Ὁ Μίνως, μυθολογικὸς βασιλιὰς τῆς Κρήτης, ἦταν γυιὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφὸς τοῦ Ραδαμάνθυος καὶ τοῦ Σαρπηδόνος καὶ πατέρας, ἀπὸ τὴν σύζυγό του Πασιφάη, πολλῶν παιδιῶν, ὅπως τῶν Δευκαλίωνος, Ἀκακαλλίδος, Γλαύκου κ.ἄ. Ὁ Μίνως ἀνεδείχθη σὲ ἄριστον ἡγεμόνα, θεμελιώνοντας τὴν θαλασσοκρατορία τῶν Κρητῶν, ἱδρύοντας πολλὲς πόλεις καὶ θεσπίζοντας δικαία νομοθεσία. Περὶ τὸν Μίνωα ἐπλάσθησαν πολλοὶ μῦθοι καὶ ἰδιαιτέρως μὲ τὶς σχέσεις αὐτοῦ μὲ τὸν Δαίδαλο καὶ τοὺς Ἀθηναίους. Σύμφωνα μὲ κάποια παράδοσι, ὁ Μίνως ὑπεχρέωσε τοὺς Ἀθηναίους νὰ ἀποστέλλουν κάθε χρόνο ἑπτὰ νέους καὶ ἑπτὰ νεάνιδες ὡς τροφὴν τοῦ Μινωταύρου. Κατ' ἄλλην παράδοσιν, ἐνέκλεισε στὸν Λαβύρινθο τὸν ἀρχιτέκτονα Δαίδαλο, ὁ ὁποῖος ἐδραπέτευσε μαζὶ μὲ τὸν γυιό του Ἴκαρο. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Μιρτσιέφσκυ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Γενναίου Κολοκοτρώνη 56, κοντὰ στὸν Ἅγιο Νικόλαο τοῦ Φιλοπάππου.

Ὁ Μιρτσιέφσκυ, Πολωνὸς φιλέλλην, ἀξιωματικὸς στὸ στρατὸ τοῦ Ναπολέοντος, ἐφονεύθη στὴ μάχη τοῦ Πέτα.

Μισαραλιώτου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βείκου 14, στοῦ «Μακρυγιάννη».

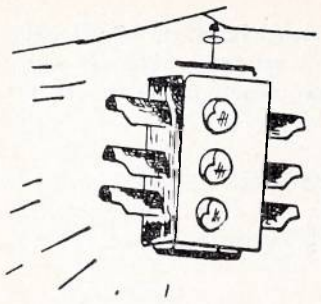
Ὁ Μισαραλιώτης, διετέλεσε δημοτικὸς σύμβουλος στὴν πρώτη δημαρχιακὴ περίοδο τῶν Ἀθηνῶν, μετὰ τὴν Ἐπανάστασι.

Μισθοῦ Ἰωάννου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Εὐφρονίου 35, ἀπέναντι στὸ νοσοκομεῖο «Συγγροῦ».

Ὁ Ἰωάννης Μισθός, γυιὸς τοῦ ἐκ Δαιμονιᾶς Μονεμβασίας Χαζῆ Παναγιωτάκη Γ. Μισθοῦ, ποὺ τὴν ἐποχὴ τῆς τουρκοκρατίας εἶχε ἐγκατασταθῆ στὴ Σμύρνη καὶ εἶχε ἱδρύσει ὁμώνυμο μεγάλο ἐμπορικὸ οἶκο, γεννήθηκε στὰ Κύθηρα τὸ 1835 καὶ ἀπέθανε αἰφνιδίως τὸ 1895. Τὸ 1889, ἐπὶ πρωθυπουργίας Χ. Τρικούπη, ἐδώρησε πλουσιωτάτη καὶ βαρύτιμη συλλογὴ ποικίλων πηλίνων μικρασιατικῶν εἰδωλίων, ποὺ φυλάσσεται σὲ ἰδιαίτερη φερώνυμη αἴθουσα τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου Ἀθηνῶν.

(Συνεχίζεται)



ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. Α.**

* ΤΟ 16366 αὐτοκίνητον Ι.Χ. ὁδηγούμενον ὑπὸ τοῦ Ε. Μασίνα, ἐτῶν 39, παρέσυρε στὴν ὁδὸν Πραξιτέλους τοῦ Πειραιῶς καὶ ἐφόνευσε τὴν Ἰωάνναν Σιρίγου, ἐτῶν 50.

* ΣΤΗΝ ΔΙΑΣΤΑΥΡΩΣΙ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς μετὰ τῆς κοινοτικῆς Φρατζῆ, ἡ 86 αὐτοκινητάμαξα τῶν ΣΕΚ Ἀθηνῶν-Θεσσαλονίκης μὲ μηχανοδηγὸν τὸν Δ. Κακούρην, κάτοικον Ἀθηνῶν, παρέσυρε καὶ ἐτραυμάτισε θανασίμως τὸν Δ. Ρετσίναν, ἐτῶν 30, κάτοικον Κομποτάδων, βαρέως δὲ τὸν 4ετῆ υἱόν του Ἀθανάσιον. Οἱ πατὴρ καὶ υἱὸς Ρετσίνα ἐπέβαινον τοῦ ἵππου των καὶ διήρχοντο τὴν παράλληλον τῆς σιδηροδρομικῆς ὁδόν, ὅταν ὅμως ἐπλησίασεν ἡ αὐτοκινητάμαξα, ὁ ἵππος των ἀφηνίασε καὶ οἱ δύο ἐπιβαίνοντες ἐξετινάχθησαν ἐπὶ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς. Οἱ τραυματίαι διεκομίσθησαν εἰς τὸ κρατικὸν νοσοκομεῖον Λαμίας, ὅπου ὁ πατὴρ Ρετσίνας ἐξέπνευσε μετὰ δίωρον. Ὁ ὁδηγὸς τῆς αὐτοκινητάμαξας ἐξηφανίσθη, μὴ συλληφθεὶς ἀκόμη.

* ΠΑΡΑ ΤΟ 16ον χιλιόμετρον τῆς ὁδοῦ Καστοριᾶς-Κοζάνης, τὸ 157022 Ι.Χ. αὐτοκίνητον ὁδηγούμενον ὑπὸ τοῦ Π. Ἀρσένη, παρεξέκλινε τῆς πορείας του καὶ ἀνετράπη. Ἐκ τῶν ἐπιβαινόντων ἐτραυματίσθησαν σοβαρῶς ὁ ὁδηγὸς καὶ ὁ Δ. Μανδάλης.

* ΠΑΡΑ ΤΟ 24ον χιλιόμετρον τῆς ὁδοῦ Πατρῶν-Ἀράξου, ποδήλατον ὁδηγούμενον ὑπὸ τοῦ Κ. Κάτρη, ἐτῶν 53, παρέσυρε καὶ ἐτραυμάτισε βαρέως τὸν Γ. Κελέρην, ἐτῶν 58.

* ΣΤΟ ΝΕΟΧΩΡΙΟΝ Μεσολογγίου, συνεπείᾳ ἀνατροπῆς γεωργικοῦ ἑλκυστῆρος, ἐτραυματίσθη σοβαρῶς ὁ ὁδηγὸς τούτου Γ. Φωκᾶς.

* Η ΠΑΡΟΙΜΙΑ «φωνάζει ὁ κλέφτης νὰ φύγῃ ὁ νοικοκύρης» ἀντεστράφη στὶς 8-6-65 τὸ βράδυ, σὲ μιὰ σύντομη ὅσο καὶ περιπετειώδη σκηνή. Ὁ νοικοκύρης—ὁ δικηγόρος κ. Ἀνδριόπουλος—μπῆκε στὸ γραφεῖο του κι' εἶδε δύο «πελάτες» ποὺ εἶχαν μπῆ ἀπρόσκλητοι καὶ τὸ σπουδαιότερο, μὲ δικό τους κλειδί. Ὑπεχώρησε, προσπαθῶντας νὰ κρατήσῃ τὴν ψυχραιμία του, κράτησε τὴν πόρτα ἀπ' ἔξω ὅσο μποροῦσε πιὸ δυνατὰ καὶ φώναξε νὰ τὸν βοηθήσουν. Ἡ πολυκατοικία ἀναστατώθηκε, ἀπὸ τὶς φωνές, μέχρι ποὺ ἡ Ἄμεσος Δρᾶσις ἀπήλλαξε τὸν δικηγόρο ἀπὸ τὰ ἀστυνομικὰ καθήκοντα ποὺ εἶχε ἀναλάβει καὶ ὡδήγησε «γιὰ καφὲ» τοὺς δύο ἀπρόσκλητους ἐπισκέπτες στὴν Ἀσφάλεια. Πάνω τους βρέθηκαν 110.000 δραχμὲς καὶ 100 ἀντικλείδια.

* ΤΡΙΑ ΛΕΩΦΟΡΕΙΑ στὴ λεωφόρο Συγγροῦ, τὸ μεσημέρι τῆς 9ης Ἀπριλίου συνεκρούσθησαν ἁλυσιδωτά. Ἡ «καραμπόλα» ἄρχισε μὲ τὸ 20795 λεωφορεῖο, ποὺ φρενάρησε ἀπότομα καὶ δὲν ἔδωσε τὸν καιρὸ στὸ δεύτερο 117225, ποὺ δὲν τηροῦσε φυσικὰ τὴν κανονικὴ ἀπόστασι ἀπὸ πίσω, νὰ σταματήσῃ. Ἡ σύγκρουσις μετεκίνησε πάλι τὸ πρῶτο καὶ τὸ ἔρριξε σ' ἕνα τρίτο λεωφορεῖο (106777) τῶν Ε.Η.Σ., ποὺ προπορεύοταν. Εὐτυχῶς ὅτι μπροστὰ ἀπὸ αὐτὸ δὲν ὑπῆρχε ἄλλο καὶ τὸ κακὸ σταμάτησε ἐκεῖ. Ἀποτέλεσμα νὰ τραυματισθοῦν σοβαρῶς ὁ ὁδηγὸς τοῦ λεωφορείου (117225) καὶ ἕξη ἐπιβάτες του.

* ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟ ὅσο καὶ τραγικὸ θάνατο βρῆκε ἡ Ζαφειρούλα Χατζῆ, μιὰ νέα καὶ ὄμορφη κοπέλα, 20 ἐτῶν, ἀπὸ τὴν Πετρούπολι. Ξεκίνησε ἀπὸ τὸ σπίτι της μὲ τὸ λεωφορεῖο γιὰ νὰ ἔλθη στὴν Ἀθήνα καὶ στὴν πλατεῖα Ἀττικῆς, ἐντελῶς ξαφνικά, ἔπεσε θῦμα τῆς ταχύτητος καὶ τῆς βροχοπτώσεως, γιατὶ τὸ λεωφορεῖο ντεραπάρησε καὶ χτύπησε μὲ σφοδρότητα πάνω σὲ ἕνα τσιμεντένιο στύλο τῆς Δ. Ε.Η. Κατὰ τὴν ἴδια σύγκρουσι ἐτραυματίσθησαν σοβαρῶς καὶ τρεῖς ἐπιβάτες (9-4-65)

* ΣΕ ΔΕΝΤΡΟ ἐπάνω ἔπεσε, σ' ἕνα προάστιο τῆς Τριπόλεως, τὸ Ι.Χ. στὸ ὁποῖο ἐπέβαιναν πέντε φίλοι, ποὺ εἶχαν πάει νὰ δοῦνε συγγενῆ τους στὰ σεισμόπληκτα χωριά. Ὁ ὁδηγὸς σκοτώθηκε καὶ 3 ἄλλοι τραυματίσηκαν σοβαρώτατα. Αἰτία ἡ ὑπερβολικὴ ταχύτης (10-4-65).

* ΑΠΟ ΑΝΑΤΡΟΠΗ μοτοσυκλέττας σκοτώθηκε ἔξω ἀπὸ τὰ Φύχτια τοῦ Ἄργους ὁ κρεοπώλης Χρ. Μητσάκης (10-4-65).

Στὴ λεωφόρο Τατοΐου, μεσάνυχτα, παρεσύρθη ἀπὸ ἰδιωτικὸ αὐτοκίνητο καὶ ἐτραυματίσθη σοβαρώτατα ἡ Ρεγγίνα Πουλάκη, ἐτῶν 32 (11-4-65).

* ΕΝΑ ΦΟΡΤΗΓΟ διεμέλισε τὸ στρατιώτη Δ. Καλογιαννάκη, ἐτῶν 20, τὴν ὥρα ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὸν στρατώνα Χαϊδαρίου καὶ ἐπιχειροῦσε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ ἕνα πεζοδρόμιο στὸ ἄλλο. Τὸ φορτηγὸ ἔτρεχε μὲ μεγάλη ταχύτητα (12-4-65).

* ΜΕ ΒΕΣΠΑ ὁ Μ.Κ., ἐτῶν 22, σκότωσε τὸ σερβιτόρο Β. Ἀναστασιάδη, στὴν ὁδὸν Ἑλληνσπόντου τῆς Νεαπόλεως Νικαίας (14-5-65).

* ΑΣΥΝΕΙΔΗΤΟΣ ὁδηγὸς παρέσυρε στὴ λεωφόρο Ἀθηνῶν τοὺς δύο ἐργάτες καὶ ἀντὶ νὰ σταθῆ νὰ βοηθήσῃ τὰ θύματά του, ἀνέπτυξε ταχύτητα καὶ ἐξηφανίσθη. Καταζητεῖται ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία (14-4-65).

* ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΩΤΕΡΟ δυστύχημα τῆς χρονιᾶς εἶναι κεῖνο ποὺ ἔγινε στὸ δρόμο Ἀγρινίου-Ἄρτας. Μέσα σ' ἕνα «Ὄπελ Καραβὰν» ταξίδευε ὁ Βεντίστας μὲ τὴ γυναίκα του, τὸν πατέρα του, τὰ τρία παιδιά του, καὶ δύο ἀνήψια τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ αὐτοκινήτου Γρηγορίου Κουτσογιάννη, ἐν ὅλω ἄτομα ὀκτώ. Τὸ δυστύχημα ἔγινε δύο χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὴν Ἄρτα, ὅπου τὸ αὐτοκίνητο ντεραπάρησε καθὼς περνοῦσε πάνω ἀπὸ τὴ γέφυρα παραποτάμου τοῦ Ἀράχθου, ξέφυγε ἀπὸ τὸ δρόμο καὶ ἔπεσε στὴν κοίτη τοῦ παραποτάμου, ποὺ ἡ στάθμη της εἶχε ἀνεβῆ ἀρκετά, λόγω τῆς βροχῆς. Ἔτσι καὶ οἱ ὀκτὼ ποὺ βρίσκονταν μέσα στὸ αὐτοκίνητο παγιδεύθηκαν, οἱ πόρτες «ἐφράκαραν» καὶ τὰ νερὰ εἰσώρμησαν ἀπὸ τὰ σπασμένα τζάμια καὶ ἀπὸ τὰ ἀνοίγματα τοῦ σασὶ καὶ τὸ μεταβάλανε σὲ μιὰ βυθισμένη δεξαμενὴ ἀπὸ τὴν ὁποία κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ ξεφύγη. Μόνο ἡ Παναγιώτα Βεντίστα, ποὺ τὸ κεφάλι της ἔμεινε ἔξω ἀπὸ τὸ νερό, συνῆλθε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς καὶ ἀνήμπορη νὰ μετακινηθῆ, παγιδευμένη, κι' ἡ ἴδια, εἶχε τὸ τραγικό, τὸ φρικτὸ προνόμιο, νὰ παρακολουθῆ τὸν πνιγμὸ τῶν παιδιῶν της, ποὺ σπαρταροῦσαν στὴν ἀπεγνωσμένη προσπάθειά τους νὰ σωθοῦν. Ὡστόσο, ἡ γυναίκα ἤλπισε ὅτι ἴσως δὲν εἶχε χαθῆ τὸ πᾶν καὶ μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια κατώρθωσε νὰ ἀνοίξη μιὰ πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ νὰ συρθῆ μέχρι τῆς ὄχθης καὶ νὰ καλέση βοήθεια. Ἦταν ὅμως ἀργά. Ἡ Χωροφυλακὴ ποὺ ἔφθασε σὲ λίγο ἐκεῖ δὲν εἶχε παρὰ νὰ ἀσχοληθῆ μὲ τὸ μακάβριο ἔργο τῆς περισυλλογῆς τῶν πτωμάτων.

* ΚΑΙ ΑΛΛΟ φρικτὸ δυστύχημα ἔγινε ἔξω ἀπὸ τὴ Λάρισα, στὸ δρόμο τοῦ Τυρνάβου. Ἐκεῖ ἕνα φορτηγὸ «Βόλβο» φορτωμένο μὲ χαλίκι, προχωροῦσε πρὸς τὴ Λάρισα. Ἕνα φορτοταξὶ μὲ ἐπιβάτας τοὺς Β. Κυριακάκη καὶ Ι. Κυριάκη, ἐμπόρους, συνεκρούσθησαν σ' ἕνα σημεῖο τοῦ δρόμου, ποὺ δὲν δικαιολογεῖται σύγκρουσις, γιατὶ ὁ δρόμος εἶναι ἴσιος, μὲ μεγάλη ὁρατότητα. Ἀποτέλεσμα νὰ διαλυθῆ κυριολεκτικὰ τὸ φορτοταξὶ καὶ νὰ πολτοποιηθοῦν καὶ οἱ δύο ἐπιβάτες. Μεγάλες ζημίες ἔπαθε καὶ τὸ φορτηγό. Αἰτία, ὅπως προκύπτει, ἡ πιθανὴ βλάβη τοῦ συστήματος ὁδηγήσεως τοῦ φορτοταξί, ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὸ ρεῦμα κινήσεώς του καὶ ἔπεσε πάνω στὸ φορτηγὸ (17-4-1965).

* ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ τῶν ἰδιωτικῶν αὐτοκινήτων 126139 καὶ 85535 ἔγινε στὴν 7η

στάσι Καματερού, ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴ Ἑστία, καὶ ἐπροξενήθησαν σοβαρὲς ὑλικὲς ζημίες. Ἡ αἰτία τῆς συγκρούσεως ἦταν ὁλοφάνερη εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς περιπολικοῦ τῆς Χωροφυλακῆς ποὺ ἔφθασε ἐκεῖ. Ὁ ὁδηγὸς τοῦ πρώτου αὐτοκινήτου Α. Γιαννόπουλος, 50 ἐτῶν, τρίκλιζε καὶ μιλοῦσε ψευδίζοντας, γιατὶ εἶχε ἐπιδοθῆ προηγουμένως σὲ γενναία οἰνοποσία. Ὁ μεθυσμένος ὁδηγὸς συνελήφθη καὶ ἀπεστάλη στὸν εἰσαγγελέα (18-4165).

* ΦΟΡΤΗΓΟ διεμέλισε ἕνα ἀγοράκι 7 ἐτῶν, στὴ Χαλανδρίτσα Πατρῶν. Ὁ ὁδηγὸς συνελήφθη (19-4-65).

* ΤΑΞΙ ἔπεσε πάνω σὲ ἠλεκτρικὸ στύλο στὶς 9.30′ μ.μ., στὴ διασταύρωσι τῶν ὁδῶν Β. Ὄλγας καὶ Ἀμαλίας, ἀφοῦ ἀνέβηκε πάνω στὸ πεζοδρόμιο. Ὁ ὁδηγὸς καὶ οἱ ἐπιβάτες ἐτραυματίσθησαν (19-4-65).

* ΦΟΡΤΗΓΟ σκότωσε παιδάκι 2 ἐτῶν στὸ χωριὸ Καθονοὶ τῆς Χαλκιδικῆς. Ὁ σωφὲρ συνελήφθη (20-4-65).

* 4 ΝΕΚΡΟΙ καὶ 7 τραυματίες ἀπὸ τροχαῖο δυστύχημα. Ἕνα φορτηγὸ στὸ Αἰγάλεω σκότωσε τὸν Σ. Τσεπέλογλου. Ἕνα Ι.Χ. ἔξω ἀπὸ τὰ Γιάννενα ἔπεσε πάνω σὲ βράχο. Σκοτώθηκε ἕνας ἐπιβάτης καὶ ἐτραυματίσθησαν τρεῖς. Στὸ 168 χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν - Πατρῶν συνεκρούσθη λεωφορεῖο μὲ Ι.Χ. Σκοτώθηκε ὁ ὁδηγὸς τοῦ Ι.Χ. Σύγκρουσις πούλμαν μὲ φορτηγὸ ἔγινε στὴ Θεσσαλονίκη καὶ ἐτραυματίσθησαν οἱ ὁδηγοὶ καὶ δύο ἐπιβάτες τοῦ πούλμαν. Τέλος στὸ 20 χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν - Κορίνθου, Ι.Χ. αὐτοκίνητο παρέσυρε καὶ σκότωσε ποδηλατιστὴ (21-4-65). Ἐξαπλῆ «καραμπόλα» αὐτοκινήτων ἐσημειώθη στὴ λεωφόρο Συγγροῦ, ἐκεῖ ὅπου ἡ διασταύρωσις μὲ τὴν ὁδὸν Χαροκόπου. Τὸ Ι.Χ. 134691 φρενάρησε ἀπότομα. Ἔπεσε πάνω του τὸ Ι.Χ. 85919, ἐν συνεχείᾳ ἔπεσε πάνω σ' αὐτὸ τὸ ταξὶ 2968, σ' αὐτὸ πάλι ἔπεσε τὸ Ι.Χ. 137325. Ἀκολούθως ἔπεσε πάνω στὸ τέταρτο αὐτὸ αὐτοκίνητο τὸ Ι.Χ. 110030 καὶ σ' αὐτὸ πάλι ἔπεσε τὸ τελευταῖο Ι.Χ. 122549. Τὸ σημεῖο τῆς λεωφόρου παρουσίαζε πεδίο μάχης. Εὐτυχῶς ὅτι μόνο δύο ὁδηγοὶ ἐτραυματίσθησαν (22-4-65).

* ΣΤΑ ΧΑΝΙΑ ἀνετράπη τρακτὲρ ποὺ σκότωσε τὸν ὁδηγό του καὶ ἐτραυμάτισε σοβαρῶς τὸν βοηθό (22-4-65).

ΦΟΡΤΗΓΟ ἀνετράπη στὸ 19 χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Βονίτσης-Ἀμφιλοχίας μὲ ἀποτέλεσμα τὸ θάνατο τοῦ ὁδηγοῦ (22-4-65).

* ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ «ντόλτσε βίτα» ἤθελε νὰ κάνη ὁ 20ετὴς Β.Κ. Ἔκλεψε, λοιπόν, μιὰ ἀμερικανικὴ «Καντιλὰκ» καὶ ἐπεχείρησε περίπατο στοὺς Ἁγίους Ἀναργύρους. Ἔπεσε, ὅμως, πάνω σὲ ἕνα στύλο τῆς ΔΕΗ, τὸν ἔρριξε κάτω καὶ παρ' ὀλίγο νὰ πάθη ἠλεκτροπληξία. Εὐτυχῶς κατώρθωσε νὰ βγῆ ζωντανὸς καὶ νὰ ὁδηγηθῆ στὸ κρατητήριο.

* ΤΡΑΓΙΚΟΣ θάνατος ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ Πάσχα σ' αὐτοκινητιστικὰ δυστυχήματα. Δέκα νεκροὶ ἐν συνόλῳ, (7) στὴ Ἀθήνα καὶ (3) στὴν ἐπαρχία, καὶ 130 τραυματίες. Τὰ δυστυχήματα ἔγιναν κυρίως ἀπὸ παραβάτες τῶν διατάξεων ταχύτητος (26-4-65).

* ΤΡΑΚΤΕΡ ἀνετράπη στὸ χωριὸ Ἀρτίτσα τῆς Καρδίτσης. Ὁ ὁδηγὸς μὲ τὸ γυιό του ἔπεσαν σ' ἕνα χαντάκι μὲ νερὸ καὶ πνίγηκαν, γιατὶ ὅπως ἦταν τραυματισμένοι ἔπεσαν μὲ τὸ πρόσωπο στὸ χαντάκι.

* ΤΑΞΙ ποὺ παρεξέκλινε τῆς πορείας του, στὴ λεωφόρο Β. Σοφίας, ἀνέβηκε στὸ πεζοδρόμιο, ἔπεσε κατόπιν πάνω σὲ λεωφορεῖο καὶ ἄλλο ὄχημα Ι.Χ. καὶ ἐτραυμάτισε ὀκτὼ ἄτομα (1-5-65).

* ΦΟΡΤΗΓΟ στὴ λεωφόρο Ἀλεξάνδρας ἔπεσε πάνω σὲ δύο ταξὶ καὶ ἐτραυμάτισε τρία ἄτομα (1-5-65).

* ΛΕΩΦΟΡΕΙΟ στὸ 21 χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Πατρῶν - Πύργου, παρέσυρε καὶ ἐσκότωσε δύο ἄτομα, ἐνῶ στὸ χωριὸ Μάκρη Ἀλεξανδρουπόλεως ἀνετράπη τρακτὲρ καὶ σκότωσε τὸν ὁδηγό, ἐτραυμάτισε δὲ ἄλλο ἕνα ἄτομο. Ἤτοι νεκροὶ τρεῖς, τραυματίας ἕνας (1-5-65). *Ν. Α.*

=ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ=

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἐκδοθείσης ἐν Ἀθήναις τὴν 17-4-1965 καὶ δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 139 Φ.Ε.Κ. (Τ.Γ.) τῆς 21-4-65, προάγονται ἐκ τῶν ἐν ἰσχύι πινάκων προακτέων τοῦ ἔτους 1965, οἱ κάτωθι Ὑπαστυνόμοι Β' τάξεως, εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' τάξεως καὶ ὡς ἀκολούθως :

Α) Κατ' ἐκλογήν : 1) Βούζας Σπυρίδων, 2) Πηγαδιώτης Κωνσταντῖνος, 3) Τσαγκάνης Νικόλαος, 4) Ψαράκης Ἰωάννης, 5) Μακρῆς Ἰωάννης, 6) Παπαϊωάννου Ἀπόστολος, 7) Ἀρτικόπουλος Στάμος, 8) Κισσούδης Ἰωάννης, 9) Κατζουράκης Σταῦρος, 10) Κύρκος Ἀριστείδης, 11) Λάγιος Ἀπόστολος, 12) Καλαφατάκης Μιχαήλ, 13) Κοντὸς Παναγιώτης, 14) Κρόμπας Παναγιώτης, 15) Κλέκουρας Πέτρος, 16) Νικολόπουλος Ἀριστείδης, 17) Μανωλόπουλος Βασίλειος, 18), Κολεύρης Κωνσταντῖνος, 19) Καλλίθρακας Γεώργιος, 20) Βούλγαρης Νικόλαος 21) Παπανδρέου Εὐστάθιος, 22) Νηστικούλης Γεώργιος, 23) Ραπτάκης Γεώργιος - Ξενοφῶν, 24) Ζαφειρόπουλος Συμεών, 25) Γῶγος Ἀθανάσιος, 26) Τσιτσιμπῖκος Εὐάγγελος, 27) Μαστοράκος Ἀπόστολος, 28) Κολοβέας Γεώργιος, 29) Μπέλλης Γεώργιος, 30) Σαλιμᾶς Τηλέμαχος, 31) Φανουράκης Γεώργιος, 32) Μπουγᾶς Φώτιος, 33) Μαρνέρης Γεώργιος, 34) Μαυρακάκης Ἀντώνιος, 35) Τριαντάφυλλος Εὐάγγελος, 36) Ἀποστολόπουλος Νικόλαος, 37) Μπερτσιᾶς Θεμιστοκλῆς, 38) Σαλτέρης Δημήτριος, 39) Χοχτούλας Δημήτριος, 40) Γεωργουλάκης Γεώργιος, 41) Χριστόπουλος Παναγιώτης, 42) Ἰωαννίδης Βασίλειος, 43) Παπαδᾶτος Παναγιώτης, 44) Κοκκοράκης Γεώργιος, 45) Κίνοβας Γεώργιος, 46) Καννῆς Κωνσταντῖνος, 47) Βασιλάκος Δημήτριος, 48) Ζαφειρόπουλος Νικόλαος, 49) Παπαδημητρίου Ἰωάννης καὶ 50) Πάζας Ἰωάννης.

Β) Κατ' ἀρχαιότητα : Λαβράνος Γεώργιος.

***

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Μ. Κουτσοπάκης, Β. Τυράκης, Ι. Μάνδαλος, Δ. Γκοῦζος καὶ Ι. Παπανικολόπουλος.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

— Διὰ Β.Δ., δημοσιευθέντος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 44 Φ.Ε.Κ. (τ. Γ') τῆς 1-2-1965, ἐπετράπη εἰς τὸν Ἀστυνόμον Β' τάξεως κ. Τζίμαν Θεόδωρον, ὅπως φέρη τὸ ἀπονεμηθὲν αὐτῷ γερμανικὸν παράσημον Verdienstkreuz.

—Διὰ διαταγῆς τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τοὺς: Ἀρχιφύλακα κ. Φελουκατζῆν Ἀντώνιον καὶ Ἀστυφύλακας κ.κ. Μιχόπουλον Ταξιάρχην καὶ Ἀλεξόπουλον Νικόλαον, διότι, οὗτοι, ἀποσπασθέντες ἐκ τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν Πατρῶν, πρὸς ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας, κατὰ τὴν περίοδον τῶν Ἀπόκρεω, ἤτοι κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 6—8/3/1965, διὰ τῆς φιλοτίμου προσπαθείας των, συστηματικῆς καὶ προσεκτικῆς παρακολουθήσεως, ἐπέτυχον τὴν ἐπ' αὐτοφώρω σύλληψιν σεσημασμένων κλεπτῶν πορτοφολίων, μεταβάντων εἰς Πάτρας ἐξ Ἀθηνῶν, πρὸς διάπραξιν κλοπῶν καὶ οὕτω ἀνέκοψαν ἐν τῇ γενέσει της τὴν κακοποιὸν δρᾶσιν των, προκαλέσαντες εὐμενῆ σχόλια ὑπὲρ αὐτῶν καὶ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12 - 12.30' μ.μ.

Παρακολουθεῖτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.